PSALMYNAS

UDK 23/28
Ps - 01

NIHIL OBSTAT
kun. dakt. Valdemaras Cukuras
Censor deputatus

IMPRIMI POTEST
† PAULIUS BALTAKIS O.F.M
Titulinis Egaros vyskupas
lietuviams katalikams už Lietuvos ribų.
Brooklyn, Niujorkas, 1994

Vertė
kun. Domininkas Valentis

ISBN 9986-811-31-7

VERTĖJO ŽODIS

Šis psalmių vertimas stengiasi išlaikyti hebrajišką koloritą, kiek leidžia lietuvių kalba. Stengiausi pažodžiui versti pagal galimybes hebrajišką tekstą. Nėra abejonės, kad tai yra keblus uždavinys tiek dėl hebrajų teksto senovinio pobūdžio ir neįprastų mitologinių bei socialinių vaizdų tiek dėl lietuvių kalbai būdingai ir nepakartojamai savito posakių būdo. Kiekvienas vertimas yra bandymas pateikti svetima kalba, ką originalo autorius norėjo išreikšti. Toks bandymas niekada nepasiekia tobulumo lygmens. Todėl patariu skaitytojui pasinerti Senojo Testamento kultūroje ir pasiskaityti psalmių knygą hebrajų kalba. Tačiau esu realistas, todėl pateikiu lietuviškai visuomenei šį savo ilgamečio darbo rezultatą. Noriu atkreipti skaitytojo dėmesį į tris naujoves, kuriomis praeities vertėjai dėl žinių stygiaus nepasinaudojo savo vertimuose.

1.

Naujasis vertimas atidengia daugelį ligšiol nežinomų arba nepastebėtų Dievo titulų (Nugalėtojas, Begalinis, Įpėdinystės Davėjas ir pan.). Tradiciškai šie hebrajiški žodeliai sudarė nemaža keblumų verčiant, todėl jie buvo dažnai šalinami iš teksto kaip nereikšmingi. Mano dėsnis buvo pasitikėti teksto padavimu ir stengtis versti suvokiant hebrajų autoriaus mintį arba paliekant tekstą neišverstą.

2.

Hebrajų mitologija naudojasi įvairiais terminais apsakyti mirusiųjų buveinei (Platusis Plotas, Dumblynas, Tvirtovė ir pan.) Bandžiau išryškinti šias sąvokas rašydamas jas didžiąja raide. Taip pat pasielgiau su didžiuoju žmonijos priešu, Mirtimi. Taigi Priešas, didžiąja raide rašytas, yra suasmeninta mirtis.

Ypač vadinamose keiksmo arba priespaudos psalmėse hebrajų stilius rodo tendenciją maišyti gramatinius asmenis, skaičius ir net veiksmažodžių laikus. Taigi vienoje eilutėje gali būti kalbama apie "jo kaltę", kitoje apie "jų nusikaltimus"; vienoje eilutėje gali minėti Dievą kreipiniu, Tu, kitoje trečiuoju asmeniu, Jis. Nemėginau išlyginti šių keblumų, nes juo labiau tekstas lyginamas tuo labiau jis tampa kito kūryba. Šiose eilutėse hebrajų autorius pats maišė gramatinius elementus pagautas sielvarto arba priešo puolimo įkarščio. Todėl jas palieku, kaip jis rašė. Žinoma, tai kelia nemažą maišatį skaitytojui, už tai atsiprašau. Vienur kitur pakeičiau palyginimą, nes lituanistė tikrino, jog lietuvis tokio palyginimo nepajėgs suvokti: "glotnesnė už grietinę" pakeičiau į "saldesnė už medų".

Atsiprašau už visus vertimo netobulumus. Dėkoju Albinai Pribušauskaitei už kruopštų vertimo tikrinimą ir puikius patarimus. Linkiu visiems gėrėtis psalmių grožiu ir gyvybingumu.

PIRMOJI KNYGA

1-oji Psalmė

[1] Laimingas, kuris nežengė
į piktadarių tarybą,
ir nestovėjo nusidėjėlių sueigoje,
nė nesėdėjo besityčiojančių
draugystėje,
[2] bet kurio džiaugsmas plaukia iš
Viešpaties Teisyno,
jo Teisyną mąsto dieną naktį.
[3] Jis bus kaip prie srovių
persodintas medis,
kuris duos gerą derlių metui
atėjus: nevysta jo lapai,
skanus jojo vaisius, kad ir
kokį bevestų.
[4] Ne taip su piktadariais!
Juos kaip pelus sklaido vėjas.
[5] Todėl piktadariai nė nusidėjėliai
nepajėgs išstovėti teisme,
susirinkus teisuoliams.
[6] Betgi Viešpats gi sergės
teisuolių susitelkimą,
o piktadarių sambūris žus.

2-oji Psalmė

[1] Ko gi tos gentys suėjo,
kodėl kareivius sau skaičiuoja?
[2] Ko kyla žemės valdovai,
kunigaikščiai sąmokslus rezga
prieš Viešpatį ir jo pateptinį?
[3] "Paversime skutais jų pančius,
numesime taip pat varžtus jųjų!"
[4] Iš dangaus juokiasi Sėdintis soste,
iš jų tyčiojas Viešpats.
[5] Vadus jų rūsčiai jis varo šalin,
juos baisiai išgąsdina savo rūstybe.
[6] Tačiau mane patepė savo karalium
Cijone, kalne jo šventajam.
[7] Leiskit, paskelbsiu aš Viešpaties
nuosprendį.
Jis man pasakė:
Tu sūnus mano, šiandieną tave
aš pagimdžiau.
[8] Prašyk mane turto, aš jo duosiu,
tautas paveldėsi,
tau pavesiu visus pakraščius žemės.
[9] Tu juos tramdysi geležine lazda,
kaip indus puodžiaus juos daužysi.
[10] Taigi dabar atsigodėkit, karaliai,
leiskitės mokomi, žemės valdovai!
[11] Su pagarba Dievui tarnaukit,
nuolat drebėkit, mirtingieji žmonės!
[12] Jam užsirūstinus, žus jūsų sąlėkis,
juk bematant užsidega jojo rūstybė.
Laimingi, kas tik juo viliasi.

3-oji Psalmė

1 *Dovydo psalmė, kai jis bėgo*
nuo savo sūnaus Abšalomo.

2 Viešpatie, kiek daug mano priešų!
Gausingi, kas mane puola!
3 Kaip daug, kas tyko mano gyvybės!
"Jau Dievas jo neišgelbės" (Sela)
4 Bet tu, Viešpatie, būsi, kol gyvas esu,
mano valdovas.
Tu mano garbė! Tu mane išaukštini.
5 Kai Viešpaties garsiai šaukiuosi,
jis ir atsiliepia nuo savo šventojo
kalno. (Sela)
6 Jei gulsiu miego, aš ir atbusiu, nes
Viešpats mane palaiko.
7 Nebaisios man kitų strėlės, iš visų
pusių į mane taikomos.
8 Pakilki, Viešpatie, gelbėk mane,
mano Dieve!
Skaldyk antausius tu mano priešams,
trupink nedorėliams žiaunas.
9 Viešpatie, gelbėk, laimink savo
tautą! (Sela)

4-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, styginiams,*
Dovydo psalmė.

2 Kai šaukiu, atsiliepki, o Dieve, mano
teisių gynėjau!
Tu baimės suspaustą mane išvaduoki!
Būk man gailestingas, išgirsk mano
maldą!
3 Kilmingieji, ar ilgai dar niekinsit
mano Garbingąjį?
Kiek dar jūs niekniekius garbinsit, su
stabais tarsitės? (Sela)
4 Žinokite: Viešpats stebuklus darys
sau ištikimam žmogui;
Viešpats išgirs, kai imsiu jo šauktis.
5 Sunerimkite, pikta liaukitės darę,
sąžinę tirkit, savo gultuose verkit.
(Sela)
6 Deramas neškit aukas, Viešpačiu
kliaukitės.
7 Nuolat klausiama: "Kas mums teiks
lietaus?
Juk Tavo, Viešpatie, veido šviesa
mus apleido".
8 Širdžiai mano duok džiaugsmo:
dabar tepagausėja jųjų kviečiai,
jųjų vynas.
9 Jam giedrai žvelgiant, guluosi,
miegu aš;
laiduok tu man saugų miegą, o
Viešpatie.

5-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, fleitoms,*
Dovydo psalmė.

2 Viešpatie, tu žodžius mano išgirski,
kai aš kalbu, atkreipk savo ausį.
3 Karaliau, mano Dieve, būk jautrus
maldos šauksmui,
tave meldžiu, Viešpatie.
4 Rytui auštant, balsą mano išgirski,
poaušry bylą savo ginti ruošiuosi;
tavęs lauksiu.
5 Tik kas dedas dievu, džiaugias
piktybėm,
o joks nedorėlis nebus tavo svečias.
6 Kilt ákyse savo neleiski piktuoliams;
piktadarių nekenčiu aš.
7 Melagius pražudyki!
Kas statulas dirbdina, stabus,
koktus yra Viešpačiui.
Bet dėl didžios tavo meilės
8 lankyti galėsiu aš tavo būstą,
tave garbinsiu, Viešpatie, su
dievobaimingais,
tavo šventyklai žemai nusilenkęs.
9 Nuvesk mane į savo pievą,
nes manęs priešai tyko.
Nutiesk tu man kelią.
10 Juk jo burna pilna neteisybių,
jo vidus pražūtis,
atviros kapo žiotys jų gerklės,
liežuviu jie naikina.
11 Pražudyk juos, o Dieve,

lai patys savo kėslais jie susipainios.
Dėl nesuskaitomų nusikaltimų
daužyk juos,
prieš tave gi maištavo.

12 Ieškantys prieglobsčio tavyje
tesidžiaugia!
Amžiams laimingi tekrykščia,
o tu saugosi juos, ir tavy tik tie
džiūgaus,
vardą tavo kas gerbia.

13 Tu pats, Viešpatie, teisuolį laimini,
it skydu apdengi jį savo malone.

6-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, styginiams,*
oktava, Dovydo psalmė.

2 Užsirūstinęs, Viešpatie, manęs
nebarki,
neimk manęs bausti įširdęs.

3 Pasigailėk, Viešpatie, aš sunykęs,
Viešpatie, gydyk mane, sukrėsti
mano kaulai.

4 Mano gyvybė kabo ant plauko;
ar ilgai dar, Viešpatie, delsi?

5 Viešpatie, grįžki, vaduok man gyvybę,
gelbėk mane, nes tu geras.

6 Kas gi minės tave miręs?
Ar kas pragarmėj tave šlovins?

7 Nuo aimanų aš susibaigęs,
Kasnakt savo patalą laistau,
vilgau ašarom lovą.

[8] Raudos akis man išgraužė,
pasenau aš beaimanuodamas.
[9] Piktadariai, visi atsitraukit!
Viešpats išgirdo mano kūkčiojimą
[10] Viešpats išgirdo mano meldimą,
Viešpats priėmė manąją maldą.
[11] Tegu mano priešai susigėdę pakrinka,
tebėga šalin jie, pražūty tesukniumba.

7-oji Psalmė

[1] *Dovydo ditirambas, kurį jis giedojo*
Viešpačiui benjaminiečio Kušo žodžiais.

[2] Viešpatie, mano Dieve, tavimi
pasiklioviau,
gelbėk mane nuo visų mano engikų.
[3] Vaduok mane, kad nesudraskytų
kaip liūtas,
perplėšdamas gerklę, kai niekas
negelbsti.
[4] Viešpatie, mano Dieve, jei nedorai
būčiau pasielgęs,
jei rankas aš būčiau suteršęs
kokia nedorybe,
[5] bičiuliui jei piktu atmokėjęs,
tuščiais niekais apkrovęs jo širdį,
[6] Priešas lai mane gainios, lai
grobs jis,
pragaran tenusvies jis mano gyvybę,
dumblan teištremia jis mano
širdį. (Sela)
[7] Viešpatie, rūsčiai pakilki,

stokis galingas prieš mano spaudėjų
puikybę,
sujudėk, mano Dieve, ir nuosprendį
leiski!

8 Tegu aplink tave susiburia tautos,
o tu, Prakilnusis, valdyk jas.

9 Lai Viešpats teisia tautas!
Teisdamas, Viešpatie, mane teisiu
pripažinki,
nekaltas esu, o Aukščiausias.

10 Atkeršyk nedorėliams už jų išdavystę,
teisuolį sutvirtink.
Juk Dievas teisusis kiaurai permato
protą ir širdį!

11 Mano Valdovas, Dievas Aukščiausiasis,
jis tiesiaširdžius vaduoja.

12 Dievas teisingas teisėjas,
Kilnusis nuolat atmoka.

13 Lai Nugalėtojas vėl kardą galanda,
tegu tempia lanką, tetaiko!

14 Lai gamina ginklus pražūtingus,
terengia strėles savo it degančius
ietkočius!

15 Va, jis pradėjo niekšybę,
savy nešioja piktybę, išdavystę pagimdo.

16 Rausė jis, iškasė duobę,
o jis pats į tą duobę įkrito.

17 Piktybė, kurią kitam rengė, išlindo
jam per pakaušį,
jo paties niekšybė vožė jam per
makaulę.

18 Dėkosiu aš Viešpačiui, nes jis teisingas,
giedosiu Aukščiausiojo Viešpaties
vardo garbei.

8-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, gititu, Dovydo psalmė.*

2 Viešpatie, mūsų Valdove,
koks įstabus tavo vardas pasauly!
Virš dangaus tavo šlovę išaukštinsiu
mažutėlių ir žindomų lūpomis.
3 Pasistatei sau tvirtovę,
nutildęs priešus: engėją, keršytoją.
4 Kai pasižiūriu į dangų, tavo rankų
sukurtą,
į mėnulį, žvaigždes, kurias padarei tu:
5 "Kas gi žmogus, kad tu jį atmintum,
kas žmogaus sūnus, kad juo
rūpintumeis?!"
6 Bet už dievaičius jį kiek menkesnį
padaręs,
apvainikavai jį garbe tu ir gyrium.
7 Valdovu savo rankų darbų jį įkurdei,
ir visa tu jam po kojų paklojai,
8 jaučius, avis — visus aliai vieno,
net lauko žvėris,
9 padangių paukščius ir žuvis gilių jūrų,
visa, kas marių platybėse plauko.
10 Viešpatie, mūsų Valdove,
koks įstabus tavo vardas pasauly!

9-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, pagal Mut laben,*
Dovydo psalmė.

2 Dėkosiu tau, Viešpatie, visa
širdimi,
tavo nuostabius darbus aš
skelbsiu.
3 Džiūgausiu, tavimi vis gėrėsiuos,
tavo vardui giedosiu, Aukščiausiasis,
4 kai trauksis atgal mano priešai,
sukniubę, sutriuškinti tavo
rūstybės,
5 O kad tu mano teises apgintum ir bylą,
sėdėdamas soste, teisingas
Teisėjau!
6 Pagonis sugniuždyk, žlugdyk
nedoruosius,
Vardą jųjų ištrink nesibaigiantiems
amžiams!
7 Priešas težūsta, amžiams tepavirsta
griuvėsiais;
išrauk jų dievaičius, teužmiršta
visi juos.
8 Štai Viešpats valdęs nuo amžių,
įsitvirtino sostą, gatavas teisti.
9 Teisia jis pasaulį teisingai,
tautas jis bešališkai vertina.
10 Viešpats pilis prispaustiesiems,
saugiausia tvirtovė nelaimėje.
11 Tavim tegu vilias, tave kas pažįsta,
tu neapleisi, kas tavęs, Viešpatie,
ieško.

[12] Giedokite Viešpačiui, Cijono Karaliui,
skelbkit tautoms jo didinguosius
darbus.
[13] Nes jam liūdintys rūpi, raudą jų jis
atsimena,
neužmiršta nelaimingųjų šauksmo.
[14] Viešpatie, manęs pasigailėki,
žiūrėk, kaip aš priešo prispaustas;
nuo mirties vartų mane išvaduoki,
[15] kad tave šlovint galėčiau nuo Jeruzalės
vartų,
kad džiaugčiausi pergale tavo.
[16] Į savo išraustą duobę pagonys teįkrinta,
jų kojos teįkliūva į jų pačių regztus
spąstus.
[17] Viešpats lai bus atpažintas iš nuosprendžio
savo,
savo rankomis jis tesuraizgo piktuolį.
(Higajon–Sela)
[18] Nedorėliai tegu į pragarmes grįžta;
žudyki tautas, kurios Dievą užmiršo.
[19] Varguolis tikrai nebus pamirštas
amžiams,
bedalio viltis niekuomet nebus veltui.
[20] Galingai pakilk, Viešpatie, lai nesipučia
vyras,
akivaizdoj tavo tebūna nuteistos tautos.
[21] Viešpatie, užčiaupki joms burnas,
lai tautos sužino, kad jos tiktai žmonės!

10-oji Psalmė

1 Viešpatie, kodėl stovi atokiai,
kodėl nelaimėj slepiesi?
2 Piktuolio krūtinėje verda nedorybė,
jis geiste geidžia įvykdyti kėslus.
3 Blogasis patenkinęs įgeidžius girias,
plėšikas garbina savo godumą.
4 Nedoras žmogus niekina Viešpatį:
"Prakilnusis nebaudžia rūstybe,
Dievas nesujauks mano planų,
5 mano turtai liks visiems laikams".
Aukštasis, per toli nuo jo tavieji
sprendimai
visa savo būtybe jis jiems prieštarauja.
6 Jis mano: "Aš nesuklupsiu,
amžiais laimingas aš būsiu, neturėsiu
sunkumų".
7 Jo burnoje vien tik keiksmas, smurtas,
apgaulė,
nuo jo liežuvio tik piktumas, nedorybės.
8 Tyko prie kaimų, iš pasalų nekaltąjį
žudo,
akimis varguolį jis seka.
9 Tūno prisidengęs, kaip liūtas
tankynėj,
vargšą kėsinas pagrobti,
čiumpa varguolį ir velka pagrobęs.
10 Į jo tinklą įkliūva prispaustasis,
nelaimingasis krinta duobėn jo.
11 Jis sau mano: "Dievas užmiršta,
jis nusigręžęs, nieko nemato".
12 Viešpatie Dieve, pakilki galingai,
pakelk savo ranką,

neužmirški vargdienių!
[13] Ko piktuolis turėtų niekinti Dievą,
manyti sau: "Tu nenubausi".
[14] Tu gi pats žiūrėki į vargą ir kančią
savo rankomis gi tu juos duodi.
Tavimi kliaujasi vargdienis,
tu padėki našlaičiui.
[15] Ranką suknežink piktuoliui,
bausk jo nedorumą,
negi neištirsi tu jo piktybės?
[16] Viešpats Valdovas, viešpatauja
per amžius,
nuo jo žemės teišnyksta pagonys.
[17] Išgirski, Viešpatie, vargšų
raudojimą,
atverk savo širdį, įdėmiai
kreipk ausį.
[18] Jei tu ginsi našlaitį, prispaustąjį,
nebebaugins žmonių žemės
puikuoliai.

11-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui, Dovydo.*

Bėgu prie Viešpaties glaustis,
kodėl tykote mano gyvybės,
medžiojat kaip paukštį?
[2] Štai: nedorėliai lanką jau tempia,
prie virvyčios strėlę jau deda;
iš pasalų šaudys teisiuosius.
[3] Kai pamatai griaunami, ką veikia
Teisusis?

[4] Viešpaties šventasis sostas šventykloj,
Viešpaties iškilusis krėslas danguj.
Jo akys stebi, jo vyzdžiai tyrinėja
žmonių vaikus.

[5] Teisusis Viešpats tiria piktuolį,
taigi kas myli piktumą, neapkenčia
savo gyvybės.

[6] Jis dumplėmis įpūs piktiesiems ugnį su
siera
jų lemtis bus įkaitusi vėtra.

[7] Nes Viešpats teisus, brangi jam teisybė,
mes veidu veidan regėsime Teisųjį.

12-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui, oktava, Dovydo psalmė.*

[2] Viešpatie, gelbėk! Nebėra teisuolių,
ištikimieji žmonių daugybėj ištirpo.

[3] Kaimynas kaimynui meluoja,
lūpos klastingos, širdis jų veidmainė.

[4] Lai Viešpats aptalžo klastingąsias lūpas,
puikybės pilną liežuvį kiekvieną,

[5] kas tik sau girias: "Stiprų turim liežuvį,
mūs ginklas — mūs lūpos, kas už mus
be didesnis?"

[6] Taip kalba Viešpats: "Dabar aš galingai
pakilsiu,
juk apiplėšė prastuolį, vargšas dejuoja.
Išgelbėsiu tą, kuris trokšta pagalbos".

[7] Pažadai Viešpaties patys tikriausi,
Tai septyniskart tiglyje išvalytas
sidabras.

[8] Tu, Viešpatie, saugosi mus,
kaip nuo amžių globojai mus,
Amžinasis.
[9] Nes visuos pakraščiuos nedorėliai
slankioja,
spąstus spęsdami žmonių vaikams.

13-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui, Dovydo psalmė.*

[2] Ar dar ilgai, ar jau amžinai
mane, Viešpatie, būsi užmiršęs?
Ar dar ilgai nuo manęs slėpsi veidą?
[3] Ar dar ilgai mane spaus abejonės,
kiek man liūdėti, širdyje graužtis?
Ar dar ilgai mano Priešas taip
smarkaus?
[4] Pažvelk, atsakyki man, Viešpatie Dieve!
Apšviesk man akis, atitrauk mirties
miegą.
[5] Lai Priešas nesigiria: "Jį nugalėjau!"
Tegu nesidžiaugia engėjas, kai aš
suklumpu.
[6] Tikiu, kad tu maloningas man būsi,
leiski man džiaugtis tavo pagalba.
Tuomet Viešpačiui giedosiu:
Kiek man gero padarė Aukščiausiasis!

14-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, Dovydo psalmė.*

Beprotis sau vienas nusprendė: "Nėr Dievo".
Žmonės sugedo, bjaurybėse skendi,
nebėra kas gera darytų.
2 Viešpats į žmones iš dangaus žiūri,
pamatyti norėtų,
ar yra dar koks supratingas, ieškantis Dievo.
3 Kaip vienas visi užsispyrė, jie sugadinti,
nėr darančių gera, nėra tokio nė vieno.
4 Argi nežino, kurie pikta daro:
Kas ryja jo tautą, ryja Viešpaties javus,
kurių patys nepjovė.
5 Štai jie suruošė sąmokslą,
bet Dievas palaiko teisuolius.
6 Sueiga vargšų sugėdins tą sąmokslą,
nes jos užuovėja Viešpats.
7 Išgelbėjimas Izraeliui iš Cijono teplaukia!
Kai Viešpats grąžins savo tautai jos turtą,
tada pradžiugs Jokūbas, linksmas bus
Izraelis.

15-oji Psalmė

1 *Dovydo psalmė.*

Viešpatie, kas palapinėje tavo galės
pasisvečiuoti?
Kas gyventi galės šventajame kalne tavo?
2 Tasai, kas nesuteptas vaikšto, kas elgias
teisingai,

kas iš širdies tiesą kalba.
3 Kas šnekėdamas nieko nešmeižia,
kitam pikta nedaro, neužgaulioja
kaimyno.
4 Kas iš akių savo niekšus išvaro,
o bijančius Viešpaties pamaitina.
Kas prisiekė nedarysiąs pikto ir
nesusvyravo.
5 Be palūkanų skolina; iš alkano skolos
nereikalauja.
Kas šitaip elgias, bus tvirtas per amžius.

16-oji Psalmė

1 *Dovydo psalmė.*

Saugok mane, Dieve, prie tavęs aš
prisiglaudžiau.
2 Tariau: "Viešpatie, esi mano Valdovas,
mano gėris esi, tu nelygstamas".
3 O žemės "šventųjų, galingųjų",
kuriais stipriai gėrėjaus,
4 skausmai tedidėja, jų geismų
nepasotink.
Savo rankomis tikrai atnašų jiems
neliesiu,
ir jų vardų neištars mano lūpos.
5 Viešpatie, tu paskyrei man taurę
švelnaus vyno,
pats metei man laimės burtą.
6 Man duotas sklypas žavingas,
Aukščiausiasis išmatavo man
nuosavybę.

[7] Aš šlovinsiu Viešpatį, kuris man
išmintį duoda,
jo širdis mane moko net per nakties
sargybas.
[8] Akyse nuolatos Viešpats man stovi,
nuo jo dešinės niekad nesitrauksiu.
[9] Džiaugias širdis mano, noris šokti iš
džiaugsmo,
ir mano kūnas ramiai sau ilsisi.
[10] Juk manęs nevarysi numirėlių būstan,
neleisi trūnyt Duobėje, kas liko tau
ištikimas.
[11] Man rodysi kelią, kuris gyveniman
veda,
bus man laimė beribė prieš tavo veidą,
tavo dešinėj bus per amžius linksmybės.

17-oji Psalmė

[1] *Dovydo malda.*

Išklausyk, Viešpatie, mano
pasiteisinimą,
Atsižvelk, kai maldauju,
išgirsk mano maldą: naikink lūpų
klastą!
[2] Mano teisingumas tegu tau šviečia,
tavo akys teįžvelgia mano teisybę.
[3] Gali tirt mano širdį, mane naktį lankyti,
ugnimi išbandyk, many nerasi
stabmeldystės.
[4] Mano burna nenusikalto tavo rankų
darbams,

tavo įsakų aš laikiausi.
[5] Mano kojos vis vaikščiojo grublėtais takais
iš tavo kelių nesuko mano kojos.
[6] Tavęs aš šaukiuos, atsiliepk, mano Dieve!
Atkreipk į mane savo ausį; klausyk mano žodžių!
[7] Klupdyki, Gelbėtojau, kas tave išjuokia,
savo dešine tildyk užpuolikų nasrus.
[8] Saugok mane kaip akies lėlytę,
po savo sparnais mane slėpki,
[9] juk nedorėliai nori suplėšyt įtūžę,
mane ratu supa mirtingieji priešai.
[10] Jų storžieviškos širdys,
burna pagyrūnų.
[11] Kojos man linko, jie aplink mane zujo, subedę akis,
jie rengės mane pražūties karalijon parblokšti,
[12] panašūs į liūtą, tykantį grobio,
į pasalose tupintį liūto jauniklį.
[13] Pakilki, Viešpatie, stabdyk jojo siautėjimą,
jį patį partrenki, pažemink jį, gelbėki mano gyvybę
nuo kovojančio prieš tave piktuolio.
[14] Viešpatie, savo ranka žudyk juos,
nušluok juos nuo žemės, mirtimi jie težūsta,
o savo brangiuosius pasotink,
jų vaikai tegu sočiai sau glemžia,
ir anūkams savo teperduoda liekanas turtų.

[15] Kai tu atlyginsi, žvelgsiu aš tau
į veidą,
prisikeldamas pasisotinsiu tavo
būtybe.

18-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui, Viešpaties tarno Dovydo, kuris giedojo šitos giesmės žodžius, kai Viešpats išgelbėjo jį nuo visų priešų ir nuo Mirties rankų.*

[2] Jis giedojo: myliu tave, Viešpatie, mano
stiprybe!
[3] Viešpats priebėga mano, mano tvirtovė,
mano Dievas, Vaduotojas mano,
prieglobsčio kalnas, kur man prisiglausti,
skydas mano, išganymo ramstis,
atrama mano garbioji.
[4] Šaukiausi Viešpaties,
mane išvadavo nuo Priešo.
[5] Iš visų pusių mane daužė bangos
mirtingos
pražūtingi sukūriai mane siurbė,
[6] pragaro pinklės apraizgė mane,
apgaubė mirties spąstai.
[7] Ėmiau sielvarte Viešpatį kviesti,
šauktis savojo Dievo pagalbos,
jis savo šventovėj mano balsą išgirdo,
mano šauksmas pasiekė jo ausį.
[8] Bedugnė sujudo, sudrebo,
kalnų pamatai trankomi virpėjo,
svyravo, kai suliepsnojo jo rūstybė.

9 Iš jo šnervių kilo debesys dūmų,
iš jo burnos veržės naikinančios liepsnos,
žarijos įkaitusios skriejo nuo jojo.
10 Nusileido, dangų praskleidęs,
po jo kojomis tamsus debesis.
11 Raitas jis jojo cherubą ir skriejo,
sparnais išskėstais jisai sklandė.
12 Sutemo jo padangtė,
ir apgaubė jį kupini lietaus debesys.
13 Jo šviesos genami buvo debesys,
kruša ir žaibavimai.
14 Iš dangaus Viešpats sugriaudė,
paleido Aukščiausiasis balsą galingą.
15 Jis laidė strėles nusikaltąsias,
žaibus padauginęs juosius išsklaidė.
16 Jūros dugnas buvo atidengtas,
apsinuogino pamatai žemės,
Viešpatie, tau sugriaudus, tavo
šnervėm šniokščiant.
17 Man iš aukštybių jis ištiesė ranką,
mane išvadavo iš jūrų gilybių
18 Išvadavo mane iš Priešo galingo,
išgelbėjo nuo priešininko stipresnio už
mane.
19 Jis vedė mane mirties dieną,
Viešpats tapo mano ramsčiu.
20 Mane išvedė iš plačiosios bedugnės,
išlaisvino mane, nes mane myli.
21 Viešpats atlygino mano teisumą,
man atmokėjo už rankų nekaltumą.
22 Laikiausi juk Viešpaties kelių,
ir neištvirkau, mano Dieve.
23 Jo nuostatai man vis akyse stovi,
jo paliepimų nesu aš atstūmęs.

24 Su juo nuoširdžiai elgiausi,
žiūrėjau, kad jam nenusikalsčiau.
25 Ir Viešpats atlygino mano teisumą,
nes jo akyse mano rankos nekaltos.
26 Ištikimajam tu ištikimas,
taurus tu tauriajam.
27 Nuoširdžiam esi nuoširdus,
gudreivoms gudrus tu.
28 Tvirtuoli, neabejingai tu gelbi varguolį,
priverti akis nudelbt išdidžiuosius.
29 Tu man švieti; Viešpats man žiburys,
mano Dievas apšviečia mano tamsybes.
30 Iš tavęs aš raumeningas bėgu,
su savo Dievu peršokčiau bet kurį
mūrą.
31 Dievo jo valdžia tobula,
puikiai išbandytas Viešpaties paliepimas,
valdovas jis tų, kurie prie jo glaudžias.
32 Ar yra kitas dievas šalia Viešpaties?
Ar yra galingesnė tvirtovė, kaip mūsų
Dievas?
33 Jis yra Dievas, mane apsiautęs stiprybe,
jis dovanoja — jo valdžia tobula.
34 Man greitas kojas davė kaip stirnų,
mane į aukštumas savo iškėlė.
35 Mano rankas išmiklino kovai,
įdavė man stebuklingąjį lanką.
36 Tu man davei savo pergalės skydą,
savo dešine stipriai laikei mane,
savo pergale mane išaukštinai.
37 Leidai man plačiai žygiuoti,
mano kulkšnys nepavargo.
38 Gainiojau priešus, sugaudžiau,
namo negrįžau, kol jų nesudorojau.

[39] Sumaliau juos, pasikelt negalėjo,
sugniužo jie man po kojų.
[40] Apsiautei mane stiprybe kautis,
prieš mane suklupdei puolikus
mano.
[41] Davei man priešų sprandus supančioti,
kas manęs nekentė, tą aš sutryniau.
[42] Jie šaukės pagalbos, nieks nepadėjo,
į Viešpatį Aukščiausiąjį kreipės, jis
neatsakė.
[43] Sutryniau juos kaip aikštės dulkes,
sumyniau kaip gatvių purvą.
[44] Išvadavai mane nuo žmonių iečių,
saugojai mane nuo tautų nuodų.
[45] Tauta svetimoji man turi tarnauti,
vos išgirdusi mane, klauso,
svetimieji prieš mane gūžias.
[46] Svetimieji džiūsta iš baimės,
jų širdys raitos iš skausmo.
[47] Lai Viešpats gyvuoja!
Garbė mano Tvirtovei!
Mano pergalės Dievui šlovė!
[48] Jis davė man nugalėti,
tautas mano valdžiai pajungė.
[49] Jis vadavo mane nuo Priešo,
iškėlė virš maištininkų,
išplėšė iš smurtingojo rankų.
[50] Todėl skelbsiu tautoms tavo šlovę,
Viešpatie, tavo vardą giesmėmis
iškelsiu.
[51] Išgarsino pergalėm savą karalių,
rodė malonės savam pateptiniui
Dovydui ir jo ainiams per amžius.

19-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, Dovydo psalmė.*

2 Dangus skelbia Dievo garbę,
jo rankų darbas — žvaigždėtasis skliautas.
3 Viena diena kitai byloja,
viena naktis kitai perduoda žinią,
4 be kalbos ir be žodžių,
be balso skambesio.
5 Per visą žemę ėjo jų aidas,
jų kalbesys ligi krašto pasaulio.
6 Saulei jis davė buveinę,
paskui ji lyg nuotaka kyla iš guolio,
ir kaip didvyrė džiugiu taku žengia.
7 Iš vieno dangaus krašto išeina
ir antrą jo kraštą pasiekia,
o neapleidžia ji savo padangtės.
8 Teisynas Viešpaties tobulas: jis dvasią
gaivina.
Potvarkis Viešpaties tvirtas: leidžia
man susivokti.
9 Įsakymai Viešpaties teisūs: man
džiugina širdį.
Paliepimas Viešpaties tyras: akims duoda
šviesą.
10 Įsakas Viešpaties grynas: tveria per amžius.
Nuosprendžiai Viešpaties tikri: visi aliai
vieno teisingi.
11 Daug brangesni jie už auksą, už daug
tyrojo aukso,
saldesni jie už medų, tą korio skystį.
12 Apšviečia tikrai jie tavąjį tarną,
kas tik juos gerbia, tas didžiai nusipelno.

[13] Bet kas gi sugeba savo klaidas pastebėti?
Nuplauki nusikaltimus.
[14] Svarbiausia, apsaugok mane nuo stabmeldystės,
kad ji manęs nepavergtų.
Tada būsiu grynas, švarus
be didžiosios kaltybės.
[15] Pagal tavo norą tebūnie burnos žodžiai,
mano širdies mintys pagal tavo valią,
Viešpatie, Uola mano ir mano Vaduotojau!

20-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui, Dovydo psalmė.*

[2] Tegu Viešpats tau pergalę teikia,
kai apgultas būsi,
tau atrama tebūnie
vardas Dievo Jokūbo,
[3] Te iš šventovės tau siunčia pagalbą,
te iš Cijono tave jisai remia.
[4] Visas tavo atnašas jis teatsimena,
tegu tavo dosnumą mato iš aukų
deginamųjų. (Sela)
[5] Ko trokšta tavo širdis, tau teduoda,
tepadeda kiekvieną sumanymą vykdyt.
[6] Džiūgaut mes norime pergalėm tavo,
vėliavas kelt garbei mūs Dievo vardo.
Visus tavo prašymus tepatenkina
Viešpats.
[7] Dabar aš žinau:
Viešpats pergalę davė savam pateptiniui,
iš dangaus švento savo nugalėti jam leido,

jo pergalę nulėmė jo dešinioji iš jo
šventovės.
8 Vieni karo vežimais, kiti savaisiais
žirgais,
o mes būsim stiprūs savo Dievą pašaukę.
9 Anie sugniužę, suklupo,
o mes nepalūžę.
10 Viešpats karaliui nulėmė pergalę,
leido jam nugalėti, kai mes jį maldavom.

21-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, Dovydo psalmė.*

2 Tavo, Viešpatie, pergale džiaugias karalius,
džiaugte jis džiaugias laimėjimu tavo.
3 Suteikei jam, ko širdis pageidavo,
neatsakei, ko maldavo jo lūpos (Sela)
4 Tu jam pasiūlei gerovės palaimą,
ant galvos jam uždėjai tu aukso vainiką.
5 Tave prašė gyvenimo, tu jam davei jį,
davei ilgą gyvenimą per amžių amžius.
6 Pergalė tavo teikė jam didžią garbę,
tu padarei jį didingą ir garsų,
7 Jį apdovanojai tu amžiams palaimom,
Savo veido šviesą pažersi, jis džiaugsis.
8 O karalius Viešpačiu vilias,
Niekada nesigręš nuo Aukščiausiojo meilės.
9 Tavo kairioji visus tavo priešus sugaudė,
o dešinioji surado visus nekentėjus.
10 Viešpatie, tarsi krosnin sukišai juos,
rūsčiai dienai atėjus.
Juos rūstingai naikino jis,

ugnim savo sudegino.
11 Jų padermę nuo žemės nušlavei,
jų atžalas iš žmonijos išrovei.
12 Prieš tave maištauti jie buvo kėsinęsi,
jie pynė apgaules, nieko tuo nelaimėjo.
13 Privertei tu juos sukniubti,
šaudyklę tu nukreipei jiems tiesiai į veidą.
14 Savąja pergale džiūgauki, Viešpatie,
mes giedodami šlovinsim tavo galybę.

22-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, pagal "Briedė auštant", Dovydo psalmė.*

2 Mano Dieve, mano Dieve, kam gi mane apleidai!
Ar atmeti mano prašymą, mano balso šauksmą?
3 Mano Dieve, šaukiuos tavęs dieną, neatsiliepi,
naktį — negaliu atsikvėpti.
4 Tu juk sėdi šventajame soste,
Garbe Izraelio.
5 Tėvai mūsų tavim rėmės,
tavimi vylės, tu vadavai juos.
6 Tavęs jie šaukės, išgelbėti buvo,
tavim pasikliovė, apvilti nebuvo.
7 Bet aš kirmis, ne žmogus aš,
žmonių išjuoktas, tautos atstumtas.
8 Kas mane mato, pašiepia,
vaiposi, kraipo jie galvas.

[9] "Jis gyveno Viešpačiui, tegul jį jis ir gelbi,
tegu išvaduoja, jeigu jį myli".
[10] Tu gi mane išvedei iš motinos įsčių,
mane raminai tu prie jos krūtinės.
[11] Tavo maitintas buvau nuo gimimo,
nuo motinos įsčių buvai tu mano Dievas.
[12] Nuo manęs nesišalink,
mane priešai spaudžia,
man nepadeda niekas.
[13] Stiprūs jaučiai supa mane,
Bašano taurai mane apgula.
[14] Manęs tyko jų žiotys baisingos,
tarsi riaumojančio plėšriojo liūto.
[15] Aš lyg vanduo ištaškytas,
išnarstyti man visi kaulai.
Mano širdis kaip vaškas varvąs man iš krūtinės.
[16] Aš sudžiūvau tarsi šukė,
prie gomurio limpa liežuvis,
sutrynė mane mirties dumblan.
[17] Apspito mane šunų pulkas,
nedorėlių aibė aplink mane zuja.
Man jie pervėrė rankas ir kojas.
[18] Galiu suskaičiuoti visus savo kaulus.
Nuožmiu žvilgsniu mane stebi.
[19] Drabužius mano dalijas
ir dėl apdaro mano meta jie burtą.
[20] Bet tu, Viešpatie, nesišalink,
Kariauna mano, skubėk man padėti.
[21] Nuo kardo tu kaklą man gelbėk,
nuo kirvio ašmens mano galvą.
[22] Iš liūto žiočių mane išvaduoki,

duok man nugalėti raguotuosius taurus,
[23] ir tavąjį vardą aš garsinsiu broliams,
maldingų žmonių būryje tave girsiu.
[24] Kurie Viešpatį gerbiat, teikit jam šlovę,
garbink jį, visa Jokūbo ainija,
gerbki jį, paderme Izraelio.
[25] Jis nepaniekino,
neatstūmė nuskriaustojo giesmelės,
nuo jo nenukreipė veido,
jo skundą išklausė.
[26] Šimtą kartų kartosiu tau
savo giesmę didžiulėj bendrijoj.
Tau vykdysiu įžadus, matant tavo
gerbėjams.
[27] Bus vaišės, pokylis vargšams,
ir Viešpatį garbins visi, kas jo ilgis.
Tegyvuoja jūsų širdys per amžius!
[28] Susipras, į Viešpatį gręšis
visų tautų žmonės,
jam žemai lenksis visų šalių šeimynos.
[29] Juk Viešpats valdovas,
jis tautoms viešpatauja.
[30] Jam vienam nusilenks, kas Bedugnėje
miega,
atsiklaups priešais jį, kas tik žengia į
Dumblą,
nes Nugalėtojas pats gyvybę grąžina.
[31] Lai mano ainiai tarnaus jam,
tegu skelbs jie be galo Viešpaties veiklą.
[32] Teims pasakot apie jojo dosnumą,
užgimsiančiai tautai teskelbs jie, ką jis
veikė.

23-oji Psalmė

1 *Dovydo psalmė.*

Mane Viešpats gano: man nieko
nestinga.
2 Paguldys mane žaliuojančiose pievose,
ves prie gaivinančio vandens
ir atgaivins mano sielą.
3 Į vešlias ganyklas nuves jis mane,
taip tinka jo vardui.
4 Ir juodą naktį keliaudamas
aš nebijosiu, nes tu drauge būsi.
Lazda tavo ir vėzdas,
štai, jie mane veda.
5 Tu pats dengi man stalą, mano
priešams bespoksant,
kvepalais tu man patepi galvą,
sklidina taurė mano.
6 Gerumas, malonė mane lydės,
kol būsiu gyvas.
Ir aš Viešpaties būste gyvensiu
per amžius ilgiausius.

24-oji Psalmė

1 *Dovydo psalmė.*

Viešpaties žemė ir visa jos pilnatvė,
pasaulis ir kas tik jame gyva.
2 Juk tai jis steigė jį jūrose,
srautuose vandenyno sutvirtino.
3 Kas užkops į Viešpaties kalną,

kas drįs pabūti jojo šventykloj?
4 Žmogus, kurio rankos nekaltos,
kuris turi sąžinę gryną,
kuris nesimeldžia stabui ir dievais
neprisiekia.
5 Viešpats šitokį laimins,
Gelbėtojas Dievas jam dosnus
rodysis.
6 Amžinybės Dievo ieškokit,
jūs išsiilgę Jokūbo Esančiojo
[Dievo titulas] (Sela)
7 Galvas iškelkite, vartai!
Atsidarykite, Praamžio vartai!
Garbingas Karalius čia žengia.
8 Kas tas garbingas valdovas?
Tai narsusis, galingasis Dievas!
Tai Viešpats, kautynių galiūnas!
9 Galvas iškelkite, vartai!
Atsidarykite, Praamžio vartai!
Garbingas Karalius čia žengia!
10 Kas tas garbingas valdovas?
Tai kareivijų Viešpats,
tai jis garbingas valdovas. (Sela)

25-oji Psalmė

1 *Dovydo.*

Į tave, Viešpatie, kreipiu mintis savo.
2 Mano Dieve, viliuosi tavim,
kadgi man rausti netektų.
Neleisk iš manęs juoktis mano
priešams.

[3] Kas garsiai tavęs šauksis, neturės
rausti,
neištikimi gėdysis dykos kalbos savo.
[4] Parodyk man, Viešpatie, savo kelius,
išmokyk mane takais tavo eiti.
[5] Vesk mane, lavink, ir būsiu tau
ištikimas,
juk tu esi Dievas, kuris mane gelbės,
į tave aš kreipiuos visą dieną.
[6] Viešpatie, atsimink, jog nuo amžių
galioja gailestis tavo, meilė tavoji.
[7] Užmiršk tu jaunystės kaltes, nedorybes;
tu esi geras, atminki mane,
tu dosnus, Viešpatie.
[8] Geras, tiesus yra Viešpats,
to dėlei nusidėjėliams savo kelią
parodo.
[9] Kukliuosius jis veda, nes jisai
teisingas,
savo keliu moko eit nuolankiuosius.
[10] Visi takai Viešpaties tiesa ir malonė,
tiems, kas jo sandoros potvarkių laikos.
[11] Dėl savojo vardo, Viešpatie, kaltę
atleiski,
nors ji ir didžiulė.
[12] Kas bus toks žmogus, kuris Viešpatį
gerbia?
Jis jį ir mokys, kuriuo keliu eiti.
[13] Toks galės ramiai sau gyventi,
ir žemę paveldės ainija jojo.
[14] Viešpats savo gerbėjams kaip draugas,
ir sandorą savo jis jiems tikrai rodo.
[15] Visuomet mano akys į Viešpatį krypsta,
Jis mano kojas išpainios iš pinklių.

[16] Pažvelk į mane, manęs pagailėki,
manęs — vienišo, skurdžiaus.
[17] Paguosk mano širdį suspaustą,
vaduoki mane iš kankynių.
[18] Tik pažiūrėk, koks mano skurdas, koks
vargas,
ir visas dovanok man kaltybes.
[19] Matai, kiek daug mano priešų,
kaip baisiai nekenčia manęs apgaulingi.
[20] Tu mane saugok, tu mane gelbėk,
neleiski man gėdytis, tavim pasikliovus.
[21] Nekaltybė, teisumas mane tegu saugo,
tavęs kai šaukiuosi.
[22] Dieve, apsaugok Izraelį
nuo visų jo kankynių.

26-oji Psalmė

[1] *Dovydo.*

Viešpatie, teisk mane:vaikščiojau tyras.
Viešpačiu pasiklioviau, nesusvyravęs.
[2] Tardyk, bandyk, Viešpatie,
ištirk mano sąžinę, širdį.
[3] Į tavo meilę akys mano vis krypo,
laikiausi tavo teisybės.
[4] Nebendravau su stabų gerbėjais,
į surambėjusių namus nekėliau kojos.
[5] Bjauri man gauja darančių pikta,
nesėdau drauge su piktaisiais.
[6] Nekaltumu rankas nusiploviau,
kad galėčiau, Viešpatie, prie tavo aukuro
žengti.

[7] Skelbiu viešai tavo garbę,
garsinu darbus tavus stebuklingus.
[8] Viešpatie, miela man būt tavo būste,
buveinėj, kur garbė tavoji gyvena.
[9] Manęs nepriskirki prie darančių pikta,
su stabmeldžiais nežudyk manęs gyvo.
[10] Jų kairioji ranka laiko stabą,
o dešinė pilna kyšių.
[11] O aš nesu kaltas,
tu gelbėk mane, būki man maloningas.
[12] Koja mano stovėjo tvirtai tarp teisiųjų,
bendrijose garbinau Viešpatį.

27-oji Psalmė

[1] *Dovydo.*

Viešpats — mano šviesa, Gelbėtojas
mano:
ko man bijoti?
Viešpats gina mano gyvybę:
ko man drebėti?
[2] Kada mane puola kenkėjai ir tyko
suėsti,
manieji priešai, kurie mane vargina,
štai patys sugniūžta, sukniumba.
[3] Jei prieš mane stotų kariuomenės
pulkas,
nesudrebėtų širdis mano.
Jei ir karas man būtų paskelbtas,
net tada vilties nepraras̆čiau.
[4] Šimtą kartų tik to vieno prašau,
labiausiai, Viešpatie, trokštu:

gyventi Viešpaties būste
visas savo būvio dienas,
išvysti Viešpaties grožį,
pabudus kas rytą jojo šventovėj.
5 Juk mane slėps jis savojoj pastogėj,
nelaimei atėjus,
globos mane savo būsto slėpynėj,
iškėlęs ant savo uolos.
6 Jau dabar iškelta galva mano
virš priešų, kurie mane supa.
Aš atnašausiu aukas džiaugsmo jo būste,
giedosiu ir skambinsiu Viešpačiui.
7 Tu, Viešpatie, išgirsk mano balso
šaukimą,
būk man maloningas, mane išklausyki.
8 "Eikš, — širdis tarė, — ieškoki jo veido!"
Tavo, Viešpatie, veido ieškosiu.
9 Nuo manęs savo veido neslėpki,
savojo tarno rūsčiai šalin nevaryki.
Pagelbėki man!
Manęs neatstumki, manęs nepaliki,
Dieve, Gelbėtojau mano!
10 Nors mane motina, tėvas apleistų,
bet Viešpats priglaus mane.
11 Viešpatie, rodyki man savo kelią,
lygiu taku mane veski puolamą priešų.
12 Tegu priešai manęs nesuėda,
nes prieš mane melagiai liudijo,
smurtu jie alsavo.
13 Tikiu Nugalėtoju:
išvysiu Viešpaties grožį
toje šalyje kur gyvybė.
14 Tu Viešpaties lauki, vyriškai elkis,
turėk tvirtą širdį, Viešpačiu remkis!

28-oji Psalmė

1 *Dovydo.*

Tavęs šaukiuos, Viešpatie,
Uola mano, nebūki man kurčias.
Jeigu manęs neišgirsi,
būsiu kaip tie, kurie žengia bedugnėn.
2 Kai šaukiuosi tavęs, išgirsk maldos garsą,
kai tiesiu rankas savo į tavo šventovę.
3 Nepriskirk manęs prie nedorųjų,
neįtrauk į nusidėjėlių būrį.
Su kaimynu jie kalbasi švelniai,
o širdyje jie pikta jam rengia.
4 Tu jiems pagal darbus atlygink,
pagal jų išdaigas piktąsias
atlygink, kas jų rankų uždirbta.
Kas jų užpelnyta, mokėk jiems.
5 Nes darbų Viešpaties jie gi nepaiso,
neįsidėmi, ką jo rankos sukūrė.
Todėl jis sugriaus juos, kad
nebeatsigautų.
6 Garbė Viešpačiui!
Jis išgirdo mano maldaujantį balsą.
7 Viešpats — skydas mano stiprusis,
širdis manoji tik juo pasikliovė.
Aš atjaunėjau, širdis plaka iš džiaugsmo.
Todėl ir giesme savo jį girsiu.
8 Viešpats mūsų tvirtovė, užuovėja,
jisai gelbi Pateptinį savo.
9 Padėk nugalėt savo tautai,
paveldą savo tu laimink,
ganyk juos ir amžiais nešioki!

29-oji Psalmė

[1] *Dovydo psalmė.*

Jūs, dievaičiai, šlovinkit Viešpatį,
šlovinkit jo garbingumą, galybę.
[2] Šlovinkit Viešpaties didįjį vardą,
garbinkit jį, pasirodžius Šventajam.
[3] Virš vandenų Viešpaties balsas.
Dievas didybės sugriaudžia griaustiniais.
Viešpats viršum vandenynų plačiųjų.
[4] Viešpaties balsas — baisioji stiprybė!
Viešpaties balsas — stulbinantis
grožis!
[5] Kedrus griauna tas Viešpaties balsas,
ir laužo Viešpats kedrus Libano.
[6] Jo liepimu šokinėja Libanas,
tarsi jautukas šokinėja Sirjonas.
[7] Viešpaties balsas skelia ietimis žaibo.
[8] Viešpaties balsas drebina tyrus,
Viešpats Kadešo dykumas purto.
[9] Viešpaties balsas stirnas net raito,
jis miško žievę nukaišia,
visoj savo šventovėj Šlovingasis
reiškias.
[10] Sėdosi Viešpats virš tvano
Viešpats karalius nuo amžių.
[11] Viešpats leis nugalėt savo tautai,
Viešpats ją laimins, teiks jai ramybę.

30-oji Psalmė

1 *Psalmė, šventyklos pašventinimo iškilmės giesmė, Dovydo.*

2 Tave, Viešpatie, aukštinsiu,
nes mane ištraukei,
nedavei Priešui piktai manim džiaugtis.
3 Šaukiaus tavęs, Dieve, mano Viešpatie,
ir mane tu išgydei.
4 Viešpatie, iškėlei mane iš mirties karalijos,
pragarmėn žengiantį mane atgaivinęs.
5 Skambinkit Viešpačiui, jo ištikimieji,
šlovinkit jo šventąjį vardą.
6 Jam užsirūstinus — mums pražūtis,
jojo malonė — gyvybė per amžius.
Iš vakaro verksmas užmiegant,
iš ryto džiaugsmingi šūksniai.
7 Bet aš tariau negalvodamas:
"Niekas manęs niekada nepajudins".
8 Viešpatie,
tavo malonė padarė mane tvirtesnį
už galinguosius kalnus.
Bet tau veidą paslėpus, ėmiau tuoj
blaškytis.
9 Šaukiuos tavęs, Viešpatie,
savo Dievą maldauju malonės.
10 Kas tau iš mano ašarų,
kas iš to, kad pragarmėn turiu žengti?
Tave ar begarbins lavonas,
ar toks beišaukštins tavo ištikimybę?
11 Išklausyki, o Viešpatie, būk maloningas,
Viešpatie, tu man padėki!
12 Tu šokiais man raudą pakeiski

apipinki linksmybėm, nuvilkęs man
gedulą,
[13] kad širdis mano tau gystų, jau
nebeverktų,
Dieve, mano Viešpatie, tau dėkosiu
per amžius.

31-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui, Dovydo psalmė.*

[2] Tavimi pasitikėjau, Viešpatie
Amžinasis, neleisk man apsivilti.
Mane dėl savo ištikimybės vaduoki.
[3] Atkreipk į mane savo ausį,
skubėk manęs gelbėt.
Būk mano, prieglaudos Uola,
gelbėk mane, galinga Tvirtove.
[4] Tikrai tu Uola mano, mano Tvirtovė,
todėl savo vardo garbei vesi, lydėsi.
[5] Išpainiosi tu iš pinklių, man suraizgytų,
nes tu esi mano prieglobstis.
[6] Į tavo rankas pavedu aš savo gyvybę,
mane išvaduoki, Viešpatie Dieve.
[7] Juk aš niekinu tuos,
kurie laikos stabų niekingųjų,
aš tik Viešpačiu kliaujuos.
Linksminsiuos, džiūgausiu: tu
maloningas.
[8] Pamatęs mano skurdą,
rūpinaisi manim, nepaisydamas
Priešo.
[9] Neleidai pagrobti manęs Priešo rankai,

nestatei mano kojų į pražūties
kelią.
[10] Pasigailėk manęs, Viešpatie, baimės
pagauto,
nuo liūdesio akys aptemo;
gerklė, skrandis išdžiūvo.
[11] Mane baisus sielvartas graužia,
trumpina amžių dejonės,
skausmas jėgas mano baigia,
kaulai pūva, viduriai džiūva.
[12] Tapau pajuoka,
net kaimynai pajuokia,
draugai manim baisisi, tapusiu
neganda,
gatvėj pamatę, jie nuo manęs bėga.
[13] Visai sudžiūvau,
be jausmų kaip lavonas,
tapau tartum indas sudužęs.
[14] Girdžiu: mane daugelis plūsta,
ir klaikas aplinkui.
Būriuojasi prieš mano gyvybę,
atimt ją kėsinas.
[15] Bet aš tavim, Viešpatie, klioviaus,
sakiau: "Tu mano Dievas,
visos mano dienos tavo rankoj".
[16] Išgelbėk mane
nuo priešo kėslų, nuo mano engėjų.
[17] Veido šviesa žėrėk savo tarnui,
gelbėk mane, esi maloningas.
[18] Neleisk man susigėsti,
kai šaukiuosi tavęs, Viešpatie.
Tesusigėsta piktieji, tegul dumia
Bedugnėn.
[19] Tebūna užčiauptos klastingosios lūpos,

kurios įžūliai niekina, plaka teisų
Praamžį.

20 Kiek gėrybių suruošei
visiems, kas tave gerbia.
Kiek esi visko sukaupęs savo
ištikimiesiems.

21 Savo buvimu tu juos saugai
nuo žmonių liežuvavimų,
slepi juos savo pastogėj
nuo liežuvių plakimo.

22 Garbė Viešpačiui! Meilės stebuklų
man jis parodė nuo miesto tvirtovės.

23 O ašai sumišęs galvojau:
"Nuo tavo akių aš atskirtas!"
Bet maldos balsą mano girdėjai,
tavęs kai šaukiausi.

24 Mylėkite Viešpatį, kas tik jam atsidavęs.
Ištikimuosius Viešpats globoja,
bet su kaupu atsilygins puikuoliams.

25 Drąsias, tvirtas širdis turėkit,
kas Viešpačiu tikit.

32-oji Psalmė

1 *Dovydo, poema.*

Laimingas, kam neteisybės atleistos,
kieno kaltė kam panaikinta.

2 Laimingas, kurio nekaltina Viešpats,
kurio viduje nėra apgaulės.

3 It šukė buvau:
mano kaulai sunyko,
visą dieną vaitojau.

[4] Dieną naktį, Aukščiausiasis, ranka
tavo slėgė,
suvytau, Kilnusis, lyg nuo vasaros
karščių.
[5] Kad kaltas, pasisakiau aš tau,
kaltę lioviausi slėpęs.
Tariau: prisipažįstu, Aukščiausiasis,
tau nusidėjęs;
tu kaltybę nelemtą, Viešpatie, man
atleidai. (Sela)
[6] Todėl tegu meldžias tau pamaldusis
kiekvienas.
Kai kariauna artėja ir kai potvynis
plūsta,
nepajėgs jo pasiekti.
[7] Tu priebėga mano, nuo apgulėjo tu
ginki,
priglauski, prieglauda mano, ir
gelbėk. (Sela)
[8] "Tave lavinsiu, rodysiu kelią, kur eiti,
tavo labui akies savo niekad aš
neužmerksiu.
[9] Nepanėšėk į arklį ar mulą, kur proto
neturi,
jo siautulį žąslai ir kamanos tramdo,
kitaip prie jo neprieisi".
[10] Kiek daug kenčia piktieji!
O kas patiki Viešpačiu, tą jis apsupa
meile.
[11] Viešpačiu džiaukitės, teisingieji,
džiūgaukit,
tyraširdžiai, šaukit iš džiaugsmo.

33-oji Psalmė

[1] Teisieji, džiūgaukit Viešpačiu,
girkit, dorieji, Garbingąjį.
[2] Kanklėmis Viešpatį šlovinkit,
arfa dešimtstyge jam skambinkit.
[3] Giedokite giesmę jam naują,
skambiais tonais grokite švelniai.
[4] Nes Viešpaties žodis tiesus,
kiekvienas jo darbas teisingas.
[5] Brangus jam teisumas ir teisė,
o gerumo Viešpaties pilna yra žemė.
[6] Viešpaties žodžiu dangus atsirado,
jo dvelkimu visos dangaus kareivijos.
[7] Tarsi puodan jis sutelkia vandenis
jūros,
į saugyklas uždaro bangas
neramiąsias.
[8] Tegu visa žemė Viešpaties bijo,
jį tegerbia visi, kas pasauly gyvena.
[9] Jisai tarė ir tai pasidarė,
liepė jis ir tai atsirado.
[10] Viešpats ardo kėslus pagonių,
tautų užmačias niekais jis paverčia.
[11] Viešpaties nuosprendis tveria nuo
amžių,
iš kartos į kartą eina jo mintys.
[12] Laiminga tauta, palaiminta Viešpaties
Dievo,
tauta, jo išsirinkta kaip nuosavybė.
[13] Viešpats iš dangaus žemyn žvelgia,
visus žmones jis mato.
[14] Įdėmiai stebi nuo sosto
visus, kas tik žemėj gyvena.

15 Kūrėjas tikrina jų tikslus,
tiria visus jųjų darbus.
16 Ne kariuomenės dydis apsaugo
karalių,
ne savo galia didžiule išsigelbi
stipruolis
17 Pergalės siekiant, žirgu viltis – apgaulė,
neįstengs išsigelbėti savo kariauna.
18 Štai: Viešpats stebi tuos, kurie jį
ir gerbia,
kurie gerumu jo pasitiki,
19 kad iš mirties juos išgelbėtų,
apsaugotų gyvybę nuo amžino Besočio
[mirties titulas].
20 Mes Viešpaties didžiai išsiilgę,
jis už mus kovoja, mus skydu jisai
dengia.
21 Džiaugias juo širdis mūsų,
šventu jo vardu pasikliovus.
22 Viešpatie, būk tu mums gailestingas,
mes gi taip tavim tikim.

34-oji Psalmė

1 *Dovydo, kai apsimetė pamišėliu
Abimelekui, kuris privertė jį pasišalinti.*

2 Aš visuomet Viešpatį gerbsiu,
mano burna šlovins jį nuolat.
3 Viešpačiu gėrėsis mano siela,
te nuskriaustieji tai girdi ir džiaugias.
4 Su manimi šlovinkit Viešpatį,
aukštinkim jo vardą, kaip vienas.

[5] Ieškojau Viešpaties, jis ir atsiliepė,
iš visų baisybių mane išvadavo.
[6] Jie žvelgė į jį, ir veidai jų nušvito, [vargšai]
nebeteks jiems rausti iš gėdos.
[7] Štai vargšas šaukės, Viešpats išgirdo,
iš viso jo sielvarto jį išvadavo.
[8] Viešpaties angelas apjuosia pylimu
dievobaimingus žmones jiems išvaduoti.
[9] Ragaukit, gerkit lig soties:
Viešpats saldus!
Laimė vyrui, kuris jo parama tiki.
[10] Viešpatį gerbkite jūs, jo šventieji,
tiems, kur jo bijo, nieko nestinga.
[11] Turtuoliai skurdeivomis tampa, badauja,
bet kas Viešpaties ieško, nestinga palaimos.
[12] Ateikit, vaikeliai, manęs paklausykit:
Jus aš pamokysiu Viešpaties baimės.
[13] Kur toks žmogus, kuris gyventi netrokštų,
ilgo amžiaus nesiilgėtų, kad būtų laimingas?
[14] Tad saugoki savo liežuvį nuo pikto,
lūpas nuo žodžių vylingų.
[15] Venk nedorybės, gera daryki,
sieki taikos ir josios laikykis.
[16] Į teisuolius Viešpats žvelgia maloniai,
jo ausys girdi jų šauksmą.
[17] Viešpats rūsčiai atsigręš į piktuosius,
iš žemės išraus jis jų atminimą.
[18] Šaukiasi jie, juos Viešpats išgirsta,

iš visų jų nelaimių juos gelbi.
19 Artimas Viešpats sugrudusiai širdžiai,
dvasią sudužusią jis išvaduoja.
20 Daugel bėdų ištinka teisuolį,
iš jų visų išvaduoja jį Viešpats.
21 Jis saugo visus jojo kaulus,
nė vienas jų nesulūžta.
22 Per nelabumą piktasis pražūva,
bus nubausti, kurie nekenčia teisiojo.
23 Viešpats vaduoja savo tarnų gyvybę,
išlieka išlieka, kurie prie jo glaudžias.

35-oji Psalmė

1 *Dovydo.*

Pulk, Viešpatie, mano užpuolėjus,
kovok su tais, kurie prieš mane kovoja.
2 Imk didįjį, mažąjį skydą
ir padėk man kovoti.
3 Mano persekiotojams ruošk ietį, kirvį.
Sakyk mano gyvybei: "Aš tavo pergalė!"
4 Teraudonuoja suglumę,
kurie tyko mano gyvybės.
Šalin tesitraukia apstulbę,
kurie dairos man kenkti.
5 Tegu kaip pelai jie nudulka pavėjui,
kai Viešpaties angelas ims visus
pliekti.
6 Te jų kelias į Tamsumą, Pražūtį veda,
kai Viešpaties angelas šoks visus gainiot.
7 Nes jie, man klastingai duobę iškasę,
slapta pinklėmis tykojo mano gyvybės.

[8] Tegu jį Duobė netikėtai užklumpa,
te pats griūva į paslėptus spąstus
savuosius.
Duobėn teįpuola.
[9] O ašai džiaugsiuosi Viešpačiu,
mano siela džiūgaus jo pergale.
[10] Visom jėgom aš kartosiu:
"Kas gi, Viešpatie, tau gali prilygti?"
Tu iš galiūnų varguolį išgelbi,
vargšą, beturtį iš jojo grobiko.
[11] Įžūlūs liudytojai prieš mane kyla,
tardo mane nepažįstami žmonės.
[12] Piktu jie moka už gera,
niokodami mano gyvybę.
[13] Juk aš ašutinę vilkėjau, kuomet jie
dūdavo,
kamavausi aš pasninku,
tik malda mane guodė,
ji it draugas man buvo, it brolis.
[14] Mamos tartum gedėdamas,
prie žemės linkau nusiminęs.
[15] Bet man tik susvirdėjus,
smogikai telkės džiaugmingai,
nesiliaudami šmeižę, draskė mane
nepažįstami žmonės.
[16] Apspitę jie vaipėsi,
prieš mane dantį galando.
[17] Valdove, ar dar ilgai taip žiūrėsi?
Nuo jų prarajų gelbėk mano gyvybę,
iš tų liūtų jauniklių gyvastį mano.
[18] Tau dėkosiu prieš didelį sambūrį,
minioje didžioj tave girsiu.
[19] Tegu priešai melagiai nesijuoks iš
manęs,

juk štai žvairuoja klastingieji
nenaudėliai.
[20] Jiems gi rūpi ne santaika,
o varguolius žemės jie puola.
[21] Sugalvoja jie bjaurių kėslų,
prieš mane išsižioję jie rėkia:
"Na, na, pastebėjo mūs akys!"
[22] Regėki gi, Viešpatie, netylėki,
Valdove, nuo manęs nesitolink!
[23] Pabuski, iš miego pakilki gint
mano teisių,
mano Dieve, Valdove mano, kovot
mano pusėj.
[24] Apgink mane, Viešpatie, tu gi
teisus,
tegu manimi, Dieve, jie nesidžiaugia.
[25] Tegu nesipučia širdis jųjų: "Na, mums
pavyko!"
Tenesididžiuoja: "Prarijome jį!"
[26] Gėda, negarbė visus iškart teištinka,
kurie mėgaujas mano nelaimėm.
Gėda, nešlovė tegu tuos apsiaučia,
kurie mane šmeižia.
[27] Tegu linksminas, džiaugias,
kas mane išteisinti stengias.
Tegu nuolat kartoja: "Viešpats
didingas,
juk rūpi jam tarno gerovė".
[28] Skelbs ir mano liežuvis, jog tu
teisingas,
tavęs ištisą dieną nesiliaudamas
garbint.

36-oji Psalmė

1 *Choro vadovui. Viešpaties tarno Dovydo.*

2 Proto gelmėj piktumas nedorėliui
šnabžda,
prieš jo akis nėra Dievo baimės.
3 Bet žvilgsniu vienu sunaikins jį Dievas,
ištyręs įžūlų jo šmeižtą.
4 Jo burnos žodžiai ydinga klasta,
atbukęs nei begalvoja, nei daro, kas gera.
5 Gulęs į lovą, pikta tesvarsto,
pasirinkęs nusikaltėlių kryptį,
nesipurto piktybės.
6 Iš dangaus, Viešpatie, leidžiasi tavo
gerumas,
debesis siekia ištikimybė tavo.
7 Tavo dosnumas kaip kalnai didingi,
kaip gilios jūros rūpestis tavo.
Žmonėms klestėt leidi, gyvūnams.
8 O kaip brangus, Viešpatie, tavo
gerumas!
Tavo sparnų pavėsy glaudžias dievai ir
žmonės.
9 Sočiai maitinami jie dvare tavo.
Srautu savo gėrybių tu juos nugirdai.
10 Tikrai tu turi gyvybės šaltinį,
ir pievoje tavo regėsime Šviesą.
11 Prailgink savo malonę bičiuliams savo,
tyraširdžiams savo dosnumą.
12 Lai koja didžiuoklio manęs neužkliudo,
lai rankos nedorėlio manęs nesuklupdo.
13 Antai, kurie pikta darė, sugniuš!
Parblokšti pasikelt nepajėgia.

37-oji Psalmė

[1] *Dovydo.*

Nesijaudink, matydamas darančius pikta,
nedorėliams nepavydėki.
[2] Jie veikiai suglebs tartum šienas,
suvys kaip žolė, kur žaliuoja.
[3] Viešpačiu kliaukis, gera daryki,
gyvenki žemėj, jos gėrybėm gėrėkis.
[4] Džiaukis Viešpačiu,
jis tau suteiks, ko širdis tavo trokšta.
[5] Viešpačiui savo likimą paveski,
juo pasikliauki, jis tikrai tavim rūpinsis.
[6] Tavo teisybei leis šviesti kaip saulei,
kaip dienovidžio grožiui tavajai teisei.
[7] Būk ramus ir visuomet Viešpačiu
remkis,
Nesikarščiuok dėl žmogaus, kuriam
sekasi viskas,
kuriam klojasi piktos mintys.
[8] Liaukis nirtęs, rūstavęs,
ir neapmaudauk, tai tik veda į pikta.
[9] Bus iškirsti, kurie pikta daro,
bet štai paveldės žemę, kas Viešpaties
šaukias.
[10] Kiek palūkėki, piktasis liaus buvęs,
jei namuose jo ieškosi, ir ten neberasi.
[11] O paveldės žemę romieji,
jie džiaugsis apsčiausiom gėrybėm.
[12] Piktasis svarsto, ką čia padarius
teisuoliui,
ant jojo dantį galanda.
[13] Valdovas iš jo tiktai juokias,

nes mato jo dieną ateisiant.
14 Iš makšties traukia nedorėliai kardą,
įtempę lanką, taiko į silpną, varguolį,
nori papjaut tą, kas tiesiais keliais
vaikšto.
15 Į jų pačių širdis smigs jųjų kardas,
sulūš jų šaudyklės.
16 Vertesnis teisuolio mažas turtelis
už turtingų nedorėlių lobį.
17 Vėjais paleisti bus nedorėlių ištekliai,
teisiuosius Viešpats palaiko.
18 Viešpačiui rūpi teisiųjų valdos,
jų paveldas amžiais nesunyks.
19 Per sausrą jie nesudžius,
per badą sočiai pavalgys.
20 Bet nedorėliai svils,
priešai Viešpaties degs
kaip kad dega slėnių žolė,
išnyks jie greičiau negu dūmai.
21 Nedorėlis skolinas, bet negrąžina,
teisuolis gailisi kito ir duoda.
22 Jo [Dievo] palaiminti žemę paveldės,
jo prakeiktieji bus sunaikinti.
23 Žingsnius einančio stiprina Viešpats,
sutvirtina eiseną jojo.
24 Kad ir pultų, jis nepargrius.
Prilaiko jį Viešpats už rankos.
25 Jaunas buvau, dabar jau senelis,
bet nemačiau teisuolio apleisto,
nei jo vaikų duoneliaujant.
26 Jis visuomet gailestingas, paskolins,
ir vaikai jo gėrėsis palaima.
27 Traukis nuo pikta, kas gera, daryki,
tai gyvenęs gyvensi.

[28] Nes Viešpats teisuolį brangina,
savo bičiulių apleisti nenori;
amžiais juos saugos,
o nedorėlių ainiai bus pražudyti.
[29] Paveldės žemę teisuoliai,
tenai jie gyvens amžių amžiais.
[30] Teisuolio burna išmintį skelbia,
jo liežuvis teisybę byloja.
[31] Širdyje laiko jis Dievo Teisyną,
nesvyruodamas žengia.
[32] Kai tyko piktasis teisuolio,
užmušt jį kėsindamasis,
[33] nedorėlio rankon Viešpats neatiduos jo,
į teismą pakliuvusio neleis jo
pasmerkti.
[34] Viešpačiu kliaukis, jo keliais vaikščiok,
jis tave aukštins: paveldėsi žemę.
Džiaugsiesi, žlungant piktiesiems.
[35] Aš regėjau nedorėlio gėrį,
klestėjo kaip vešlus vietos medis.
[36] Bet jis praėjo ir štai nebeliko,
ieškojau, negalėjau jo rasti.
[37] Laikykis teisumo, žiūrėki dorovės,
nes doram žmogui ateitis švyti.
[38] O nusikaltėliai bus išnaikinti,
pikta darančių ateitis pražūtinga.
[39] Bet Viešpats išgelbės teisiuosius,
jis jų tvirtovė priespaudos metais.
[40] Viešpats juos gelbės, vaduos juos,
laisvins iš pikta darančių;
ir teiks ieškantiems prieglobstį savo.

38-oji Psalmė

1 *Dovydo psalmė. Atminimui.*

2 Nebarki, Viešpatie, manęs įpykęs,
įnirtęs manęs tu nebauski.
3 Smygso many tavo strėlės,
tavo ranka ant manęs nusileido.
4 Sveikos vietos nebėr mano kūne,
dėlei tavo audringos rūstybės.
Sužaloti visi mano kaulai
dėlei mano kaltybės.
5 Aš su visa galva į kaltes pasinėręs,
kaip didžiausios naštos, jų pakelt
neįstengiu.
6 Dvokia, pūliuoja opos mano
dėl mano beprotybės.
7 Visas sulinkęs, visai suriestas
vaikščioju taip nusiminęs per
dieną.
8 Strėnos man baisiai karščiuoja,
sveikos vietos nebėr mano kūne.
9 Aš nusibaigęs, didžiai nukamuotas,
graudžiai vaitoju, širdis mano
dejuoja.
10 Tu girdi, Valdove, visą aimaną mano,
mano dejonė kaskart tavo ausis
pasiekia.
11 Širdis mano kaip ugny, jėgų man
pritrūksta,
ir akių šviesa man aptemo.
12 Draugai mano, bičiuliai mane kenčiantį
apleido,
giminaičiai težiūri iš tolo.

[13] Spąstus tie spendžia, kurie tyko mano
gyvybės,
kurie ieško mano pražūties vis kenkti
kėsinas.
Pragaištį, apgaules visą dieną jie
svarsto.
[14] Betgi aš, tarsi kurčias, kuris negirdi,
kaip nebylys nepraveriu lūpų.
[15] Tapau aš kaip tas, kuris nieko negirdi,
iš kurio burnos nėr atsakymo jokio.
[16] Aš tik tavęs, Viešpatie, laukiu;
tu atsakysi, Dieve mano, Valdove,
[17] kada tik prašysiu:
"Neleisk dėl manęs tu jiems džiūgaut,
kai aš suklumpu,
neleiski jiems manęs šmeižti".
[18] Juk mano kaltybė šalia atsistojo,
širdgėla mano nuolat prieš akis
stovi.
[19] Pažįstu aš savo kaltybę,
dėl kaltės susirūpinęs graužiuos.
[20] Mano gyvybės priešų kokia galybė!
Klastingai nekenčiančių manęs koksai
skaičius!
[21] Už gera jie moka piktybėm,
mane šmeižia, nors gerovės jų ieškau.
[22] Manęs nepaliki, Viešpatie, vieno,
toli nuo manęs nesitrauk, mano
Dieve.
[23] Skubėk man padėti,
mane gelbėk, Valdove.

39-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui. Jedutūnui.*
Dovydo psalmė.

[2] Aš sakiau: "Atsargus būsiu,
kad liežuviu klaidos nedaryčiau;
burną pasižabosiu,
kol nedorasis iš manęs tyčiojasi".
[3] Pasižabojęs buvau, anei garso,
nustojau byloti,
iš savojo skausmo ir susitramdžiau.
[4] Tačiau širdis manoji užkaito;
man bemąstant, ji įsiliepsnojo.
[5] Lūpos mano prapliupo:
"Mane mokyki, Viešpatie, mano likimo
ir kiek man dienų atseikėta,
kad susivokčiau, koks trapus aš.
[6] Štai mano dienos tik keletas sprindžių,
mano būvis prieš tave kaip niekis.
Kiekvienas žmogus tiktai rūkas,
praeinąs šešėlis kiekvienas. (Sela)
[7] O žmogus vaikštinėja it šmėkla,
ir triukšmauja jis dėl tuščių niekų,
turtus krauna, betgi nežino, kas juos
surankios.
[8] Ir dabar, ką man bešaukti, Valdove?
Viltis mano tavyje tik.
[9] Iš visų nedorybių vaduoki,
iš manęs paikšoms juoktis neleiski.
[10] Pasižabojęs nepravėriau lūpų.
Kad tu tik mane veiktum!
[11] Betgi manęs daugiau nebeplaki
nes aš pribaigtas vėzdu tavo rankos.

[12] Iškeli žmogaus kaltę, tuo jį čaižai,
naikini tu jo kūną kaip kandis.
Tiktai dvelksmas žmogus
kiekvienas. (Sela)
[13] Viešpatie, išgirsk tu mano maldą,
išklausyk mano šaukimą,
Aukščiausiasis.
Mano ašaroms aklas nebūki.
Juk tik kaip svečias pas tave buvoju,
praeivis kaip ir visi mano senoliai.
[14] Nukreipk nuo manęs savo žvilgsnį,
ir aš atsigausiu,
pirm nei iškeliausiu, pranyksiu.

40-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*

[2] Šaukte šaukiausi Viešpaties,
prie manęs pasilenkęs, išgirdo
jis mano šauksmą.
[3] Mane jis ištraukė iš Duobės
pražūtingos,
iš tos baisiosios Klampynės.
Ant uolos mano kojas pastatęs,
sutvirtino žingsnius mano.
[4] Į mano lūpas naują giesmę įdėjo,
giesmę mūs Dievui pagarbint.
Daugelis, tai išvydę, nustebs,
ims tvirtai Viešpačiu viltis.
[5] Laimingas žmogus, pasitikintis
Viešpačiu,
kuris į stabus nesikreipia pagalbos,

nesiremia jų apgavystėm.

[6] Nuveikei, Viešpatie, didžių dalykų,
Dieve, stebuklų esi tu padaręs.
Tu svarstai mūsų lemtį, niekas tau
neprilygsta.
Jei apskelbt juos, aptarti norėčiau,
per daug jų yra, nesuskaityčiau.

[7] Tu netroškai aukų, dovanų,
bet ausis man atvėrei, kad aš
paklausyčiau.
Nereikalavai nei deginamųjų, nei
atgailos atnašų.

[8] Tuomet aš tariau: "Štai, ateinu,
rietime knygos man skola rašyta:

[9] tavo valią vykdyti, mano Dieve,
tai mano troškimas,
vykdyt tavo teisyną,
iš gelmių širdies mano".

[10] Skelbiau, kad tu Vaduotojas,
susirinkus daugybei.
Štai nesučiaupiau lūpų,
tu pats žinai, Viešpatie.

[11] Neslėpiau savo širdy aš tavo
dosnumo,
paskelbiau tavo ištikimybę, išgelbinčią
veiklą.
Neslėpiau tavo meilumo,
nė ištikimybės tavo nuo didžiojo
sambūrio.

[12] Tu nesulaikei, Viešpatie, man savo
meilės,
tavo gerumas, ištikimumas nuolat
mane saugojo.

[13] Apgultas esu visokiausių nelaimių,

jų neįmanoma nė suskaičiuoti.
Apniktas aibės kaltybių,
nuo jų negaliu aš pabėgti.
Jų daugiau nei plaukų ant galvos,
drąsa mano pradingo.

14 Viešpatie, bėk manęs gelbėti,
Viešpatie, skubėk man padėti.

15 Tesusigėsta, teišrausta,
kurie kėsinas į mano gyvybę.
Šalin tesitraukia, pagauti sarmatos,
kurie mano negandais gėris.

16 Tegu iš gėdos ir pakvaišta tie,
kurie man sako: "Še tau, še tau!"

17 Tegu tavim džiaugias, didžiuojas,
kurie tavęs ieško.
Lai nuolat kartoja,
kas ilgisi tavo pagalbos:
"Didis yra Viešpats!"

18 Nors aš ir vargšas, beturtis,
manim rūpinas Valdovas.
Tu padėjėjas, vaduotojas mano,
mano Dieve, nedelski.

41-oji Psalmė

1 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*

2 Laimingas, kas protingai prabyla,
negando dieną lai Viešpats jį gelbės.

3 Lai Viešpats jį saugos,
laikys ilgai gyvą,
palaimins jį žemėje.
Nekišk jo Priešui į rėklę!

[4] Lai Viešpats jam padeda, skaudžiai susirgus,
lai remia jį gulint, pašalina negalią.
[5] Taigi sakiau: "Būk man, Viešpatie, gailestingas,
išgydyk mane, nors aš tau nusidėjau".
[6] Mano priešai piktai prieš mane kalba:
"Kada nusibaigs jis, kada bus ištrintas jo vardas?"
[7] Atėjus manęs aplankyti, jo širdis tik meluoja,
kaupia, rezga piktybes, išėjęs apkalbinėja.
[8] Apie mane jie šnabždas kaip vienas,
Aukščiausiasis, visi mano nekentėjai,
prieš mane užmačias rezga.
[9] "Duok jam nuodų užgerti,
šitaip atgulęs, daugiau nesikels jis".
[10] Net mano ištikimas bičiulis,
su manim kartu valgęs,
prieš mane šmeižtus pynė.
[11] Bet tu, Viešpatie, būki man gailestingas,
pakelki mane, ir aš jiems atmokėsiu.
[12] Iš to bus man aišku, kad tu mane myli,
jei prieš mane nelaimės mano Priešas.
[13] O aš juk nekaltas,
pastatyk prieš save amžių amžiams paėmęs.
[14] Garbė Viešpačiui, Izraelio Dievui,
nuo amžių per amžius. Amen. Amen!

ANTROJI KNYGA

42-oji Psalmė

1 *Choro vadovui. Koracho sūnų poema.*

2 Kaip elnė mūkia vandens šaltinio,
taip mano siela šaukias tavęs, Dieve.
3 Mano siela ištroškusi Dievo, gyvojo Dievo.
O kada aš galėsiu gėrėtis Dievo veidu?
4 Dieną naktį mitau aš vien ašarom,
juk kartodavo man: "Kur tavo Dievas?"
5 Visa tai aš minėsiu,
išliesiu prieš jį savo sielą,
kai peržengsiu slenkstį
ir nusilenksiu prie Dievo Šventyklos,
būryje iškilmingam.
6 Ko tu, siela manoji, nuliūdai,
ko tu man taip dejuoji?
Lauk Dievo, juk aš vėl jį garbint galėsiu,
Vaduotoją mano, Esantįjį, mano Dievą.
7 Nusiminusi mano siela,
nes aš tave vis menu,
būdamas gilioj bedugnėj, raizgynų krašte,
prie toliausių kalnų kraštinių,
8 kur gelmės riaumoja,
daužomos tavo griaustinio,
visi tavo vandenų srautai ir vilnys
ant manęs griūva.
9 Dieną siuntė man Viešpats savo malonę,
o naktį jis man rėgmę apreiškė.
10 Aš melsiuosi gyvajam Dievui
Sakydamas: "Aukščiausiasis, Uola manoji,
kodėl užmiršai tu mane?

Kodėl turiu vaikščiot nuliūdęs,
Priešo prispaustas,
mano kaulus pati mirtis surakino?"

11 Iš manęs visą dieną tyčiojas priešai,
jie kartoja: "Kurgi tas tavo Dievas?"

12 Ko tu, siela manoji, nuliūdai,
ko tu man taip dejuoji?
Lauk Dievo, juk aš vėl jį garbint galėsiu,
Vaduotoją mano, Esantįjį, mano Dievą.

43-oji Psalmė

1 Gink mane, Dieve, atstovauk mano bylai!
Nuo bedievės tautos, nuo klastūnų, pikteivų,
mane išvaduoki!

2 Juk tu mano tvirtovė ir Dievas,
tai kodėl mane tu atstūmei?
Kodėl turiu vaikščiot nuliūdęs,
priešo prispaustas?

3 Atsiųsk savo šviesą ir tiesą,
tegu jos man vadovauja.
Lai veda mane
į tavo šventąjį kalną,
į tavo buveinę.

4 Juk prie dieviško aukuro žengčiau,
pas Aukščiausiąjį, mano gyvybės
džiaugsmą.
Tave šlovinčiau kanklėmis, Dieve, mano
Dieve.

5 Ko tu, siela manoji, nuliūdai,
ko tu man taip dejuoji?
Lauk Dievo, juk aš vėl jį garbint galėsiu,
Vaduotoją mano, Esantįjį, mano Dievą.

44-oji Psalmė

1 *Choro vadovui. Koracho sūnų poema.*

2 Mes, Dieve, ausimis savo girdėjom,
bylojo mums protėviai mūsų,
kokius darbus dienomis jų esi tu
padaręs,
kaip stebuklingai senovės laikais veikusi
ranka tavo.
3 Išvijai tu pagonis, o juos susodinai,
tautas svetimąsias išsklaidęs, leidai jiems
išsiskleisti.
4 Tikrai ne kardu jie šią žemę laimėjo,
gelbėjo juos ne jų stipriosios rankos,
o tavoji dešinė, petys tavo galingas,
tavo veido šviesa, nes tu juos mylėjai.
5 Tu mano Valdovas, Dievas mano,
mano Vadas, Jokūbo Gelbėtojas.
6 Tavo dėka sumušėm priešus,
tau padedant užpuolikus trempėm.
7 Ne į šaudyklę dedu savo viltis,
ne kardu tikiuos nugalėti.
8 Vien tu vadavai mus iš priešų,
engėjus mūsų sugėdinai.
9 Dievu esam didžiavęsi nuolat,
tavo vardą vis šlovinti norim. (Sela)
10 Bet tu mus atstūmei, pažeminai,
su mūs kariauna žygiuot nebenorėjai.
11 Tu leidai mums bėgti nuo priešų,
ir grobė engėjai mūs turtą.
12 Mus pristatei kaip avis pjautinas
blaškei tu mus tarpe pagonių.
13 Pardavei savo tautą už niekniekį,

menkai teįvertinai jąją.
[14] Mus niekinti leidai kaimynams,
aplink tyčiotis, juoktis iš mūsų.
[15] Pagonims tu leidai apie mus pasakas
kurti,
tautos su panieka galvas linguoja.
[16] Panieka man nuolatos akyse stovi,
ir rausta iš gėdos man veidas,
[17] nes girdžiu nuolat kaip priekaištaujama
užgauliais žodžiais,
o dar priešas, kuris keršyti nori.
[18] Mus užgriuvo visokia pagieža,
nors nesam tavęs mes užmiršę,
sandoros su tavim sudarytos nelaužėm.
[19] Mūsų valia atgal nesitraukė,
nuo tavo kelio nenukrypo mūs
žingsniai.
[20] Nors mus triuškinai, strėnas supūdei,
nors mus uždengei tamsa juodžiausia.
[21] Jei būtume vardą savo Dievo užmiršę,
ar meldęsi svetimam dievui,
[22] ar Dievas nebūtų to dalyko ištyręs?
Juk jis širdžių paslaptis žino.
[23] Bet dėl tavęs nuolat žudomi esam,
suskaičiuoti kaip pjautinos avys.
[24] Kelkis, Valdove, kodėlei miegi?
Pabuski, nepyk, Nugalėtojau.
[25] Kodėl nusukai savo veidą,
kodėl užmiršai mūsų priespaudą,
skurdą?
[26] Pažeminti esam kaip dulkės,
parblokšti ant žemės.
[27] Pakilki galingai mūs gelbėt,
atpirk mus, juk tu esi geras.

45-oji Psalmė

1 *Choro vadovui. "Lelijų" melodija.*
Koracho sūnų poema, meilės giesmė.

2 Kilnūs žodžiai per širdį man tvinsta,
tau skirsiu, Karaliau, šią giesmę.
Mano liežuvis miklaus rašytojo
rašiklis.
3 Už visus žmonių vaikus tu gražesnis,
nuo tavo lūpų teka meilumas,
nes nuo amžių tave laimino Dievas.
4 Prie juosmens prisisek kalaviją,
pralenk visus puošnumu savo,
pranok savo didybe.
5 Juk sėkmingai dėlei tiesos gini vargšą,
Tavo dešinės didingi darbai,
tavo aštrios strėlės lai tave atskleidžia.
6 Sukniubs prieš tave visos tautos,
neteks žado priešai karaliaus.
7 Amžinasis, nemirtingasis Dievas
tave pasodino į sostą,
lazda valdžios tavo
tai ženklas teisybės.
8 Brangink, kas teisu, piktumo nekęsk,
nes Dievas, Dievas tavasis, tave patepė.
9 Tavieji apdarai it džiaugsmo aliejus,
it brangusis kvepalas tavo drabužiai.
[mira, aloė ir kasija]
10 Kiek rūmų puoštų dramblio kaulu!
Kiek žmonių tavimi didžiuojas!
Karalaitės stovės tavo menėse,
tau iš dešinės karalienė, padabinta
Ofiro auksu.

[11] Paklausyki, dukrele, čionai žvelki,
atkreipk ausį:
"Savo tautą užmirški ir tėviškę savo,
[12] grožio tavo karalius kaip geidžia;
jis tavo viešpats, pagarbink parpuolus.
[13] Yra Tyro apdaras tarp dovanų tavo,
įsiteikti tau svečiai nori".
[14] Visi jos drabužiai karališki apdarai,
papuošti gryno aukso pinikais.
Iš aukso siūlų juos išaudė audėjos.
[15] Mergina tebus įvesta pas karalių,
iš paskos tebus įvestos ir jos draugės.
[16] Aidint džiaugsmo šūkiams ir krykščiant,
tegul įveda ją į karališkus rūmus.
[17] Tau sūnūs kils vietoj tėvų tavo,
tu juos kunigaikščiais paskirsi po žemę.
[18] Ainių ainiams aš tavo vardą garsinti
noriu,
o tave tautos šlovins per amžius
ilgiausius.

46-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui, Koracho sūnų,*
"Mergelių" melodija. Giesmė.

[2] Dievas — prieglauda mūsų, tvirtovė,
iš seno jisai varguose pagalba.
[3] Todėl nebijosim požemių žiočių,
nė kalnų griuvimo į jūros gelmę;
[4] nors sau smarkauti, ūžauti imtų jos
vandens,
kalnai kilnotis jų vidury,

sustotų upė ir visi upeliai.
5 Dievas džiugina savo miestą,
Aukščiausiasis šventina savąjį būstą.
6 Dievas jo viduje, jis nesugriaunamas;
rytui auštant, jis ateis jam padėti.
7 Dreba tautos, ir karalystės svyruoja,
jis griausmingai prabyla, žemė nutirpsta.
8 Su mumis kareivijų Viešpats,
Jokūbo Dievas štai mūsų tvirtovė.
(Sela)
9 Eikit, pasižiūrėkit, ką nuveikė Viešpats,
jisai padarė žemę derlingą.
10 Jis karus stabdo visame žemės paviršiuj,
jis lankus laužo, sutrupina ietis,
skydus ugnimi sunaikina.
11 Nutilkit, pažinkit, jog aš esu Dievas,
virš tautų išaukštintas, virš visos žemės.
12 Su mumis kareivijų Viešpats,
Jokūbo Dievas štai mūsų tvirtovė!

47-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, Koracho sūnų psalmė.*

2 Plokite delnais, visi jūs, stipruoliai,
[pagonių dievų titulas]
šlovinkit šauksmais džiaugsmo, o jūs,
dievaičiai!
3 Vai šiurpulingas Viešpats aukščiausiasis,
tai visos žemės didysis Valdovas.
4 Tautas privertė mūsų klausyti,
gentis paklojo jis mums po kojų.
5 Jis pasirinko karalystę mūsų,

pasididžiavimą Jokūbo, kurį jisai myli.
(Sela)

6 Dievas žengia aukštyn, aidint
linksmybei,
Viešpats, gaudžiant trimitams.
7 Girkite, girkit, dievaičiai,
mūsų Karalių girkite, girkit.
8 Juk jis visos žemės Valdovas,
dievaičiai, giedokit poemą.
9 Dievas — tai tautų Valdovas,
sėdosi savo šventajame soste.
Tautų kilmingieji, rinkitės.
10 Abraomo Dievas — jisai Stipruolis,
žemės Valdovas, štai koks jis
didingas!

48-oji Psalmė

1 *Giesmė, Koracho sūnų psalmė.*

2 Viešpats didis yra, jį garbinti dera.
Mūsų Dievo mieste jo kalnas šventasis,
3 viršūnių pažiba, ja žavisi visa žemė.
Cijono kalnas kaip Cafono širdis,
[Tai titulas išreiškiąs Cijono pagrindinę
reikšmę žydų religijoje.]
didžiojo valdovo miestas.
4 Dievas jo tvirtovė,
jis yra jo apsauga.
5 Antai susitelkę karaliai
ėjo kartu pulti.
6 Tačiau pamatę, apstulbo,
pakriko ir šoko bėgti.

[7] Pagavo juos baimė,
ir, aiman, skausmas, koks būna tik
gimdant,
[8] kaip kad rytų vėjas
daužo Taršišo laivyną.
[9] Ką buvom seniau tik girdėję, dabar ir
pamatėm,
kareivijų Viešpaties mieste, mūsų
Dievo mieste.
Dievas jį stiprins per amžius. (Sela)
[10] Mes apmąstėme, Dieve,
tavo šventovėje tavo gerumą.
[11] Kaip dangus tavo, Dieve,
taip ir šlovė tavo
žemės pakraščius siekia.
[12] Tavo dešinioji pilna dosnumo;
lai džiaugiasi Cijono kalnas,
tedžiūgauja Judos miestai
veikliąja tavo apvaizda.
[13] Aplinkui apvaikščiokit,
Cijoną apeikit,
suskaičiuokit jo bokštus,
[14] jo tvirtas sienas apžvelkit,
jo rūmus patikrinkit,
ir jūs būsimosioms kartoms galėsit
kartoti:
"Toks miestas Dievo".
[15] Mūsų amžinasis, nesikeičiantis Dievas -
jis mus amžinai veda.

49-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, Koracho sūnų psalmė.*

2 Jūs, visos tautos, klausykit, ką pasakysiu!
Išgirskite, kas žemėj gyvenat:
3 Prastuoliai, didžiūnai,
turtingi ir vargšai.
4 Savo burna išmintį skelbsiu,
išmąstytą širdy protingumą.
5 Mano ausys gaudys prasmę patarlių,
lyrai skambant, aš mįslę iškvėpsiu.
6 Ko man bijoti nelaimės dienos,
arba apninkant priešams klastingiems,
7 kurie tik savo ištekliais remias,
lobiais gausiais savo didžiuojas?
8 Juk iš jų niekas neišsigelbės,
negalės išsipirkti iš Dievo.
9 Mirties Rūmai bus jo sielos laimėjimas
ir nykte išnyks jis,
10 o būtų galėjęs amžiais džiugiai sau
gyventi,
Duobės jis nebūtų regėjęs.
11 Jam į išminčius pažvelgus, šie miršta,
kai žvilgteli į kvailius, šie tuoj ir pražūva,
svetimiesiems palikdami turtus savo.
12 Kapai bus namai jiems per amžius,
per kartų kartas ten bus jų buveinė,
nors žemėje vardai jų ir nebus pamiršti.
13 Žmogus kietai miegos tuose Rūmuose,
bus panašus į galviją, kurio nebėra.
14 Tokia lemtis tiems, kurie buvo pralobę,
toks galas tų, kurie pataikauja
pilvui. (Sela)

[15] Į pomirčio pragarmes
jie bus brukami tarsi avys,
giltinė bus jų piemenė.
Kai nužengs į jos ryklę kaip veršiai,
jų kūnus suės pragarmė,
surys juos Goduolis.
[16] Bet mane Dievas išpirks,
iš pragarmių žnyplių mane traukte jis
ištrauks. (Sela)
[17] Nepavydėkite tam, kas turtėja,
jei pagausėja jo namo gėrybės,
[18] nepasiims su savim mirdamas nieko,
lobiai į anapus nelydi,
[19] nors šioj žemėj prabangiai gyveno.
[20] Tegu tave šlovins, kad tau sekasi,
vis vien tu žengsi į protėvių būrį,
kurie neberegės jau šviesybės.
[21] Žmogus Mirties Rūmuose nieko nežino,
į galvijus panašus, kuriems skirta
išnykti.

50-oji Psalmė

[1] *Asafo psalmė.*

Dievų Dievas yra Viešpats;
prabilęs jis pakvietė žemę
nuo Rytų lig Vakarų.
[2] Iš Cijono, grožybių viršūnės,
Dievas nušvito.
[3] Mūsų Dievas ateina, jis netylės.
Prieš jį švytruoja naikinanti ugnis,
aplink jį šniokščianti audra.

[4] Jis kvietė aukštąjį dangų ir žemę,
žadėdamas teisti savąją tautą.
[5] "Surinkite prieš jį jo ištikimuosius,
kurie su juo sandorą darė, atnašaudami
auką.
[6] Lai dangūs skelbia jo bylą teisingą,
nes jis teisingumo Dievas". (Sela)
[7] "Klausyk, tauta mano, ir aš kalbėsiu,
Izraeli, prieš tave liudysiu.
Aš Dievas, jūsų Dievas, esu.
[8] Ne už tavo aukas aš tave barsiu,
ne už atnašas deginamąsias,
jos visuomet man prieš akis.
[9] Iš tavo tvarto nereikia man veršio,
nei ožio iš tavo bandos.
[10] Argi ne mano visi miško žvėrys,
didingų kalnų laukiniai gyvūnai?
[11] Visus sparnuočius kalnų aš pažįstu,
man prieš akis, kas laukuose juda, kruta.
[12] Jei alkanas būčiau, aš tau nesiskųsčiau,
nes mano pasaulis ir kas tik pasauly.
[13] Argi valgysiu aš jaučio mėsą,
ar ožių kraują, manote, gersiu?
[14] Tavo auka Dievui lai padėka būna,
savo pažadus vykdyk Aukščiausiajam.
[15] Tada manęs šauktis galėsi nelaimėj,
tave aš vaduosiu, tau puotą surengsiu".
[16] O nusidėjėliui Dievas kalba:
"Kaip tu drįsti įsakus mano svarstyti,
burna savo minėt mano sandėrį?
[17] Nekenti tu juk mano pamokymų
ir žodžius mano nuo savęs šalin sviedi.
[18] Vagį pamatęs, tu su juo lenktyniauji,
su svetimoteriais tu bičiuliaujies.

[19] Tavo burna pilna piktybių,
ir liežuviu pini tu apgaules.
[20] Kur pasisukęs, liežuvauji ant savojo brolio,
tauški melą prieš savo motinos sūnų.
[21] Šitaip elgeis, ir manai aš tylėsiu?
Svarstai pikta, ar panašus į tave būsiu?
Aš tave kaltinsiu, suruošiu tau bylą.
[22] Atsikvošėkit, kas Dievą esat užmiršę,
kai aš jus prigriebsiu, ir niekas negelbės.
[23] Kas atnašauja šlovinimo auką,
tam puotą surengsiu,
o kas keliu mano žygiuoja,
tą pagirdysiu aš Dievo išganymu".

51-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui, Dovydo psalmė,*
[2] *kai pas jį, nusidėjusį su Batšėba,*
atėjo pranašas Natanas.

[3] Pasigailėk manęs, Dieve,
esi didžiai gailestingas,
tavo gerumas beribis,
atleisk mano darbus maištingus.
[4] Vandeniu nuplauk mano kaltybę,
numazgok mano kaltę.
[5] Savo maištingus darbus gerai pažįstu;
jie man akyse stovi,
ir mano nedorybė yra nuolat prieš mane.
[6] Aš tau, tiktai tau nusidėjau,
nusikaltau akyse tavo,
todėl tu teisingai smerki mane,
kaltindamas lieki nepeiktinas.

[7] Tikrai gimiau nusidėjėlis,
motina mane nuodėmingą pradėjo.
[8] Tu labiau myli teisybę
už įmantrumą, už slaptybių mokslą,
tai mokyk mane išminties!
[9] Naikink mano kaltę,
būsiu tyresnis už vandens srautą,
nuplauk mane,
būsiu baltesnis už sniegą.
[10] Leisk išgirsti man džiaugsmo, džiugesio
giesmes,
tešoka iš laimės kaulai, kuriuos tu
triuškinai.
[11] Nuo mano kaltybių nugręžk savo veidą,
nusikaltimus visus mano išdildyk.
[12] Sukurk širdį man tyrą, Dieve,
many nepalaužiamą dvasią atnaujink.
[13] Neatstumki manęs nuo savojo veido,
neatimk nuo manęs savo dvasios
šventosios.
[14] Grąžinki man savo džiaugsmą, kuris
išgelbėti gali,
savo dosnia dvasia paremk mane;
[15] maištautojus mokysiu keliu tavo eiti,
nusikaltėlius mokysiu pas tave grįžti.
[16] Išgelbėk mane nuo mirties ašarų,
Dieve, mano Dieve,
liežuviu džiugiai apgiedosiu,
Gelbėtojau, tavo gerumą.
[17] Viešpatie, atverk mano lūpas,
mano burna skelbs tavąją šlovę.
[18] Jei norėtum tu aukos, atnašaučiau,
jei pageidautum deginamosios atnašos,
paaukočiau.

19 Didžiausia auka širdis sugrudusi,
graudžios, nuolankios širdies, Dieve,
neatstumki.
20 Dėl savo meilumo išpuoški Cijoną,
atkurki Jeruzalės sienas.
21 Tada tau patiks teisėtos aukos,
dovanos ir deginamosios aukos.
Tada gyvuliai bus vedami prie aukuro
tavo.

52-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, Dovydo poema,*
2 *kai edomietis Doegas, nuėjęs pas Saulių,*
pranešė jam: "Dovydas atėjo pas Achimeleką".

3 Kodėl nedorybe didžiuojies, galiūne?
Ištikimasis Dievo, ko visą laiką [ironija]
4 mąstai kaip pakenkti?
Kaip pagaląstas peilis tavo liežuvis,
tu melo audėjau!
5 Saldžiau tau pikta daryti kaip gera,
meluoti negu tiesą sakyti. (Sela)
6 Žodžius visus mėgsti
pragaištingo, klastingo savo liežuvio.
7 Tegu trenkdamas tave triuškina Dievas,
tave tepalieka per amžius bevaikį!
Tegul tave rauna iš tavo padangtės,
tavo vaikus žemėje gyvai
tesunaikina! (Sela)
8 Teisuoliai žiūrės pagauti klaiko,
paskiau iš jo juoksis:
9 "Štai jums žmogus,

Dievo nelaikė prieglobsčiu savo,
vien turtais jis pasitikėjo,
pikta jėga savo rėmėsi".

10 O aš kaip alyvmedis,
žaliuojantis Dievo buveinėje,
nepraeinančia meile
amžino Dievo viliuosi.

11 Aš tave, Amžinasis, šlovinsiu,
kad tu taip veikei.
Aukštinsiu tavąjį vardą,
tokį mielą ištikimiesiems tavo.

53-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, pagal machalatą,*
Dovydo poema.

2 Beprotis sau vienas nusprendžia:
"Nėr Dievo".
Žmonės sugedo, bjaurybėse skendi,
nebėra, kas gera darytų.

3 Dievas į žmones iš dangaus žiūrėdamas,
pamatyti norėtų,
ar yra dar koks supratingas, ieškantis
Dievo.

4 Užsispyrę kaip vienas visi sugedę,
nėra darančio gera, nėra tokio nė vieno.

5 Argi nežino, kurie pikta daro:
Kas ryja mano tautą,
ryja Dievo javus, kurių patys nepjovė.

6 Štai jie kariaunas savo sutraukė,
bet apgulti miesto nepajėgė,
nes Dievas išbarstė kaulus tų,

kurie tave buvo apgulę.
Tu buvai apimtas baimės,
kol Dievas jų nepašaukė mirti.

7 Lai Izraelio išgelbėjimas plauks iš Cijono!
Kai Dievas grąžins savo tautai jos turtą,
pradžiugs tad Jokūbas, linksmas bus
Izraelis.

54-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, styginiams, Dovydo poema,*
2 *kai zifiečiai, nuėję pas Saulių, pranešė:*
"Štai Dovydas slepiasi pas mus".

3 Savo vardu mane, Dieve, vaduoki,
ginki mane savo galybe.
4 Išgirsk, Dieve, maldą mano,
atkreipki ausį į žodžius mano lūpų.
5 Prieš mane svetimtaučiai sukilę,
svetimšaliai kėsinas užmušti.
Jukgi jie nesuvokia kad mano Vadas
Dievas.
6 Bet štai man padeda Dievas,
tikrai mano gyvybę palaiko Valdovas.
7 Nelaimes jis suvertė ant mano šmeižikų,
būdamas ištikimas man, juos visai
sunaikino.
8 Dėl tavo orumo aukas tau aukosiu,
šlovinsiu, Viešpatie, vardą tavo, nes jis
mielas.
9 Juk mane jis nuo priešų vadavo,
ir mano akys džiaugtis galėjo priešų
nelaime.

55-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, styginiams,*
Dovydo poema.

2 Kreipki ausis, Dieve, į mano maldą,
nenuduok negirdįs, kai maldauju.
3 Pažvelk į mane, atsiliepki,
nuženki tu, man dejuojant.
4 Aš virpu girdėdamas šūkaujant priešą,
stebėdamas piktojo žvilgsnį.
Jis prieš mane kyla,
į akis plūsta.
5 Širdis krūpčioja mano krūtinėj,
mirties siaubas mane užpuolė.
6 Baimė, išgąstis kausto mane,
drebulys mane apėmė.
7 "O kad balandžio sparnus aš turėčiau,
skrisčiau ieškoti ramybės,
8 toli, oi toli kur nulėkčiau
gyventi į tyrus. (Sela)
9 Ten skubiai pasislėpčiau
nuo viesulų, siaučiaučių vėtrų".
10 Sunaikinki, Valdove, jų klastingą liežuvį!
Nes mieste vien smurtas, kivirčai,
11 dieną naktį aplinkui jie nenutyla,
ant jo sienų vien niekšybės, piktumas!
12 Jo viduje neteisybės,
kurios iš jo nesitraukia.
Jo aikštėse nuoskaudos, melas.
13 Ne varžovas mane užgauliojo,
ne priešas mane apkalbinėjo,
kad nuo jo slėptis turėčiau.
14 O tu — mano bendras,

draugas mano, brangus bičiulis.
[15] Mes gi maloniai šnekėdavomės
Dievo namuose,
minioj abu sukinėjomės.
[16] Teima juos giltinė,
lai gyvi į mirusių pragarmes eina,
nes iš jų gerklės, iš jų širdies
teka žodžiai nuodingi.
[17] O aš kreipiausi į Dievą,
ir Viešpats mane išvadavo.
[18] Rytą, vakarą, dienos vidury
skundžiaus, aimanas leidau,
o Gelbėtojas balsą mano išgirdo.
[19] Atpirko jis mano gyvybę.
Prie manęs jisai artinos,
kai prieš mane daugelis stojo.
[20] Išgirdo Dievas, atsakė,
Praamžis atsiliepti teikės,
nes jokių jis nepatiria permainų.
Bet anie Dievo nepabijojo.
[21] Rankas ištiesė prieš savo draugą,
laužė duotąjį žodį.
[22] Jo kalba už medų saldesnė
bet širdyje vien tik smurtas.
Žodžiai jo švelnesni už alyvą,
bet jie nuogi kalavijai.
[23] Tavimi rūpinas Viešpats Aukščiausiasis,
kuris tave remia, tau gera daro.
Niekad neleis jis teisuoliui suklupti.
[24] Betgi anuos tu, o Dieve, į dumblo duobę
sugrūsi.
Te stabmeldžiai nesulaukia savo
amžiaus nė pusės.
O aš tavimi kliaujuos.

56-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui, pagal "Tolimųjų Dievų Balandis" melodiją. Dovydo odė, kai filistiečiai buvo jį sugavę Gate.*

[2] Pasigailėk manęs, Dieve!
Mane jie šunimis pjudo,
kiaurą dieną ant manęs loja.
[3] Kiaurą dieną mane drasko šmeižėjai,
prieš mane kiek daug jų kovoja!
[4] Kai bijau, Iškilusis,
tavimi pasikliauju.
[5] Dievu didžiuojuos, šmeižike,
Dievu aš viliuos, nebijau,
kaip pakenkti galėtų man silpnas
žmogus?
[6] Kiaurą dieną šmeižikai kankina,
visos jų mintys prieš mane
nustatytos.
[7] Blogam rezga sąmokslą, slepias;
žiūrėk, apkalbėtojai mane juk stebi,
kaip plėšikas tyko mano gyvybės.
[8] Nuo jų piktybių gelbėk mus, Dieve,
pajunk savo valdžiai pagonis supykęs.
[9] Tu pats užrašyki mano dejonę,
mano ašaras rankraštin savo sudėki,
ritiny savo vargus manuosius.
[10] Jei atgal trauksis priešai,
kai tik tavęs šauksiuos,
žinosiu: mane Dievas užstoja.
[11] Dievu didžiuojuos, šmeižike,
didžiuojuos Viešpačiu, šmeižike.
[12] Dievu pasitikiu, nebijau,

kaip man pakenkti galėtų silpnas
žmogus?
13 Dieve Aukščiausiasis,
aš tikrai tave šlovindamas
vykdysiu įžadus savo.
14 Meldžiu gelbėt mane iš Mirties,
nuo Tremties apsaugok mano kojas,
kad vaikščiočiau Dievo akivaizdoj
gyvybės šaly.

57-oji Psalmė

1 *Choro vadovui. "Nenaikink" melodija,*
Dovydo odė, kai pabėgo nuo Sauliaus
į olą.

2 Pagailėk manęs, Dieve, manęs pagailėki,
prie tavęs bėgu glaustis.
Po tavo sparnais skubu slėptis,
kol praūš ši nelaimė.
3 Šaukiuosi Dievo Aukščiausiojo,
Aukščiausiojo Dievo, kuris atmoka.
4 Iš dangaus jis atsiųs man pagalbą,
iš patyčių tų gelbės, kai šunimis mane
pjudo. (Sela)
Atsiųs Dievas gėrybių savo, ištikimybę.
5 Betgi gulėti privalau aš tarp liūtų,
tykojančių žmogų praryti
Jų dantys strėlės, ietys,
liežuvis jų aštrus kalavijas.
6 Tavo, Dieve, orumas viršija dangų,
po visą žemę garbė tavo sklinda.
7 Mano žingsniams jie spendė žabangus,

mano gerklei kilpą užnėrė.
Priešais mane jie iškasė duobę,
o kad patys jon ir įkristų!
8 Spręste tvirtai apsisprendžiau
tau, Dieve, giedoti ir groti.
9 Pabuski, širdie!
Pabuskite, arfa ir kanklės!
Leiskite žadint man miegančią aušrą.
10 Tarp tautų tau dėkosiu, Valdove,
tau giedosiu tarp genčių, nes tu didžiai
geras.
11 Tavo gerumas siekia aukštąjį dangų,
ištikimybė tavo debesų skliautą pranoksta.
12 Tavo, Dieve, orumas didesnis už dangų,
po visą žemę garbė tavo sklinda.

58-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, pagal "Nenaikink"*
melodiją, Dovydo odė.

2 O kad jūs, patarėjai, vadai, teistumėt
teisingai,
valdytumėt žmones teisiai!
3 Tačiau jūsų širdies darbai nedori,
užgaidom, niekšybėm sau rankas šildotės.
4 Bjaurūs piktieji nuo motinos įsčių,
nuo pat gimimo melagiai šunkeliais eina.
5 Jų nuodai kaip gyvatės,
gyvatės kurčios, kuri ausis užsikimšo,
6 kad negirdėtų kerėtojo balso,
žavėti pratusio puikiai.
7 Išdaužyk nasruose jiems dantis, Dieve,

išlaužyk, Viešpatie, iltis tiems liūtams.
8 Tegu jie kaip srautas vandens išnyksta,
kaip bejėgiai telaido jie savo strėles.
9 Kaip džiovos suvargintas žmogus tepraeina,
kaip moters nelaikšis vaisius dar saulės
nematęs.
10 [Ši eilutė neduoda jokios prasmės.]
11 Džiaugsis teisusis matydamas
pergalę savo,
nuo savo kojų mazgos piktojo kraują.
12 Tada žmonės sakys: "Iš tikro teisuoliui
bus atmokėta,
tikrai yra Dievas, kuris valdo žemę".

59-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, pagal "Nenaikink" melodiją, kai Saulius liepė sergėti namą, kad nužudytų jį (Dovydą).*

2 Dieve, mane gelbėk nuo priešų,
nuo užpuolikų apsaugok.
3 Iš piktadarių vaduoki,
nuo stabmeldžių mane gelbėk.
4 Štai kaip jie tyko mano gyvybės,
sąmokslus prieš mane rezga galiūnai.
Nors kaltės neturiu,
nesu, Viešpatie, pikta padaręs,
5 nekaltą mane puldinėja išsirikiavę.
Padėk man kovoti ir patsai pažiūrėki!
6 Viešpatie, kareivijų Dieve, Izraelio Dieve!
Pabusk nubausti visus pagonis,
nepagailėk nė vieno iš tų pasalūnų. (Sela)

[7] Jie vakaro laukia,
paskiau tartum šunes
urgzdami lakstо po miestą.
[8] Žiūrėk, kaip iš burnos, iš lūpų
jie svaidos kalavijais.
"Argi kas girdės mus?"
[9] Bet tu, Viešpatie, iš jų tik juokiesi,
verti pajuoka visus tuos pagonis.
[10] Mano Dievas tvirtovė,
aš tikrai saugus.
Pats Dievas yra apsauga mano.
[11] Mano Dievas tvirtovės pylimas,
jis ves mane,
leis man pasijuokti iš priešų.
[12] Juos žudyk, Dieve,
kad tauta nesusvyruotų,
iš savo tvirtovės juos tu partrenki,
gramzdink juos!
Mūsų skydas Valdovas.
[13] Tegu jie suklumpa per savo burnų
nuodėmę,
per plepalus savo lūpų.
Dėl jų išdidumo, keiksmų ir melų
tebūna skirti jie pražūčiai.
[14] Sunaikink tu juos savo rūstybe,
sunaikink, pražudyk juos visai,
težino visi, kad Dievas valdo
nuo Jokūbo šalies iki pakraščių žemės. (Sela)
[15] Jie vakaro laukia,
paskiau tartum šunes
urgzdami laksto po miestą.
[16] Staugdami slankioja maisto,
nesitraukia namo, ėsti negavę.
[17] O aš sau giedosiu apie tavo galybę,

tavo ištikimybe garsiai džiaugsiuos
kas rytą,
nes buvai apsauga man,
prieglauda apgultajam.
18 Mano Dievas tvirtovė,
aš tikrai saugus.
Pats Dievas yra apsauga mano,
mano Dievas tvirtovės pylimas.

60-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, pagal "Lelijos" melodiją,*
paliepimas, Dovydo odė, išmoktina,
2 *kai jis kovojo su Aramu Nakarajimu ir*
Aramu Coba ir kai Joabas grįžo
nugalėjęs Druskos slėnyje Edomą,
dešimt tūkstančių vyrų.

3 Dieve, supykęs ant mūsų, pabėgai nuo
mūsų,
įniršęs nusisukai tu nuo mūsų.
4 Sudrebinai žemę, ir ji suskilo,
nuo plyšių baisiai susvyravo.
5 Savo tautą privertei tuštinti taurę,
vynu mus tu pagirdei svaiginančiu.
6 Tave gerbiantiems parodyk vėliavą,
apie kurią susibūrę nuo šaulių jie galėtų
pabėgti. (Sela)
7 Kad būtų išgelbėtas numylėtinis tavo,
leisk ranka dešiniąja mums patirt pergalę,
mums leisk nugalėti!
8 Dievas kalbėjo iš savo šventovės:
"Džiūgaudamas dalysiu Šechemą,

Sukoto slėnį aš išmatuosiu.
[9] Mano Gileadas, mano Manašė,
Efraijimas mano galvos šalmas,
o Juda man skeptras.
[10] Moabas mano praustuvė,
ant Edomo autuvą dėsiu.
Prieš Filistėją aidės mano pergalės balsas".
[11] Kas man pasiūlys Akmens Miestą?
Kas man duos Edomo sostą?
[12] Bet tu gi, o Dieve, nejau pyksi ant mūsų?
Dieve, negi nebežygiuosi su mūsų
kariauna?
[13] Mus nuo priešų išlaisvink,
žmogus čia padėti mums nieko negali.
[14] Su Dievo pagalba laimėsime kovą,
jis pats sumindžios mūsų engėjus.

61-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui, styginiams, Dovydo.*

[2] Dieve, išgirsk mano šauksmą,
paklausyk, ko maldauju!
[3] Tavęs aš šaukiuos iš pragarmės krašto,
jau širdis mano nusilpo.
Iš čia vesk mane į aukštąjį kalną.
[4] Būk tu apsauga tvirta man,
stiprus bokštas gintis nuo priešo.
[5] Norėčiau gyventi amžinoj tavo buveinėj,
prisiglausti po sparnais tavo. (Sela)
[6] O kad tu išgirstum, Dieve, įžadus mano,
kad įvykdytum tave gerbiančio norą!
[7] Pridėk dar dienų amžiui valdovo,

kartom nesibaigiančiom metus
jo paverski.
8 Akivaizdoj Dievo teviešpatauja jis
amžiams,
apsaugok jį savo ištikimybe, malone.
9 Taip visuomet apgiedosiu aš tavąjį vardą,
stengsiuos kasdien savo įžadus vykdyt.

62-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, pagal Jedutūną,*
Dovydo psalmė.

2 Tik dievų Dievas man galinga tvirtovė,
siela mano, iš jo ateis pergalė mano.
3 Tik jis mano uola, apsauga mano;
nesuklupdys manęs Tinklas.
4 Kiek dar tuščiai didžiuositės,
kiek dar apkalbėsite žmogų?
Jūs visi esate it pakrypusi siena,
griūvanti tvora!
5 Jie siūlo vien apgaulę,
panorę griauti, meluoja.
Liežuviais jie linki palaimos,
o širdys jų keikia. (Sela)
6 Tik Dievas yra mano tvirtovė,
siela mano, jis mano viltis tikroji.
7 Tik jis man uola, apsauga mano,
aš nesuklupsiu.
8 Dievas aukščiausiasis pergalė mano!
Stipriausia tvirtovė man Iškilusis!
Pats Dievas prieglobstis mano!
9 Visada juo remkitės, jisai Stipruolis,

mūsų prieglauda Dievas, jam širdis savo
išliekit! (Sela)

10 Prastuoliai vien kvapas.
Tik apgaulė didikai.
Svarstyklėse jie lengvesni už lapus,
drauge paimti mažiau sveria už garą.

11 Nesiremkite prievarta, priespauda,
ir neimkite garbinti turtų.
Dievui prabilus, sukaupkite dėmesį!

12 Štai ką Dievas kalbėjo,
ir tai aš tikrai išgirdau:

13 "Vienas Dievas galingas,
tik tu, Viešpatie, ištikimas.
Kiekvienam tu atmoki pagal jojo darbus".

63-oji Psalmė

1 *Dovydo psalmė, kai jis buvo*
Judėjos dykumoje.

2 Dieve, mano Dieve, tavęs aš ilgiuosi,
tavęs trokšta mano siela;
mano kūnas ilgisi tavęs labiau
nei sukepusi žemė vandens lašų trokšta.

3 Šventykloje savo leisk man tavimi gėrėtis,
leisk išvysti man tavo galią, didybę.

4 Tavo ištikimybė yra malonesnė
už mano gyvybę ir lūpas, kurios tave giria!

5 Leisk man tave šlovint amžinajame mano
gyvenime,
danguje savo leisk man rankas tavęsp
tiesti.

6 Anapus mane sotinsi skanėstais geriausiais,

lūpos mano tad džiūgaus, burna savo aš
tave girsiu.

[7] Svajoju apie tave atsigulęs,
ir naktį nubudęs mąstau:

[8] "O kad tu mane remtum,
o kad aš prisiglausčiau sparnų tavo
pavėsy!

[9] Leisk man prie tavęs glaustis,
telaikys mane dešinė tavo".

[10] O tie, kurie ieško manęs pražudyti,
teprasmenga Pragarmės gelmėsna.

[11] Pragarmė jiems tesmogia ašmenim kardo,
tedrasko juos šakalai kaip savo grobį.

[12] Dievu gėrėsis valdovas laimingas,
džiaugsis kiekvienas, kas juo prisiekdamas
remias.
O melagiams bus užkimštos burnos.

64-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui, Dovydo psalmė.*

[2] Išgirsk mano balsą, kai tau, Dieve,
skundžiuos,
saugok mano gyvybę nuo gaujos priešų.

[3] Priglauski mane nuo nedorėlių būrio,
nuo pikta darančių pulko.

[4] Jie liežuvius it kalaviją galanda,
taiko kaip strėlę žodžius savo nuodingus,

[5] iš pasalų nori sušaudyt nekaltą,
šaudo į jį nelauktai ir drąsiai.

[6] Jie pila jam nuodus stipriausius,
kilpas savo saugiai jie slepia, manydami:

"Kas gi matys mus?
7 Kas gi ištirs mūsų gudrią niekšybę?"
Bet Tyrėjas ištirs žmogaus gelmę plačią,
net bedugnę širdies.
8 Tegu būna išaukštintas strėles svaidantis
Dievas!
Dvigubos tegu būna jų žaizdos!
9 Aukščiausiasis paklupdys šmeižikus,
visi išpuikėliai bus pažeminti.
10 Visi nustebę skelbs Dievo veiklą,
svarstys, kas jo padaryta.
11 Teisingas žmogus tegu Viešpačiu
džiaugias,
tegu bėga prie jo glaustis.
Tegu didžiuojasi tiesiaširdžiai!

65-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, Dovydo psalmė, giesmė.*

2 Šlovė tau, Dieve, galingoj Cijono tvirtovėj,
įžadai tau įvykdomi,
3 o maldas išgirsti.
Pas tave privalo kiekvienas ateiti
4 su savo kaltybėm;
nesuskaičiuojami mūsų maištai prieš tave,
juos tu mums dovanoki!
5 Laimingas, ką tu išrenki ir patrauki,
kad gyventų tavo pastogėj.
Pripildyk mus grožio namų savųjų,
nuotaikos savo šventovės maldingos.
6 Parodyki mums, pergalingas mūs Dieve,
nuostabius darbus savojo teismo.

Tu nuraminai visus kraštus žemės
ir jūros platybes.
7 Tu jėga savo tvirtai kalnus sukūrei,
apsisiautęs galybe.
8 Ūžaujančias jūras nutildai,
bangas jų audringas, tautų šėlimą,
9 kraštų žemės gyventojams stebintis
tavo stebuklais.
Tegu mirkčioja tau ryto, vakaro žvaigždės,
tekrykštauja iš džiaugsmo!
10 Lankyk tu žemę, šokdink ją džiaugsmingai,
savo lietumi padaryk ją derlingą.
Dangų pripildyk vandens,
javais žemę aprūpink,
tam gi ją ir sukūrei.
11 Dirvos vagas laistyk, sulygink jos grumstą,
dosniu lietumi padaryk ją minkštesnę,
grūdą dygstantį laimink.
12 Vainikuoki viršūnes kalnų lietum savo,
derlumu tegu trykšta tavo ganyklos.
13 Beribės ganyklos vešlumu tegu trykšta,
kalvas klestėjimu siauski.
14 Lai kaimenėm puošias laukai,
lai slėnius dengia kviečiai.
Lai šaukia iš džiaugsmo, dainuoja.

66-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, giesmė, psalmė.*

Krykštauk iš džiaugsmo Dievui, visa žeme!
2 Apgiedokit jo vardo didybę,
girkit jo šlovės didybę.

[3] Sakykite: "Dieve, siaubą keli darbais savo!
Tavo galybė didžioji priverčia priešus
tau lenktis.
[4] Visa žemė tave garbina,
gieda tau ir tavo vardui". (Sela)
[5] Eikit, pažvelkit į darbus Dievo,
jis šiurpulingus darbus daro žmonių akyse.
[6] Sausuma pavertė jūrą,
jie perėjo pėsti per upę.
Štai žavėkimės juo.
[7] Nuo amžinosios savo tvirtovės jis
viešpatauja,
jo akys stebi pagonis,
kad nemaištautų prieš jį sukilę. (Sela)
[8] Garbinkit, tautos, mūsų Dievą,
garsiai skelbkit jo šlovę!
[9] Jis pasodino mus tarpe gyvųjų,
ir nesulenkė mūsų kojų Dumblyne.
[10] Bet tu mus, Dieve, tyrei,
valei, kaip sidabrą.
[11] Į dykumą tu vedei mus,
mūsų šlaunis žaizdomis tu apleidai.
[12] Leidai ligai mums lipti ant sprando,
mes perėjom vandenį, ugnį,
kai tu mus išvedei iš šalies gausybės.
[13] Su aukomis įžengsiu į tavo buveinę,
vykdysiu įžadus, tau padarytus.
[14] Juos ištarė manosios lūpos,
sielvarto spaudžiamas tau pažadėjau.
[15] Riebiąsias avis aš tau paaukosiu,
tau dūmai ožių, kuriuos deginsiu aukai.
Jautį, ožkas aš suruošiu. (Sela)
[16] Ateikit, klausykit, jūs, gerbiantys Dievą,
aš jums apsakysiu, ką jis man padarė.

[17] Burna aš šaukiaus jo,
nuo mano liežuvio sklido
garsai muzikos.
[18] Jei būtų mane graužusi sąžinė,
Viešpats nebūtų manęs girdėjęs.
[19] Bet mane Viešpats išgirdo,
klausėsi mano maldingojo balso.
[20] Dievui šlovė!
Jis mano maldos neatstūmė.
Aš jo malonę kartosiu šimtus kartų.

67-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui, styginiams, psalmė, giesmė.*

[2] Dievas mūsų tepasigaili, telaimina mus,
giedriu veidu telanko mus, pas mus
teateina. (Sela)
[3] Jei žemėj pažįstama bus valdžia tavo,
apie tavo pergalę jei sužinos pagonys,
[4] tave, Dieve, tautos pagarbins,
tave šlovins visos tautos.
[5] Tautos linksminsis, krykštaus iš
džiaugsmo,
nes tu viešpatauji.
Į lygumą vesi tautas,
tauteles į amžiną žemę. (Sela)
[6] O Dieve, tave garbins tautos,
tave šlovins visos tautos.
[7] Žemė teduoda savąjį derlių,
telaimina mus Dievas, mūsų Dievas.
[8] Tegu mus laimina Dievas:
Visi žemės kraštai jį tegerbia.

68-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, Dovydo psalmė, giesmė.*

2 Dievui pakilus, sprunka jo priešai,
jo nekentėjai bėga nuo jo veido.
3 Kaip sklaidūs dūmai pradingsta,
kaip vaškas sutirpsta prieš ugnį,
taip Dievo akivaizdoj išnyksta piktieji.
4 Ogi teisieji džiaugsis,
krykštaus, Dievui pasirodžius,
šokinės, giedodami iš džiaugsmo.
5 Giedokit, dievai, dainuokit, jo dangūs,
duokit kelią tam, kuris debesimis važinėja.
Žavėkitės Viešpačiu, gėrėkitės juo!
6 Našlaičių tėvas, našlių globėjas,
tai Dievas, veikiąs iš šventos savo buveinės.
7 Dievas steigė namus apleistiesiems,
belaisvius jis išvedė skambant dainoms,
o užsispyrėliai buvo palaidoti sukepusioj
žemėj.
8 Dieve, kai ėjai savo tautos prieky,
kai žygiavai tu per tyrus, (Sela)
9 žemė sudrebo, dangų prakaitas pylė,
pasirodžius Dievui, Sinajaus Dievui,
pasirodžius Dievui, Izraelio Dievui.
10 Savo lietų dosniai liek, Dieve,
gaivink savo paveldą, valdą savo
atnaujink.
11 Rūpinkis šeima savo, kuri čia gyvena;
lietum savo, Dieve, paremk gyvius krašto.
12 Valdovas tesiunčia savąjį žodį,
džiuginantį minią didžiausią.
13 Pulkų vadovai tegu lenkiasi, lenkiasi,

krašto pievos tegauna savo grobį,
14 Balandžio sparnai sidabru sužvilgo, [tautos įvaizdis]
auksu sublizgo jo plunksnos.
15 Kai Galingasis valdovus uždengė,
tada snigo kalne Calmono.
16 O stiprusis kalne, Bašano kalne,
o daugviršūni kalne, kalne Bašano!
17 Ko žiūri su pavydu, kalne daugviršūni,
į tą kalną, kurį Dievas pasirinko gyventi,
kur Viešpats gyvens amžiais?
18 Dievo vežimų dukart dešimt tūkstančių,
tūkstančiai šaulių Valdovo,
kuris buveinę savo įkūrė Sinajuj.
19 Žengei tu aukštyn, ten belaisvius vedeisi,
iš jų rankų priėmei dovanas.
Bet Javė Dievas palaidojo užsispyrėlius.
[Izraelio Dievo vardas]
20 Šlovė Valdovui kiekvieną dieną!
Mūs naštą pašalinęs pats Dievas išgelbėjo. (Sela)
21 Pats Dievas — tai mus gelbintis Dievas,
juk padedant Javei Dievui ištrūkom iš giltinės.
22 Dievas tikrai trupino galvas priešams,
jiems pusiau skaldė pakaušius,
kai žengė iš savo dangų.
23 Valdovas juk sakė: "Žaltį aš dusinau,
Giliai Jūrai užmoviau aš antsnukį".
24 Todėl tavo koja brido per kraują,
ir tavo šunes lakė priešų kraują.
25 Štai Dievo žygiai, mano Dievo žygiai,
iš šventovės išėjus mano Karaliui.
26 Priešaky giesmininkai, muzikantai gale,

tarp jų žvangėjo būgneliai merginų.
27 Šlovinkite Dievą susibūrę,
Javę Izraelio sambūryje.
28 Štai Benjaminas mažasis juos veda;
Judo vadai žygiuoja po du,
Zabulono vadai, Neftalio vadai.
29 Siųsk, Dieve mano, savo galybę,
tvirtinki, Dieve, ką esi mums pastatęs.
30 Tavo šventovė, Aukščiausiasis, yra
Jeruzalė,
karaliai tau neš dovanas.
31 Nendryno žvėrį sudrauski,
tą pulką bulių laukinių su jųjų veršiais.
Juk mindžiojo gentis, geidęs sidabro,
barstė tautas, karais gėrėdamasis.
32 Egipto pirkliai teatveža mėlynos
medžiagos,
tegul Etiopija skuba gabenti Dievui
prekes savo.
33 Žemės karaliai, giedokite,
Valdovą šlovinkit, dievaičiai. (Sela)
34 Štai Važinėjantis dangumis,
dangumis pirmykščiais;
štai jis savo balsą paleidžia,
savo balsą griausmingą.
35 Šlovinkit Dievą, Izraelio Aukščiausiąjį,
jo galybės, didybės sutalpint
dangaus skliautai nepajėgia.
36 Šiurpulingo Dievo didumo apimt
neįstengia jojo šventovė.
Tikrai jis Izraelio Dievas,
kuris teikia pergalę, drąsą.
O tauta, garbinki Dievą!

69-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui, pagal melodiją "Lelijos", Dovydo.*

[2] Dieve, gelbėk mane,
nugrimzdau vandeny ligi kaklo.
[3] Įklimpau į gilų dumblyną,
nėra man kur kojos atremti.
Vandens gelmėse atsidūriau,
per mane sūkuriai virsta.
[4] Pailsau bešaukdamas,
sukepo gerklė mano,
akis pražiūrėjau,
belaukdamas tavęs, mano Dieve.
[5] Daugiau kaip plaukų ant galvos tų,
kurie manęs apgaulingai nekenčia.
Daugiau už garbanas mano melagingųjų priešų.
Argi nevogęs turėčiau grąžinti?
[6] Tu, Dieve, žinai, koks esu neprotingas,
ne paslaptis tau mano kaltybės.
[7] Lai, kareivijų Jave, Valdove, nepatiria gėdos visi,
kurie tavimi pasikliauja.
Tegu dėl manęs tiems rausti netenka,
kurie tavęs ieško, Dieve Izraelio.
[8] Dėl tavęs užgaules kentėjau,
raudonuoti turėjo man veidas.
[9] Esu savo broliams svetimas tapęs,
nebe giminė vaikams tos pačios motinos.
[10] Mane niekino tie, kas tave užgaulioja,
nes uoliai rūpinaus tavo šventove.
[11] Pasninkais sielą išliejau,

o mane ir dėl to derglioja.
12 Vietoj drabužio ašutinę vilkėjau
ir tapau aš jiems pajuoka.
13 Iš manęs pasityčioti dainuškas sugalvoja,
kurie tik vaišes kelia arba girtuokliauja.
14 Bet tavęsp linksta malda manoji,
būk man dabar maloningas, o Dieve.
Tu didžiai mielas, man atsiliepki,
tu esi ištikimas, mane tu ir gelbėk.
15 Ištrauk mane iš purvyno,
kad jame nenuskęsčiau.
Leisk man išsigelbėt nuo Priešo
ir iš vandenų tų giliųjų.
16 Jūros sūkurys manęs teneskandina,
bedugnė manęs tenepraryja,
praraja manęs tegu neįtraukia.
17 Atsiliepk, mano Dieve, tavo meilė
beribė;
tu dosniai gailestingas, į mane pažvelgt
teikis.
18 Nenukreipk savo veido, tavo aš esu
tarnas;
štai aš sielvartauju, greičiau man
atsiliepki.
19 Artinkis, Dieve, mane tu atpirki,
išvaduoki mane iš Priešo buveinės.
20 Žinai tu, kokios man tenka užgaulės,
akibrokštai, gėda mano akyse tavo stovi.
21 Panieka plėšo man širdį,
sunki liga čiulpia jėgas mano.
Laukiau, kas guostų, bet nebuvo nė vieno,
kas mane užjaustų, neradau nieko.
22 Į mano maistą jie nuodų įmaišė,
actą man davė gerti ištroškus.

[23] Jiems paruoštas stalas tepavirsta jiems
spąstais,
net jų bičiuliai jiems tetampa žabangais.
[24] Tegu jiems akys apžabąla, tegu nebemato,
ir tegu nuolat dreba jų kinkos.
[25] Išlieki ant jų savo rūstybę,
tegul tavo pyktis ant jų pasrūva.
[26] Tegu nusiaubtos bus jų sodybos,
nebegyvenamos telieka jųjų pastogės.
[27] Persekiojo jie tą, kuris ištiktas tavo,
iš skausmo pasijuokė to, kurį sužeidei.
[28] Priskaityk jiems jų kalčių gausybę,
kad jie kojos neįkeltų į tavąją pievą.
[29] Išbrauk juos iš ritinio amžinojo
gyvenimo,
į teisiųjų sąrašą jų neįtrauki.
[30] Betgi mane kenčiantį, nelaimingą
tegul Dievo pagalba paremia.
[31] Giesme šlovinsiu aš Dievo vardą,
aukštinsiu jį padėkos himnais.
[32] Tai labiau patiks Dievui nei jautis,
nei gražiausias dailiaragis jautukas.
[33] Prispaustieji, klausykit,
lai ieškantys Dievo pradžiunga,
jūsų drąsa teatgyja.
[34] Nes Dievas girdi beturčius savo,
Viešpats neniekina tų, kurie prie jo prisirišo.
[35] Garbę teduoda dangus jam ir žemė,
jūrų platybės ir kas jose gyva.
[36] Tikrai išvaduos Dievas Cijoną
ir atstatys jis miestus Judo.
Iš jo išvarytieji vėl ten sugrįš.
[37] Jo tarnų ainiai jį paveldės,
ten tėvynę atras, kurie myli jo vardą.

70-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, Dovydo, atminimui.*

2 Dieve, mane gelbėti teikis,
Viešpatie, skubėk man padėti.
3 Tesusigėsta, teraudonuoja visi,
kurie kėsinas į mano gyvybę.
Šalin tesitraukia pagauti gėdos,
kurie mano negandais džiaugias.
4 Dėl apkalbų savo gėdingų tegu iš čia
traukias,
kurie man sako: "Še tau, še tau!"
5 Tegu tavim džiaugias, didžiuojas,
kurie tavęs ieško.
Lai nuolat kartoja, kas myli tavo pagalbą:
"Didis yra Dievas!"
6 Aš esu vargšas, beturtis,
Dieve, pas mane skubėki!
7 Tu padėjėjas, vaduotojas mano,
Viešpatie, nedelski.

71-oji Psalmė

1 Tavimi, Viešpatie, aš pasiklioviau,
neleisk man, Amžinasis, kaisti iš gėdos.
2 Kaip ištikimas esi, vaduok mane, gelbėk,
kreipk į mane savo ausį, išgelbėk.
3 Būk mano, prieglaudos Ušla.
Tu pažadėjai ateiti, tad mane gelbėk!
Nes tu Uola mano, galinga Tvirtovė.
4 Gelbėk, Dieve mano, nuo nedorėlio
rankos,

nuo nusikaltėlio kumščio, nuo plėšiko.
[5] Tu, Valdove, esi viltis mano,
Viešpatie, nuo pat kūdikystės man esi
ramstis.
[6] Tu mane paremi jau nuo pat įsčių,
nuo krūtų motinos mane tu laikai,
tu mano amžinas gyrius.
[7] Lankininkams buvau it taikinys,
bet tu man tvirtovė, kur galiu prisiglausti.
[8] Burna tave šlovinte šlovinu,
kiaurą dieną aukštinu iškilius tavo darbus.
[9] Manęs neatstumki senatvėj,
nykstant jėgoms, manęs neapleiski,
[10] nes priešai stebi mane,
ir kas mano tyko gyvybės, išvien tarias,
[11] kalbėdami: "Dievas jį apleido,
pasivykite, čiupkite jį, nieks jo negelbės".
[12] Toli nuo manęs nestovėk, mano Dieve,
mano Dieve, skubėk man padėti!
[13] Mano šmeižikai tebūna visai sugėdinti,
kurie kėsinas į mano gyvybę,
tebūna apvilkti gėda, negarbe.
[14] O aš visuomet vilsiuos,
teiksiu kasdien didesnę tau šlovę.
[15] Nors aš ir nepajėgčiau,
burna mano stengtųs skaičiuot tavo
ištikimus darbus,
visą dieną tavo gelbstinčią veiklą minėčiau.
[16] Įžengsiu, Valdove, į tavo namą galingą,
skelbsiu, Viešpatie, vien tavo ištikimybę.
[17] Dieve, tu mokei mane nuo jaunystės,
ir lig šiol skelbiau tavo nuostabius darbus.
[18] Net lig senatvės žilos
manęs tu, Dieve, neapleiski,

kol bylosiu aš sambūriui apie tavąją galią,
kiekvienam, kuris žengia į tavo namą
galingą.

[19] Tavo ištikimybė, Dieve, siekia aukštybes,
nes esi didžių dalykų padaręs.
Dieve, kas gi tau lygus?

[20] Nors leidai patirti man
daug skaudžių sielvartų, kivirčų,
neteisybių,
tu vėl mane atgaivinsi,
ir iš pragarmės gelmių tu mane vėl iškelsi.

[21] Įvertink mano auką iš bandos
ir apgaubk mane savo paguoda.

[22] Garsiai šlovinsiu tave arfa
ir tavo girsiu ištikimybę, o Dieve,
tau aš skambinsiu kanklėmis,
Izraelio Šventasis.

[23] Virpės mano lūpos iš džiaugsmo,
tau aš giedosiu,
visa savo būtybe, kurią tu esi išvadavęs.

[24] Garsiai skaičiuos visą dieną liežuvis
ištikimą tavo veikimą.
Tebūna sugėdinti, teraudonuoja,
kurie man geidžia nelaimių.

72-oji Psalmė

[1] *Saliamono.*

Savo išmintį, Dieve, duoki karaliui,
teisingumą savo sūnui karaliaus,

[2] kad valdytų tautą tavo kaip dera,
būtų teisingas tavo vargdieniams.

[3] Ramybę teatneša kalnai tavo tautai,
kalneliai teisybę.
[4] Jis tegina tautos vargdienius,
beturčio vaikus jis tegelbi,
te grobiką sutraiškys.
[5] Tave jis tegerbia, kol saulė,
kol mėnulis nebus užgesintas
per visus amžius.
[6] Tebus jis mums kaip lietus jaunam
atolui,
kaip liūtis, kuri girdo išdžiūvusią žemę.
[7] Teisingas žmogus tegul jo dienom
klesti,
ramybe tetrykšta, kol švies padangėj
mėnulis.
[8] Tegul viešpataus nuo Jūros lig Jūros,
nuo Upės lig žemės skritulio krašto.
[9] Prieš jį tesilenkia tyrų klajokliai,
te žemę laižys jojo priešai.
[10] Salų ir Taršišo valdovai temokės
jam duoklę,
Arabijos, Sabos valdovai teneš jam
dovanas.
[11] Tegarbins jį visi valdovai parpuolę,
visos gentys jam tetarnauja.
[12] Jei vaduos pagalbos maldaujantį vargšą,
nelaimingąjį, kuriam nepadeda niekas,
[13] jei pagailės vargšo, beturčio,
varguoliams jei gelbės gyvybę,
[14] jei gelbės juos iš prispaudėjų, skriaudikų
ir brangi bus jam jų gyvybė,
[15] tada tegyvuos jis ilgiausiai,
tegul aukos jam Arabijos auksą,
tegul visada už jį melsis,

kiaurą dieną jam laimės linkės.
16 Žemę tedengia javų didi apstybė,
net viršukalniuos galvijai jauniklius
težindo.
Jo vaisius teklesti kaip Libanas,
težydi kaip žemėj žolynai.
17 Jo ainiai tegul tveria amžiais,
kol saulė švies, tegimsta jam palikuonys.
Jo dėka te ainiai atranda palaimą,
per jį visos tautos teranda sau laimę.
18 Garbė Dievui Javei, Izraelio Dievui,
jis tiktai vienas stebuklus padaro!
19 Garbė jo šlovingajam vardui per amžius!
Garbės jo pilna visa žemė tebūna!
Taip tebūna, tebūna!
20 Baigiasi Jišajaus sūnaus Dovydo maldos.

TREČIOJI KNYGA

73-oji Psalmė

1 *Asafo psalmė.*

Koks geras Dievas, Izraeli,
tiems, kurių sąžinė gryna.
2 Bet mano pėdos kone užkliuvo,
mano kojos beveik sulinko
3 iš didžio pavydo puikuoliams,
bežiūrint, kaip nedorėliams sekas.
4 Jie neturi grumtis [dėl gyvybės],
jų kūnas sveikutėlis, glotnus.
5 Jie juk nevargsta kaip kiti žmonės,
kaip kitų — jų neištinka bėdos.
6 Todėl išdidumu jie puošiasi tarsi karoliais,
apsisiautė jie apdaru smurto.
7 Jų akys labiau blizga nei pienas,
jų širdžių prasimanymai ribų nepažįsta.
8 Tyčiojasi, piktžodžiauja Piktajam,
[Piktieji taip vadina Dievą.]
skundžiasi Iškiliojo siųstu engimu.
9 Prieš dangų burnoja jų gerklės,
liežuviais vainoja jie pragarmę šmaukši.
10 Todėlei jie godžiai ryja,
siurbia jūros vandenų lobius.
11 Ir šitaip va šneka: "Iš kurgi Dievui žinoti?
Argi Aukščiausiasis viską pažįsta?"
12 Štai tokie nusidėjėliai,
kurie, nepaisydami Amžinojo, daugino
savo turtą.
13 Be reikalo laikiaus tyros sąžinės,

ploviau rankas nekaltumo ženklan,
[14] leidausi plakamas kiaurą dieną,
baudžiamas iš naujo kas rytą.
[15] Jei būčiau sakęs: "Taip ir aš kalbėsiu",
būčiau buvęs neištikimas tavo sūnų
sambūriui.
[16] Kaip stengiausi visa tai suprasti,
per sunku man buvo įžvelgti,
[17] kol neįžengiau Dievo šventovėn,
kur suvokiau jų galutinį likimą.
[18] Tu juos tikrai persodinsi į žūtį,
juos tu paversi griuvėsiais.
[19] Kaip greit jie bus sunaikinti
ir visiškai Klaiko nušluoti.
[20] Kaip sapną, Valdove,
tu teįvertinsi, kas Šmėklų Mieste tūno.
[21] Bet kai man susisuko protas,
ir mano jausmai išblėso,
[22] tapau kvailas neišmanėlis,
kaip koks keturkojis akyse tavo.
[23] Bet aš visuomet su tavim būti noriu,
laikyk tu mane už dešiniosios paėmęs.
[24] Į sambūrį savo tu mane veski,
mane pagerbdamas pas save pasiimki.
[25] Ko man trūks danguje, jei tu ten būsi,
man nieko daugiau nereikia ir žemėj.
[26] Kūnas, širdis mano, Uola, gali nykti,
bet amžiams atkursi man kūną ir širdį,
o Dieve.
[27] Bet kurie nuo tavęs atsitraukia, pražūva.
Sunaikink tu visus, kas tave apleidžia.
[28] O man yra gera būt arti Dievo,
pasitikėsiu Viešpačiu Dievu,
skelbsiu visus tavo darbus.

74-oji Psalmė

1 *Asafo poema.*

Koks tikslas tau, Dieve, rūstauti amžiais?
Ko gręži apmaudą prieš avis savo ganyklos?
2 Atsimink savo bandą, žiloj senovėj įgytą.
Savo lazda vaduok paveldą savo,
kalną Cijono, kur buvai apsigyvenęs.
3 Pakelk savo tautą iš baisių griuvėsių.
Juk priešas yra nusiaubęs visą šventovę.
4 Tavo priešai staugia sueigos vietoje,
iškėlę šimtus savo pergalės vėliavų.
5 Jie padegė viršutinę įeigą,
kirviais kapojo pagražinimus.
6 Jie iškapojo visas duris jos [šventovės],
daužė kirtikliais, kirveliais.
7 Padegė jie tavo šventovę,
visai išniekino tavo vardo pastogę.
8 Jie sau galvojo: "Tegul sudega visi jų ainiai,
visos dieviškos sueigos šalyje".
9 Nematome mums palankių ženklų,
jau nebeturime pranašo, nėra pas mus
atėjusio,
kuris suvoktų, kodėl taip įvyko.
10 Ar ilgai, Dieve, nesiliaus priešas tau
piktžodžiavęs,
ar ilgai, Nugalėtojau, derglios jis tavąjį
vardą?
11 Kodėl atitraukei kairiąją ranką,
o dešinę laikai už ančio?
12 Naikink, Dieve, karalius iš Rytų,
padaryk pergalę vidury pasaulio
[Jeruzalėje].

[13] Tu savo galybe ištaškei Jūrą,
niekingo vandenų slibino galvas
sutraiškei.
[14] Tu suskaldei Leviatano galvas,
tu jį dalijai kaip maistą dykumos gentims
surinkti.
[15] Paliepus tau, ištryško šaltiniai, upeliai,
o pirmykštės upės išdžiūvo.
[16] Tavo yr dienos, tavo yr naktys.
Tu sukūrei mėnulį ir saulę.
[17] Tu nustatei žemės juostas,
tu padarei vasarą, žiemą.
[18] Atsimink, kad tas yra priešas, kuris
tau, Viešpatie, burnoja ir piktžodžiauja,
ir kad keikia žmonės pakvaišę tavąjį vardą.
[19] Plėšriems žvėrims neduoki tų, kuriuos
mokai,
neužmiršk, Nugalėtojau, savo varguolių
gyvybės.
[20] Pažvelk į savo šventyklą:
miestas yra prisipildęs tamsybių,
užmiestis pilnas smurto.
[21] Neleisk nuskriaustiesiems sėdėt susigėdus,
vargšams, beturčiams leisk šlovinti tavąjį
vardą.
[22] Pakilki, Dieve, galingai gink savo bylą,
atsimink, kad tave visą dieną pamišėliai
niekina.
[23] Neužmirški bliovimo savo priešų,
kurie nuolat triukšmauja, prieš tave
maištauja.

75-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, "Nenaikink"*
Asafo psalmė, giesmė.

2 Tau dėkojam, Dieve, dėkojam,
šlovinam, Artimasis, tavąjį vardą,
skelbiame tavo nuostabius darbus.
3 Tikrai aš sušauksiu bendriją,
darysiu aš teismą teisingą.
4 Kai žemė susvyruos ir tie, kas joje gyvena,
aš sutvirtinsiu josios stulpus. (Sela)
5 Sakau: "Įžūlieji, nebūkit įžūlūs,
Piktieji nesikelkit puikybėn!
6 Nerieskite sprando priešais Iškilųjį,
jūs neburnokit prieš Amžiną Kalną!"
7 Nes jis pergalingas iš Rytų ir Vakarų,
jis pergalingas nuo tyrų ligi kalnų.
8 Jukgi Dievas valdo,
jis gniuždo, jis pakelia.
9 Viešpats laiko rankoje taurę,
ir dubuo yra sklidinas vyno.
Jis sems, jis iš jo pilstys,
bus išsiurbtos padugnės!
Piktieji žemės išgers ligi paskutiniojo lašo.
10 O aš džiūgausiu Amžinuoju,
skambinsiu giesmes Dievui Jokūbo.
11 Sugniuždysiu jėgas nedorųjų;
teisingojo iškils jėgos.

76-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui, styginiams,*
Asafo psalmė, giesmė.

[2] Judo žemėje reiškėsi Dievas,
jo vardas Izraely didingas.
[3] Saleme buvo jo pastogė,
jo būstas kalne Cijono.
[4] Ten žaibais savo jis sutrupino lanką,
skydą, kardą, karo ginklus. (Sela)
[5] Šviesusis, tu didingas!
[6] Jie bandė užpulti liūto kalnyną,
ir narsuoliai krito pulkais, ir jų nebeliko,
žuvo net įgudę stipruoliai.
[7] Tau pagrūmojus, Dieve Jokūbo,
sustingo žirgai ir karo vežimai.
[8] Tu, vienas tu, esi šiurpulingas,
kas atlaikys prieš tavo rūstybę,
prieš tavo senovinį įniršį?
[9] Tu iš dangaus griausmingai nuosprendį skelbsi,
išsigandusi žemė nutils.
[10] Kai tu pakilsi, Dieve, vykdyti teismo,
gelbėti žemėj visų nuolankiųjų, (Sela)
[11] kurie tikrai tave šlovins
dėl tavo rūstybės, kurią rodei kitiems,
tada aplink tave stovės tie,
kurie išvengė tavo rūstybės.
[12] Darykite įžadus,
vykdykite juos Viešpačiui savo Dievui.
Aukas tegu neša tam, kuris viską mato,
visi, kas tik jį supa.
[13] Juk jis kiaurai permato vadų mintis,
baisus yra žemės valdovams.

77-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui, sekant Jedutūnu,*
Asafo psalmė.

[2] Balsiai verkiu Dievui,
balsiai šaukiuos Dievo, kad išgirstų mane.
[3] Kai kreipiuos į savo Dievą, ieškau savo Valdovo,
jo ranka naktį puola mano priešus ir nesitraukia,
jo parama tvirta.
[4] Prisimindamas Dievą, vaitoju,
kalbu, bet dvasia mano alpsta. (Sela)
[5] Akys mano priprato budėti,
nepriguldamas vaikštinėju.
[6] Dienas praleistąsias aš nagrinėju,
menu laikus ankstesniuosius.
[7] Naktį kankliuoju, mąstau širdyje,
kad dvasia mano pasveiktų.
[8] Nejau Valdovas amžinai rūstaus,
ar daugiau neberodys malonės?
[9] Ar jo gerumas amžiams išnyko,
ar pasibaigė jo duodami regėjimai?
[10] Ar Dievas užmiršo pasigailėti,
ar įpykęs užvėrė gailestį? (Sela)
[11] O gal jo liga tokia:
Aukščiausiojo ranka nudžiūvo.
[12] Skelbsiu nuostabius tavo darbus,
tikrai aš skelbsiu stebuklus tavo senovėj darytus.
[13] Suskaičiuosiu visus tavo darbus,
apskelbsiu žygdarbius tavo.
[14] Tu, Dieve, Valdovas šventųjų,

Dieve, koks už tave yra didesnis dievas?
15 Juk tu aukščiausiasis Dievas, kuris
stebuklus daro,
supažindinai tautas su savo galybe.
16 Galinga ranka vaduoki
Jokūbo ir Juozapo ainius. (Sela)
17 Kai vandenys tave, Dieve, išvydo,
kai tave išvydo, vandens sudrebo,
pratrūko gelmių šaltiniai.
18 Vandens iš debesų pasipylė,
balsas tavo dangumi nuaidėjo,
ėmė švytruoti tavosios strėlės.
19 Dangaus skliautu griausmai tavo pliekė,
suplisko žaibai tavo virš žemės.
Pragarmė išsigandus sudrebo.
20 Kelias tau atsivėrė per jūrą,
valktis tavo dengė pirmykščius vandenis.
Kulšių tavo niekas nematė.
21 Kaip kaimenę vesk savo tautą,
vadovaujant Mozei, Aharonui.

78-oji Psalmė

1 *Asafo poema.*

Klausyk, mano tauta, ko tave aš pamokysiu,
ką ims burna mano byloti, dėmėkis.
2 Burna mano pavyzdžiais aiškins,
senovės mįsles aš atskleisiu.
3 Ką žinom, ką esam girdėję,
ką mūsų tėvai mums apsakė
4 mes neslėpsime nuo jų vaikaičių,
bylosime būsimai kartai:

koks Viešpats didingas,
nuostabiai pergalingas,
kokius stebuklus yra padaręs.

5 Jokūbo tautai paliepimą davė,
nustatė Izraely pamokymą:
ką jis mūsų tėvams liepė,
jie savo vaikams turi skelbti,

6 kad ir būsimoji karta tai žinotų,
kad dar negimę vaikučiai vėliau atsistoję
ir savo vaikams tai bylotų;

7 kad vien Dievu pasitikėtų,
jie darbų Aukščiausiojo neužmirštų,
nuolat įsakų jojo laikytųs,

8 kad jie kartais netaptų kaip jų tėvai,
karta ištvirkusi ir maištinga,
karta turėjusi širdį netvirtą,
dvasią neištikimą Dievui.

9 Efrajimo sūnūs buvo jo lankininkai,
išdavikai šauliai bėgt pasileido iš mūšio.

10 Dievo sandoros jie nesilaikė,
nepanoro gyventi pagal jo teisyną.

11 Jo didžius darbus buvo užmiršę,
jo stebuklus, kuriuos jiems parodė.

12 Jų protėvių akyse jis stebuklus darė,
Egipto šaly, Coano [Tanio] laukuos.

13 Perkirto jūrą ir juos per ją vedė.
Vandenis pavertė šlaitais.

14 Dieną debesiu jiems vadovavo,
o ugnies pašvaiste per visą naktį.

15 Perskėlęs tyruose uolą
pagirdė pačius tyrus plačiuosius.

16 Iš uolos liepė trykšti upeliams,
kad vanduo upėm tekėtų.

17 Bet jie ir toliau nusidėjo,

prieš Aukščiausiąjį maištavo tyruose.

[18] Jie savo širdyje gundė Dievą,
prašydami maisto savajai ryklei.

[19] Jų kalba buvo priešinga Dievui,
jie sakė:
"Ar tyruose sugebės Dievas stalą
paruošti?

[20] Nors per uolą sušėrė ir vandens ištryško,
srautais, upėmis plūdo,
o duonos kažin ar galės jisai duoti,
argi jis parūpins mėsos savo tautai?"

[21] Išgirdęs tai Viešpats įniršo ir pykčiu
užsiliepsnojo prieš ainius Jokūbo,
įpyko ant Izraelio,

[22] nes jie Dievu tikėt nenorėjo
nė viltis jojo pagalba.

[23] Vis vien įsakė debesims aukštiesiems,
vartus atidarė dangaus.

[24] Jis ėmė lyti mana jiems valgydinti
ir jiems davė dangaus javų.

[25] Žmogus štai galiūnų duona maitinos;
maisto atsargų su perteklium siuntė.

[26] Jis iš padangių paleido Rytį,
Pietį jis išvedė iš savo tvirtovės,

[27] ir viršum jų ėmė lyti mėsa nelyginant
dulkėm,
kaip pamario smiltim sparnuočiais.

[28] Jis leido jiems kristi į pačią stovyklą,
tiesiog prie pat palapinių.

[29] Ir taip jie sau valgė, maitinosi sočiai;
jis juk jųjų norus patenkino.

[30] Bet jie nesiliovė skundęsi,
nors dar burna buvo pilna maisto.

[31] Ir užvirė Dievo rūstybė,

jų stipruolius jis išžudė,
Izraelio žaliūkus iškirto.

32 Bet ir to nepaisydami jie toliau nusidėjo,
vis netikėdami Dievo stebuklais.

33 Jis jų dienoms leido nykti greičiau net už rūką,
jų metams veikiau už košmarą.

34 Galabijami jie ėmė jojo ieškoti,
apgailestavę bandė vėl glaustis prie Dievo.

35 Atsiminė, kad Dievas yra Uola jųjų,
Dievas Aukščiausiasis jųjų Vaduotojas.

36 Bet tik gerinosi jam savo burna,
meluodami jam savo liežuviais.

37 Neištikimos jam buvo jų širdys,
jo sandora nepatikėjo.

38 Bet jis gailestingas, dovanojo jiems kaltę,
jų nesunaikino.
Daug kartų sulaikė savo rūstybę,
ir nedidino savojo pykčio.

39 Jis atsiminė, kad jie žmonės marūs,
kaip tas kvapas, kuris išsisklaido.

40 Vai, kiek kartų jie tyruose jam pasipriešino,
liūdino jį dykynėje.

41 Jie vis iš naujo gundydavo Dievą,
pykdydavo Izraelio Šventybę.

42 Jie nebegalvojo apie jojo galybę,
apie tą dieną, kai juos išvadavo iš priešų,

43 kai Egipte stebuklus jisai darė,
Coano laukuose nuostabius ženklus,

44 upes upelius kai jis krauju pavertė,
kad anie atsigert negalėtų.

45 Sparvas jis siuntė jų kandžiot,

taipogi varles, kad visai juos pribaigtų.
46 Skėriais jis apleido derlių,
jų darbo vaisius žiogais ėdikais.
47 Kruša išmušė jų vynuogynus,
sikomoro medžius šalna.
48 Ledų, žaibų kirčiais
jų gyvylius, kaimenes čaižė.
49 Paleido prieš juos savo aistrią rūstybę,
įniršį, įtūžį, siaubą,
savo piktųjų pasiuntinių gaują,
50 kad ištiesintų sau taką.
Nuo giltinės jis jų negynė,
bet ant jųjų marą užleido.
51 Egipto pirmagimius visus jis išžudė,
vyrijos jų atžalas Chamo pastogėse.
52 Tada išvedė tarsi avis savo tautą,
kaip kaimenę jis vedė jąją per tyrus.
53 Vedė juos saugiai, nebuvo jiems ko
bijoti,
o jų priešus palaidojo jūra.
54 Jis atvedė juos į savo šventąjį kalną,
į kalną, kurį jo dešinioji užvaldė.
55 Jų akyse pagonis išvarė,
iškirto juos kalnuotoj jų nuosavybėj,
sodybose jų įkurdino gimines Izraelio.
56 Bet maištaudami jie gundė Dievą,
Aukščiausiojo ir jo paliepimo nepaisė.
57 Nusisukę žerglojo kaip ir jų protėviai,
kaip sugadintos šaudyklės krypo į šalį.
58 Jie pykdė jį savo aukų kalneliais,
drožiniais stabų kėlė jo šventą pavydą.
59 Juos Dievas išgirdo ir jisai įniršo,
Didingasis atmetė Izraelį.
60 Paliko savo būstinę Šile,

palapinę, kurią tarp žmonių jis pastatė.
61 Į nelaisvę atidavė savo tvirtovę,
garbės skrynią į rankas priešų.
62 Savo tautą atidavė kalavijui,
ant savo tėvonijos išliedamas pyktį.
63 Ugnis ten prarijo žaliūkus jųjų,
dainomis niekas merginų nepagerbė.
64 Jų kunigai pražuvo nuo kardo,
net jų našlės neberaudojo.
65 Tada Valdovas pabudo tarsi iš miego,
tarsi karys pailsęs nuo vyno.
66 Jis priešams į nugarą smogė,
uždengė juos amžina gėda.
67 Atmetė Juozapo pastoges,
Efrajimo giminės neišsirinko.
68 Giminę Judo jis pasirinko,
Cijono kalną, kurį jis pamilo.
69 Ir įsirengė šventyklą kaip aukštąjį
dangų,
kaip žemę, įkurtą nuo amžių.
70 Jis pasirinko tarnu savo Dovydą,
nuo avidžių jį pasiėmęs.
71 Vaikštantį paskui avis žindenes, jį
pasišaukė
savo tautai, ainiams Jokūbo ganyti,
ganyt Izraeliui, brangiam savo turtui.
72 Ir ganė jis juos sąžiningai,
įgudusiom rankom juos vedė.

79-oji Psalmė

1 *Asafo psalmė.*

Dieve, į paveldą tavo atėjo pagonys,
nuniokojo tavo šventovę, sugriovė Jeruzalės
miestą.
2 Mėtė lavonus tavo tarnų lest dangaus
paukščiams,
žemės žvėrims draskyti kūnus tavo
ištikimųjų.
3 Jų kraują kaip vandenį liejo,
ir nebuvo aplink Jeruzalę kam juos
palaidoti.
4 Esame tapę pajuoka savo kaimynams,
aplink mus gyvenantys tyčiojas, juokias.
5 Viešpatie, kolei tai bus? Ar rūstausi
amžiais?
Ar vis kaip ugnis degs tavo uolumas?
6 Savo rūstybę išliek, Dieve, ant tautų,
kurios tavęs nepažįsta,
ant tų karalijų, kurios nesišaukia tavojo
vardo.
7 Juk jos Jokūbo ainius pražudė,
sodybas jų nuniokojo.
8 Neužrašyk mums, Raštininke, mūsų
senolių kaltybių,
te mus pasitinka tavo darbai gailestingi,
nes tapome mes visiški skurdžiai.
9 Padėk mums, Dieve mūsų pergalingas!
Dėl savo garbingojo vardo vaduok mus,
atleisk kaltes mūsų dėl savojo vardo,
10 kad neburnotų pagonys: "Kurgi jų
Dievas?",

matant pagonims,
atkeršyk už savo tarnų kraują pralietą.
11 Tavųjų belaisvių aimanos tave tepasiekia,
ilga savo ranka gelbėk pasmerktus mirti.
12 Septyneriopai prikimški tu mūsų
kaimynams
kupiną antį patyčių, kuriomis, Valdove, jie
iš tavęs tyčiojos.
13 O mes, tavo žmonės, tavo ganyklos avelės,
tau amžiais dėkosim, kartų kartomis
skelbsime tavąją šlovę.

80-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, pagal "Lelijos" melodiją, iškilmingas paliepimas, Asafo psalmė.*

2 Paklausyk, Izraelio Ganove!
Kaip kaimenę veski Juozapo giminę.
Sėdėdamas soste virš cherubinų, suspindėk
3 Efrajimo, Benjamino, Manašės žmonėms.
Pažadinęs savo galybę, ateik mūsų vaduoti.
4 Dieve, sugrįžki pas mus!
Tenušvinta veidas tavasis, ir išgelbėti
būsim.
5 Viešpatie, kareivijų Dieve, ar ilgai dar tu
rūstausi,
kai tavo tauta meldžiasi?
6 Valgydinai mus ašaromis vietoj maisto,
dubenimis ašarų mus girdei.
7 Kaimynams tapome pajuoka,
iš mūsų tyčiojas priešai.
8 Kareivijų Dieve, sugrįžki pas mus!

Tenušvinta veidas tavasis, ir išgelbėti
būsim.

9 Vynmedį iš Egipto tu perkėlei,
išginei pagonis ir jį įdiegei.

10 Šalin nustūmei jo pirmtakus,
davei jam šaknis leist ir žemėje
skleistis.

11 Jo paunksnė dengia kalnus,
jo šakos aukštuosius kedrus.

12 Leidai skėsti šakas jam lig Jūros,
atžalas tiest iki Upės.

13 Jo aptvarą kodėl tu išgriovei?
Praeiviai jį baigia nuskainioti.

14 Girių šernai jįjį rausė,
laukiniai žvėrys jį graužė.

15 Kareivijų Dieve, sugrįžki!
Pažvelk iš dangaus, pastebėki,
aplankyki šį vynmedžių sodą.

16 Rūpinkis tuo, ką dešinė tavo sodino,
sūnumi, kurį skyrei tikslui savajam.

17 Lai žūva, rūsčiam tavo veidui pažvelgus,
kurie baisia ugnimi degino jįjį.

18 Uždėk ranką sėdinčiam tau iš dešinės,
kurį skyrei tikslui savajam.

19 Niekada nuo tavęs mes nesitraukėm.
Atgaivink mus, imsim šauktis tavojo
vardo.

20 Viešpatie, kareivijų Dieve, sugrįžki pas
mus!
Tenušvinta veidas tavasis, ir išgelbėti
būsim.

81-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, gititu, Asafo psalmė.*

2 Džiūgaudami šlovinkit mūsų tvirtovės
Dievą,
šaukite: "Pergalė!" Dievui Jokūbo.
3 Dainuokite, muškite būgnais,
pritarkite arfa švelniai skambantiems
kankliams.
4 Jaunaty trimituokite,
pilnaty, šventei atėjus.
5 Nes tai yra nustatyta, Izraeli,
paliepimas Dievo Jokūbo.
6 Tokį įstatymą paskyrė jis Juozapui,
kai iš Egipto žemės išėjo.
"Išgirdau kalbantį, kurio nepažinau,
7 nuėmiau naštą nuo jo pečių,
iš jo rankų atėmiau doklus.
8 Sielvarte manęs tu šaukeisi,
ir aš tave išgelbėjau.
Aš tau atsakiau iš griaustinių slėptuvės,
nors mane mėginai prie Meribos vandenų.
9 Klausyk, mano tauta, tave aš įspėsiu,
o kad tu, Izraeli, manęs paklausytum.
10 Netikrų dievų neturėki,
negarbink svetimųjų dievaičių.
11 Aš esu Viešpats, tavo Dievas,
išvedęs tave iš žemės Egipto.
Be to, dar prikimšau tavo burną pražiotą.
12 Bet manoji tauta neišgirdo manojo šauksmo,
Izraelis manęs nenorėjo.
13 Todėl atmečiau jį dėl jojo užsispyrimo,
ir jie ėjo sau pagal užmačias savo.

[14] O, kad klausytų manęs mano žmonės,
kad mano keliais Izraelis žingsniuotų.
[15] Bematant prispausčiau jų priešus,
pakėlęs prieš nenaudėlius savąją ranką.
[16] Kas nekenčia Viešpaties, nuo jo gūšis iš
baimės,
ir juos pražūtis ištiks amžiams.
[17] Rinktiniais kviečiais jis jį valgydintų,
brangiausiu medum aš tave maitinčiau."

82-oji Psalmė

[1] *Asafo psalmė.*

Dievas pirmauja dieviškoj taryboj,
dievaičiams jis skelbia teismą.
[2] "Ar dar ilgai jūs ginsit neteisųjį,
stovėsite piktųjų pusėj? (Sela)
[3] Ginkite skriaudžiamuosius, vargšus,
beturčių, paniekintų saugokit teises.
[4] Vargšus, silpnuosius vaduokit,
traukite juos iš nedorėlių rankos".
[5] Nesuvokia, jie nesupranta,
klajoja tamsoje,
todėl žemės pamatai visi dreba.
[6] Aš maniau: "Jūs dievai,
visi jūs Aukščiausiojo sūnūs,
[7] tačiau mirsit, kaip visi žmonės,
krisit, kaip bet kuris jųjų vadas".
[8] Dieve, pakilki, žemę valdyki,
tautoms visoms pats viešpatauki.

83-oji Psalmė

1 *Giesmė, Asafo psalmė.*

2 Mano Dieve, kuris dievas tau gali
prilygti?
Netylėk, nenurimk, Aukštasis.
3 Juk štai tavo priešai triukšmauja,
kelia galvas, kurie tavęs neapkenčia.
4 Prieš tavo tautą sąmokslus daro,
gviešiasi tavojo turto.
5 Eime, sako, juos išnaikinsim,
kad šios tautos nebeliktų,
ir net Izraelio vardo niekas
nebeminėtų.
6 Tikrai jie tarias vieningai,
maištaujantys prieš tave suokalbį ruošia.
7 Edomo stovyklos, išmaeliečių,
Moabo ir hagariečių,
8 Biblo ir su juo Amaleko,
Filistėja su Tyro gyventojais.
9 Net Asirija prie jų prisidėjo,
tapusi Loto palikuonims parama. (Sela)
10 Tu jiems padaryk kaip Midijanui,
kaip Sisarai, kaip Jabinui prie srauto
Kišono.
11 Tebus sunaikinti nuo žemės paviršiaus,
pavirs mėšlu žemei patręšti.
12 Jų kunigaikščiams panašiai padaryki,
kaip Orebui ir Zebui,
visiems jų vadeivoms,
kaip Zebachui, Calmūnai.
13 Jie tokį kėslą turėjo:
"Vešliausias sritis sau pasiimkim!"

[14] Mano Dieve, padaryk juos augalais be
šaknų,
vėtros nešiojamais šapais.
[15] Kaip ugnis sudegina mišką,
kaip liepsnos nusvilina kalnus,
[16] taip savo audra tu juos gainiok,
gąsdinki juos savo vėtra.
[17] Tegul jiems iš gėdos veidai raudonuoja,
dėl tavo vardo, Viešpatie, tebūna jiems
keršijama.
[18] Tegu susigėsta, sunerimsta amžiams,
tegu jie sumišę pražūva.
[19] Tegu jie sužino, kad tavo paties vardas
Viešpats,
ir vienas esi visoj žemėj aukščiausias.

84-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui, gititu,*
Koracho sūnų psalmė.

[2] Kaip miela tavo buveinė,
kareivijų Viešpatie!
[3] Mano siela dejuoja, ilgisi, Viešpatie,
tavojo kiemo,
mano širdis, mano kūnas džiūgauja garsiai,
Dieve, gyvasis Dieve,
[4] net žvirblis pastoginę sau susiranda,
blezdinga susuka lizdą vaikeliams,
kareivijų Viešpatie, Karaliau mano ir mano
Dieve!
[5] Laimingi, kurie tavo namuose nuolat
gyvena,

prie tavo altorių gieda tau šlovę. (Sela)
[6] Laimingas žmogus, kurį tu globoji,
iš kurio širdies kyla tau gyrius.
[7] [Viešpats] tepaleidžia upokšnius slėny
ir jį šaltiniu tepaverčia.
Tegriaudžia, lietumi teužtvindo jį lietaus
Davėjas.
[8] Pirmyn jie žengia per kaimus,
kad Cijone išvystų dievų Dievą.
[9] Viešpatie, kareivijų Dieve,
išgirsk mano maldą.
Atkreipk savo ausį, Jokūbo Dieve. (Sela)
[10] Dieve, mūsų Valdove, pažvelki,
žiūrėk į veidą savojo pateptinio.
[11] Geriau vieną dieną pabūt tavo kieme,
negu tūkstantį Kapinėse.
Geriau stovėti ant tavo namų slenksčio,
mano Dieve,
negu gyventi *Piktojo* padangtėj.
[12] Tikra Saulė, Vadovas mums Viešpats
Dievas,
jis teikia garbę, malonę.
Viešpats nepašykštės lietaus
tiems, kurie elgiasi oriai.
[13] Kareivijų Viešpatie, laimingas žmogus,
kuris tavimi vilias.

85-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, Koracho sūnų psalmė.*

2 Viešpatie, būk palankus savo žemei,
sugrąžinki turtus Jokūbo.
3 Atleisk savo tautai jos kaltę.
Dovanok jos visą kaltybę. (Sela)
4 Pašalink visą apmaudą savo,
šiurpulingai rūstaut paliauki.
5 Sugrįžki pas mus, mūsų pasisekimo
Dieve,
išsklaidyki nuo mūsų savo rūstybę.
6 Negi jau amžiais mums rūstus būsi,
negi per kartų kartas apmaudausi?
7 Tu Nugalėtojas, vėl atgaivink mus,
kad tavo tauta tavimi džiaugtųs.
8 Parodyk mums, Viešpatie, savo gerumą,
suteiki mums savo gerovę.
9 Noriu paskelbti, ką pats Aukščiausiasis
byloja:
"Viešpats tikrai pažadėjo gerovę
savo tautos ištikimiesiems
ir tiems, kurie vėl ima juo kliautis.
10 Tikrai arti gerbiančių jį yra jo malonė,
tikrai jo šlovė apsigyveno mūsų šaly.
11 Susitiks gerumas su ištikimybe,
apkabins teisybė gerovę.
12 Iš žemės dygs ištikimybė,
teisybė pasilenks iš dangaus.
13 Su perkūnijom Viešpats siųs lietų savo,
o mūsų žemė išdaigins savo derlių.
14 Prieš jį žygiuos teisybė,
grožis seks pėdomis jo".

86-oji Psalmė

1 *Dovydo malda.*

Viešpatie, kreipk savo ausį,
mane išklausyki, aš vargšas, beturtis.
2 Saugok mano gyvybę, aš tau
atsidavęs,
savo tarną gelbėk, mano Dieve,
tavimi besivilianti.
3 Mano Valdove, manęs pagailėki,
be paliovos tavęs aš šaukiuosi.
4 Tu savo tarno sielą palinksmink,
į tave, Valdove mano, keliu savo sielą.
5 Tu, mano Valdove, meilus, atlaidus,
gailestingas visiems, kurie tavęs
šaukias,
6 tad mano maldos paklausyki,
Valdove,
pasidomėki, kai maldauju malonės.
7 Kai apgultas tavęs šauksiuosi,
o, kad tu man atsilieptum!
8 Jokie dievaičiai, mano Valdove, tau
neprilygsta,
nėr taip didingų darbų kaip tavieji.
9 Jeigu tu veiksi, ateis pagonys visi,
Valdove mano, tavęs garbint;
jie šlovins tavąjį vardą.
10 Koks tu didingas, Stebukladary,
Dieve, tu vienintelis.
11 Viešpatie, mokyk mane savojo kelio,
kad likčiau vienam tau ištikimas.
Palenk mano širdį, kad ji tavo vardą
pagerbtų.

[12] Visa širdimi tau dėkosiu, Valdove mano,
mano Dieve,
šlovinsiu tavąjį vardą, Amžinasis.
[13] Tavo meilė stipri, Aukščiausiasis,
tad iš gilios pragarmės mane gelbėsi.
[14] Dieve, išpuikėliai prieš mane kilo,
storžievių sąlėkis tykojo mano gyvybės.
Tavęs jie nelaikė mano vadu.
[15] Bet tu, mano Valdove, esi Aukščiausiasis,
gailestingas, maloningas, rūstaut
negreitas,
didžiai meilus ir ištikimas.
[16] Žvelk į mane ir manęs pagailėki,
leisk savo tarnui patirt tavo pergalę,
ištikimam savo sūnui savo laimėjimą.
[17] Padaryk man stebuklą, Gerasis,
kad mano priešai susigėstų pamatę.
O, kad tu, Viešpatie, pats man padėtum,
mane guostum.

87-oji Psalmė

[1] *Koracho sūnų psalmė, giesmė.*

O mieste, šventuose kalnuose jo įkurtas,
[2] Viešpats tave myli, vartai Cijono,
patobulinęs iškiliąsias Jokūbo
pastoges,
[3] tavyje prabyla, Dievo Mieste: (Sela)
[4] "Rahabą ir Babelį aš įrašysiu
su tais, kurie mane išpažįsta,
net Filistėją ir Tyrą, taipogi Kušą,
'šis gi ten gimė'".

[5] Bet apie Cijoną sakys:
"Šis ir anas jame gimė,
o Aukščiausiasis jį [miestą] apsaugos".
[6] Viešpats užrašys tautų sąrašo knygoj:
"Šis tenai gimė". (Sela)
[7] Ir visi tavyje kentėję,
dainuos, šokdami šokį.

88-oji Psalmė

[1] *Giesmė, Koracho sūnų psalmė,*
Choro vadovui, pagal "Machalat leanot",
čiabuvio Heimano poema.

[2] Viešpatie, mano Dieve, Gelbėtojau
mano,
dieną naktį tavęs šaukiuosi.
[3] Mano malda pas tave tenueina,
atkreipk savo ausį į mano graudųjį
šauksmą.
[4] Skausmų kupina mano siela,
gyvybė mano pasiekė mirties karaliją.
[5] Mane laiko tokiu, kuris Duobėn
nužengė,
tapęs esu kaip vyras bejėgis.
[6] Tarp mirusiųjų yra mano gultas,
kaip užmuštųjų kape mano patalas;
tu esi juos užmiršęs,
atkirsti jie nuo meilės tavosios.
[7] Įstūmei mane į giliausiąją Duobę,
į tamsybes, prarają klaikią.
[8] Mane tavo įtūžis slegia,

siaubingais savo protrūkiais mane tu
kankini. (Sela)
[9] Visus bičiulius mano nuo manęs tu
atstūmei,
mane padarei tu jiems šlykštų.
Esu uždarytas, negaliu beišeiti,
[10] akys iš gėlos man temsta.
Kasdien tavęs, Viešpatie, šaukiuos,
rankas į tave tiesdamas.
[11] Argi darai tu stebuklus mirusiems?
Argi šešėliai tavęs garbinti keliasi? (Sela)
[12] Argi anapus kas beskelbia tavo
gerumą,
tavo ištikimybę Pražūties Šalyje?
[13] Argi Tamsybėse besireiškia tavo
stebuklai,
tavo dosnumas Užmaršties Šalyje?
[14] O aš tavęs, Viešpatie, šaukiuosi,
lai mano malda į tave rytmetį kyla.
[15] Kodėl mane, Viešpatie, atstumi,
ko gi suki nuo manęs savo veidą?
[16] Varguolis aš, merdžiu dejuodamas,
kenčiu tavo leistas kankynes.
[17] Tavo rūstūs šėlimai per mane siautė,
naikino mane tavo baisūs puolimai.
[18] Kiaurą dieną jie mane it potvynis
dengia,
apie mane vienišą jie ratu suka.
[19] Nuo manęs draugus, bičiulius atitraukei,
vienintelis mano palydovas — Tamsa.

89-oji Psalmė

1 *Čiabuvio Etano poema.*

2 Tavo meilę, Viešpatie, giedosiu per amžius,
kartų kartoms garsinsiu tavo ištikimybę.
3 Savo burna aiškiai pripažinsiu:
"Meilė tavo, Amžinasis, dangų sukūrė,
o savo ištikimybę tu padarei už jį tvirtesnę".
4 "Sudariau aš sandorą su išrinktuoju,
aš Dovydui, savo tarnui, prisiekiau:
5 'Giminę tavo amžiams sukursiu,
kartų kartomis tveriantį sostą tau pastatysiu'". (Sela)
6 Dangūs, Viešpatie, garsina pažadą tavo,
tavo ištikimybę sambūris šventųjų.
7 Kas danguje prilygsta Viešpačiui,
į Viešpatį kas panašus tarp dievaičių?
8 Šventųjų būriui Aukščiausiasis šiurpulingas,
per didingas, per daug nuostabus aplink stovintiesiems.
9 Kareivijų Dieve, kas gi tau, Viešpatie, lygus?
Stiprusis Viešpatie, tavo ištikimieji aplink tave stovi.
10 Tu viešpatauji jūros paviršiuje,
tu bangas jos šėlstančias tramdai.
11 Kapojai Rahabą kaip skerdieną,
galinga ranka išgainiojai priešus savuosius.
12 Dangus yra tavo, tavo ir žemė,

sukūrei pasaulį ir kas jame yra.
13 Tu Cafoną, Amaną sukūrei,
tavo buvimu džiaugias Taboras,
Chermonas.
14 Stipri ranka tavoji, Kareivi!
Kairė tavo pergalinga, dešinė valdingai
iškilus.
15 Tavo sostas pagrįstas teise, teisybe,
meilė, tiesa tavo akivaizdoj stovi.
16 Laiminga tauta, kuri pažįsta spindesį
tavo,
tavo veido šviesos, Viešpatie, apšviesta ji
keliauja.
17 Nuolat linksminas jie buvimu tavo,
dosnumu tavo didžiuojas.
18 Tu tikrai pergalė mūsų didinga,
ir tavo malone nugalėti mes gebam.
19 Tikrai Viešpats mūsų Valdovas,
Izraelio Šventybė mūsų Karalius.
20 Kadaise regėjime tu kalbėjai,
savo ištikimajam pasakei tu:
"Karalium berniuką stačiau, ne galiūną,
iškėliau jaunuolį vietoj stipruolio.
21 Radau aš Dovydą, savąjį tarną,
patepiau jį savo aliejum šventuoju.
22 Mano ranka palaikys jo galybę,
jį sustiprins mano petys.
23 Prieš jį nesukils joks priešas,
piktadarys nepajėgs jo prispausti.
24 Aš jo akivaizdoj triuškinsiu priešus,
daužysiu jo nekentėjus.
25 Mano ištikimybė, mano meilė su juo bus,
ir mano vardo dėka jis bus pergalingas.
26 Kairiąją jojo ištiesiu ant Jūros,

o jojo dešiniąją ant Upės.
27 Jis man sakys:'Tu mano Tėvas,
Dieve mano,
Kalnas man išsigelbėti'.
28 Pirmagimiu savo aš jį padarysiu,
jis bus aukščiausias iš žemės valdovų.
29 Aš būsiu per amžius jam maloningas,
tvirta pasiliks su juo sandora mano.
30 Jo palikuonis sodinsiu jo soste,
jo sostas tvers kaip dangaus dienos.
31 Jei jo vaikai paniekins mano Teisyną,
atsisakys mano įsakais sekti,
32 jei mano nuostatus laužys,
ir nepaisys paliepimų manųjų,
33 bausiu jų nuodėmes rykšte,
botagais plaksiu jų kaltę.
34 Betgi savo meilės iš jo neatimsiu,
neprasižengsiu savo ištikimybei.
35 Sandoros savo aš nepažeisiu,
ką lūpos mano pasakė, to nemainysiu.
36 Kartą prisiekęs, kaip esu šventas,
Dovydui aš nemeluosiu.
37 Gyvuos jo ainiai per amžius,
jo sostas akivaizdoj mano kaip saulė.
38 It mėnulis gyvuos jojo įpėdiniai,
jo sostas bus už dangaus skliautą
tvirtesnis". (Sela)
39 Betgi esi jį atstūmęs, atmetęs,
baisų apmaudą rodai savam
pateptiniui.
40 Nuo sandoros su tarnu savo esi
atsimetęs,
nutrenktą žemėn leidi terliot jo vainiką.
41 Jo visus mūrus leidi pramušti,

griuvėsiais paversti jojo tvirtoves.
[42] Jį visi grobsto, kas tik pro šalį keliauja,
kaimynai pajuokia.
[43] Jo priešams tu dešinę pakėlei,
abi rankas priešų iškėlei.
[44] Įpykęs nustūmei jo ašmenį,
nerėmei jo kalavijo.
[45] Kariuomenei užgožei jo spindesį,
jo sostą nuvertei žemėn.
[46] Sutrumpinai jo jaunystės dienas,
nevaisingumu apsiautei jo
vyriškumą. (Sela)
[47] Viešpatie, kolei slėpsies?
Kolei degs, Nugalėtojau, it ugnis tavo
rūstybė?
[48] Atsimink mano liūdesį,
mano gyvenimo trumpas dienas.
Kokiai tuštybei tu sukūrei visą žmoniją?
[49] Kas iš gyvųjų mirties nematys?
Kas Požemių spąstų išvengs? (Sela)
[50] Kurgi, Valdove, senovinės tavo
malonės,
kurias tu Dovydui savo ištikimybe
prisiekei?
[51] Atsiminki, Valdove, kaip užgaulioja
tavąjį tarną,
kad mano krūtinėj smygso visos ietys
pagonių,
[52] kad tavo priešai, Viešpatie, man panieką
rodo,
kad užgaulingai pajuokia tavąjį pateptinį.
[53] Garbė Viešpačiui amžiais,
amen, amen.

KETVIRTOJI KNYGA

90-oji Psalmė

1 *Dievo žmogaus Mozės malda.*

Valdove, mūsų Rėmėjau, ateik.
Būk mūsų iš kartos į kartą.
2 Kai kalnai dar nebuvo gimę,
kai dar nebuvo žemės, pasaulio,
nuo praeities iki ateities tu esi.
3 Negrąžink žmogaus į purvą,
nesakyk: "Grįžkite, žmonijos vaikai!"
4 Juk tavo akivaizdoje tūkstantis metų
praeina
kaip diena vakarykštė,
kaip nakties prabėgęs ketvirtis.
5 Jei išrauni juos naktį,
auštant jie tampa it žolė nukirsta;
6 jei dar žaliuotų jinai ryte kertama,
vakarop nuvytus sudžiūtų.
7 Tavo rūstybė mus sunaikino,
išsekino apmaudas tavo.
8 Iš akių neišleidai tu mūsų kaltybių,
tavo veido šviesoj nuodėmės mūsų
jaunystės.
9 Visos mūsų dienos praėjo paženklintos
tavo rūstybe,
mūs amžius kaip trumpas atodūsis
baigias.
10 Septynias dešimtis metų gyvenam,
o dangui lemiant ir aštuonias.

Todėl puikybė yra žala, kaltybė,
malonumas išnyksta, ir mes taip pat
dingstam.

11 Kas tavo rūstybės aistrą perprasti gali,
arba kad tave gerbiančius baudžia
apmaudas tavo?

12 Išmokyk mus suskaičiuot, kiek dienų
mūsų amžiuj,
kad mūsų širdis taptų išmintinga.

13 Viešpatie, grįžki! Ar dar ilgai delsi?
Būki savo tarnams gailestingas.

14 Auštant gaivinki meile savąja,
mes šūkausime, džiūgausim, kolei
gyvuosim.

15 Palinksminki mus už vargo dienas,
mums lemtas tavo,
už tuos metus, kur tiek matėm nelaimių.

16 Lai patiria tavo tarnai žygdarbį tavo,
tavo valdžią jų sūnūs.

17 Lai mus dengia mūsų Valdovo, Dievo,
meilumas,
mūs naudai teremia mūsų rankų darbus,
ir savo garbei teremia jis mūsų rankų
darbus.

91-oji Psalmė

1 Lai taria, kuris valdo, Aukščiausiojo
globojamas,
kuris Visagalio šešėly naktį praleidžia:

2 "Viešpatie, Prieglobsti mano, mano
Tvirtove,
mano Dieve, kuriuo aš viliuosi!"

[3] Jis vienas tave gelbės nuo kilpos,
saugos nuo gėrimų nuodingų.
[4] Tave jisai dengs savo plunksnom,
po jo sparnais tu slėptis galėsi,
jo ranka tau bus priedanga, skydas.
[5] Nereikia bijot tau šunų gaujos naktį,
nei dieną strėlės skriejančios,
[6] nei tamsoje slenkančio maro,
nei vidudienį tykojančios rykštės.
[7] Nors tau iš kairės tūkstantis kristų,
o iš dešinės net dešimtis tūkstančių,
tu nepaliestas liksi.
[8] Tavo akys išvys puvimą,
pamatysi, koks nusidėjėlių atpildas
laukia.
[9] Jei Viešpatį laikysi priebėga savo,
Aukščiausiąjį savo rėmėju,
[10] tau neatsitiks nieko pikta,
prie tavo namų neprisiartins joks maras.
[11] Nes tau atsiųs savo angelus
tau sergėti kiekviename žygyje,
[12] nešios tave jie ant rankų,
kad kojos į akmenį neužsigautum.
[13] Liūtą, angį tu mindžiosi,
sutrypsi liūtuką ir žaltį.
[14] "Jei glausis prie manęs, tai jį išvaduosiu;
aš jį apginsiu, jei jis pripažins mano
vardą.
[15] Jei manęs šauksis, aš jam atsiliepsiu;
aš su juo būsiu, iš sielvarto gelbėsiu
ir į puotą pakviesiu.
[16] Duosiu aš jam ilgą amžių
ir savo išganymą jam leisiu patirti".

92-oji Psalmė

[1] *Psalmė, Šabui giesmė.*

[2] Gera dėkoti tau, Viešpatie,
tavo vardą, Aukščiausiasis, šlovinti
giesme,
[3] brėkštant skelbt tavo meilę,
naktimis tavo ištikimybę
[4] kanklėm ir arfa dešimtstyge,
lyros švelniais skambesiais.
[5] Nes mane, Viešpatie, džiugina darbas
tavasis,
tavo rankų kūryba džiaugiuosi
giedodamas.
[6] Kokie, Viešpatie, darbai tavo didingi,
Didingasis, kokios gilios tavosios mintys!
[7] To nepažįsta tik neprotingas,
tik paikas žmogus to nesupranta:
[8] kada piktieji ėmė žydėti kaip piktžolės,
ir piktadariai suklestėjo,
jis juos sunaikino visam laikui.
[9] Bet tu, Viešpatie, esi iškilusis per amžius:
[10] nes štai tavo priešai, Viešpatie,
štai tavo priešai pražuvo,
išblaškyti visi pikta darantys.
[11] Bet tu man jėgų duodi kaip stumbro,
šviežiu aliejumi buvau pateptas.
[12] Mano akys matė mano šmeižėjų,
prieš mane sukilusių, sąmyšį.
Mano ausys girdėjo:
[13] "Teisuoliai klestės sau kaip palmė,
kaip Libano kedras šakosis,
[14] persodinti į Viešpaties namą,

žydės mūsų Dievo kiemuose.
15 Dar bus sultingi senatvėj,
žaliuos jie, liks nenuvytę,
16 kad skelbtų, koks Viešpats teisingas,
priebėga mano, kurioj nėr kaltybės".

93-oji Psalmė

1 Viešpats valdo apsisiautęs didybe.
Apsisiautęs Viešpats, pergale susijuosęs!
Tikrai tvirta žemė, ji nebesusvyruos.
2 Stiprus tavo sostas nuo amžių,
esi tu nuo amžių!
3 Viešpatie, tvino jūros srovės,
jūros srovės šniokštė galingai,
bangom daužėsi jūros srovės.
4 Garsesnis už jūros gaudimą,
galingesnis už jūros šėlimą,
didingesnis už aukštąjį dangų Viešpats!
5 Nuo sosto valdai tu tvirtai jau nuo seno,
Viešpatie, dienoms nėra skaičiaus.

94-oji Psalmė

1 Viešpats teisių gynimo Dievas,
teisių gynimo Dievas sušvito.
2 Pakilk, pasaulio Teisėjau,
užmokėk įžūliesiems, ką jie užsidirbo.
3 Viešpatie, kiekgi dar laiko,
kiekgi dar laiko piktieji didžiuosis?
4 Kiek bliovos, pliaukš pasipūtę,
išdidūs, pikto veikėjai?

[5] Jie tavo, Viešpatie, mindžiojo tautą,
spaudė jie paveldą tavo.
[6] Jie našlę, ateivį žudė,
našlaičius naikino,
[7] manydami: "Viešpats nemato,
nepastebi Dievas Jokūbo".
[8] Pradėkit suvokt, bukapročiai,
kvailiai, kada besuprasit?
[9] Argi ausį sukūręs jis negirdės?
Argi akį sukūręs jis nematys?
[10] Negi tautų Auklėtojas nepajėgs bausti?
Negi žmonijos Mokytojas nežinos?
[11] Viešpats žino žmonių mintis,
kokios jos tuščios.
[12] Laimingas vyras, kurį tu auklėjai, Viešpatie,
kurį tu mokei iš savo Teisyno,
[13] kad po nelaimių dienų jis turėtų ramybę,
kai duobė kasama bus piktajam.
[14] Viešpats savo tautos tikrai nepaniekins,
neapleis paveldo savo.
[15] Bet Teismo Sostas sugrąžins teisę
ir su ja visus tiesiaširdžius.
[16] Kas mane gynė nuo skriaudikų,
kas mane užstojo prieš pikta darančius?
[17] Jei Viešpats man nebūtų padėjęs,
kaipmat būčiau atsidūręs Tvirtovėje
[Pragarmės titulas].
[18] Kai sakiau: "Slysta man kojos",
tavo meilė, Viešpatie, mane rėmė.
[19] Kai prisipildė mano širdis rūpesčių,
man tavo paguoda džiaugsmą grąžino.
[20] Negi draugaus su tavim piktųjų taryba?
Nesantarvę kurstantis bus tavo
apsaugotas?

[21] Jie susitarę prieš gyvybę teisiojo,
paslapčiomis smerkė teisuolį.
[22] Bet Viešpats tapo mano tvirtove,
mano Dievas uola man prisiglausti.
[23] Jis leido kaltybei į juos atgal grįžti,
ir dėl jųjų niekšybių jis juos sunaikino,
juos sunaikino Viešpats, mūs Dievas.

95-oji Psalmė

[1] Ateikit, linksmai šlovinkim Viešpatį,
šaukim iš džiaugsmo išgelbėjusiai mus
Uolai.
[2] Su šlovės giesmėm jo akivaizdon
ženkim,
giesmėmis sveikinkime jį iš
džiaugsmo.
[3] Nes Viešpats didysis Dievas,
didysis Karalius virš visų dievų.
[4] Jo rankoje giliosios pragarmės,
jam priklauso kalnų viršūnės.
[5] Jo yra jūra, nes jis ją sukūrė,
ir sausuma jo rankų darbas.
[6] Ateikite, garbinkim žemėn parpuolę,
klaupkim prieš Viešpatį mūsų Kūrėją.
[7] Nes jis mūsų Dievas;
mes jo ganyklos žmonės,
jo valdos banda.
Šiandien išgirskite Bauginantįjį bylojant:
[8] "Širdžių nesukietinkit kaip prie Meribos,
kaip tyruose tą dieną prie Masos,
[9] kur jūsų senoliai įžūliai mane bandė,
nors mano darbus buvo regėję.

[10] Keturiasdešimtį metų bjaurėjaus karta,
kol tariau sau:'Į klystkelius krypsta jų
širdys,
mano kelių pažint jie nenori'".
[11] Todėl aš rūsčiai prisiekiau:
"Jie niekada neįžengs šalin atilsio mano".

96-oji Psalmė

[1] Viešpačiui naują giesmę giedokit,
giedoki Viešpačiui, visa žeme.
[2] Giedokite Viešpačiui, šlovę duokit jo
vardui,
nuo jūros lig kitos jo pergalę skelbkite.
[3] Bylokit pagonims jo garbingumą,
visoms tautoms jo nuostabius darbus.
[4] Didis yra Viešpats, garbės vertas
Didingasis,
jo labiau reik bijoti nei visų dievaičių,
[5] nes pagonių dievaičiai visi skarmalai.
Pats Viešpats sukūrė dangus:
[6] jį supa spindesys ir kilnumas,
jį lydi galybė ir grožis.
[7] Šlovinkit Viešpatį, tautų visos šeimos,
girkite Viešpaties garbę, galybę.
[8] Garbinkit Viešpatį, kaip tinka jo vardui.
Aukas atsinešę į jo kiemą įženkit.
[9] Lenkitės Viešpačiui, pasirodžius
Šventajam,
prieš jį drebėk, visa žeme.
[10] Skelbkit tautoms: "Viešpats Karalius,
pasaulį nepajudinamai tvirtą sukūrė,
jis tautas valdo teisingai".

[11] Tesidžiaugia dangus, tekrykštauja žemė,
tešniokščia jūra ir kas ją pripildo,
[12] tesilinksmina aukštumos ir kas jose
gyvena,
tuomet girių medžiai tesiaudžia iš
džiaugsmo,
[13] kai jis šit ateina, kai Viešpats ateina
tvarkyti pasaulio,
teisingai valdys jis visatą, tautas valdys
teisėčiausiai.

97-oji Psalmė

[1] Viešpats Valdovas, tedžiūgauja žemė,
tekrykštauja salų daugybė.
[2] Audringi debesys jį supa,
teise, teisybe grįstas jo sostas.
[3] Priešais jį ugnis liepsnoja,
už nugaros dega gaisras.
[4] Žaibais jis nuplieskia pasaulį,
išvydusi sudreba žemė,
[5] kalnai kaip vaškas sutirpsta, išvydę
Viešpatį,
išvydę visos žemės Valdovą.
[6] Skelbia dangus jo reikalavimą teisėtą,
jo garbingumą regi visos tautos.
[7] Gėda visiems, kurie drožiniui lenkias,
skarmalais savo pučias.
Garbinkit jį, visi jūs dievaičiai.
[8] Tesidžiaugia Cijonas girdėjęs,
te šalies Judo džiūgauja miestai,
Viešpatie, tavo apvaizdos darbais
nuveiktaisiais.

[9] Tu juk esi Viešpats Aukščiausiasis,
Didingasis, virš visos žemės,
virš visų dievų tu iškilęs.
[10] Viešpats, kuris myli, kas pikto nekenčia,
kuris saugo gyvybę tų, kurie jam atsidavę,
vaduos jis juos iš nedorėlių rankos.
[11] Laukas apsėtas laukia teisuolio,
džiaugsmas tiesiaširdžių.
[12] Teisuoliai, džiaukitės Viešpačiu,
šventajam jo vardui dėkokit.

98-oji Psalmė

[1] *Psalmė.*

Naująją giesmę giedokite Viešpačiui,
nuostabius darbus jis yra daręs.
Dešine savo jis nugalėjo,
išsiskyrė peties savo galybe.
[2] Pergalę savo Viešpats apreiškė,
tautas supažindino su teisėtvarka savo.
[3] Atsimink jo ištikimybę, meilę, šeima
Izraelio!
Stebėkit, visi kraštai žemės, mūsų Dievo
pergalę.
[4] Su džiaugsmu giedok Viešpačiui, visa
žeme,
šūkauk, džiūgauki, groki.
[5] Viešpačiui skambinkit arfomis,
pritariant balsui švelniajam.
[6] Trimitais ir balsais ragų
girkit džiaugsmingai Valdovą Viešpatį.
[7] Tešniokščia jūra ir kas ją pripildo,

visas pasaulis ir kas jame gyva.
8 Jūros srovės delnais tegul ploja,
kalnai kartu tešaukia iš džiaugsmo
9 Viešpačiui, kai ateina,
kai ateina tvarkyti pasaulio.
Teisingai valdys jis visatą, tautas valdys
teisėčiausiai.

99-oji Psalmė

1 Viešpats Valdovas,
tevirpa tautos, tedreba žemė,
cherubai neša tavąjį sostą!
2 Viešpats yra per didingas Cijonui,
jis iškilesnis už visus galiūnus.
3 Tegul šlovina tavo vardą, Didingasis,
Bauginantis,
tik jisai šventas!
4 Tu stipriausias Karalius, teisybės
Mylėtojas,
tu pats pagrindei teisę.
Teisingumą, teisybę Jokūbo pastogėj
tu pats esi įkurdinęs.
5 Mūsų Dievą Viešpatį aukštinkit,
kniubkite prieš jo sosto pakojį:
tik jisai šventas.
6 Tarp jo kunigų buvo Mozė, Aharonas,
Samuelis tarp tų, kurie šaukės jo vardo.
Jie šaukėsi Viešpaties, ir jis pats jiems
atsakė.
7 Iš debesies stulpo jisai jiems kalbėjo,
jie nuostatus sergėjo jo, duotą jiems
įstatą.

[8] Viešpatie, mūsų Dieve, tu jiems atsakei.
Jiems tu tapai Atlaidusis, Aukščiausiasis.
Aukščiausias Gynėjas griežtai baudė jų
kaltę.
[9] Aukštinkit Viešpatį mūsų Dievą,
kniubkite prieš jo šventąjį kalną.
Viešpats mūsų Dievas, tik jisai yra
šventas!

100-oji Psalmė

[1] *Dėkojimo psalmė.*

Sveikinki Viešpatį, visa žeme,
[2] Linksmai Viešpačiui tarnaukit,
jo akivaizdon ženkit su giesme
džiaugsminga.
[3] Žinokite: Viešpats yra Dievas.
Jis mus sukūrė, kai mes buvom niekas.
Mes jo tauta, kaimenė jo ganyklos.
[4] Ženkite pro jo vartus dėkingi,
į jo kiemą šlovindami,
dėkokite jam, vardą šlovinkit jojo.
[5] Viešpats juk geras,
nuo amžių jo meilė,
per kartų kartas tveria jo ištikimybė.

101-oji Psalmė

1 *Dovydo psalmė.*

Tavo meilę, teisingumą apgiedosiu,
Viešpatie, tau aš giedosiu,
2 iškilmingai girsiu tavo visišką valdžią.
Kada pas mane ateisi?
Elgiausi pagal gryną sąžinę rūmuose savo,
3 žvilgsniui niekad neleidau krypt į niekšybes,
stabų darymu bjaurėjaus, prie manęs jie nelipo.
4 Nelaba širdis nusigręžė nuo manęs,
nedorėlio draugu nelaikiau.
5 Kas už akių šmeižė kaimyną,
tą aš nutildžiau,
galvą kas kėlė puikybės pritvinęs,
tą tikrai sudorojau.
6 Meiliai žiūrėjau į tautiečius savo ištikimus,
kviečiau juos su manim gyventi.
Tik tas man tarnavo, kas doro kelio laikės.
7 Mano rūmuose niekad nebuvojo,
kas tik elgėsi klastingai;
nė vieno melagio savo akyse nesu laikęs.
8 Kaip galvijus naikinau visus šalies nedoruosius,
kirsdamas nuo Viešpaties miesto visus darančius pikta.

102-oji Psalmė

1 *Malda nuliūdusio žmogaus, kuris nusilpęs išliejo Viešpačiui savo sielvartą.*

2 Viešpatie, išgirsk mano maldą,
mano šauksmas tave tepasiekia.
3 Nenusuk nuo manęs savo veido
mano sielvarto dieną;
atkreipk į mane savo ausį,
skubiai išklausyki, kai tavęs tik
šauksiuosi.
4 Juk mano dienos greičiau nyksta nei
dūmas,
tartum indas žarijų dega man kaulai.
5 Mano širdis sudžiūvo kaip suvytusi žolė,
Ryjiko visai esu nuniokotas.
6 Žandikauliai nuo dejonių pūva,
prie kaulų oda pridžiūvo.
7 Esu kaip dykumų maitvanagis,
kaip ta griuvėsių pelėda.
8 Tarsi žvirblis budžiu,
dieną naktį ūbauju ant stogo.
9 Mano priešas mane užgaulioja,
džiaugias galėdamas iš manęs tyčiotis.
10 Pelenai — tai mano maistas,
mano ašaros man gėrimas.
11 Vis tai dėl tavo pykčio, rūstybės:
tu mane nusviedei pakėlęs.
12 Mano dienos — nykūs šešėliai,
džiūstu aš kaip dilgė.
13 Bet tu, Viešpatie, nuo amžių valdai,
per kartų kartas tveria sostas tavasis.
14 Tu būsi gailestingas Cijonui,

metas jo pasigailėti, tam skirtas laikas
čia pat.
[15] Kaip tavo tarnams jo akmenys meilūs,
net jo dulkės kelia jiems liūdesį!
[16] Gerbs tavo, Viešpatie, vardą pagonys,
tavo didybę pasaulio valdovai,
[17] kai atstatys Viešpats Cijoną
ir jam pasirodys su šlove didingąja,
[18] jei kreips jis ausį į vargšų maldavimą
ir prašymų jų nepaniekins.
[19] Štai, tebūnie užrašyta ateinančiai kartai,
kad šlovintų Viešpatį dar gimsiantys
žmonės:
[20] "Iš aukštumos šventosios pažvelgė
Viešpats,
pažiūrėjo jis iš dangaus žemėn
[21] ir išgirdo belaisvių aimanas,
išvadavo pasmerktus mirti.
[22] Todėl Viešpaties vardas skelbiamas
Cijone,
jo gyrius Jeruzalėj didis,
[23] kai vieningai susiburs tautos
ir karaliai jam tarnaus".
[24] Viešpats galybe savo pažemino mano
jėgą,
mano Dievas sutrumpino mano
stiprybės dienas.
[25] "Nešalink manęs vos pusę dienų
pagyvenus,
nesgi tu per amžius gyvuoji".
[26] Seniai tu dėjai žemės pamatus,
ir dangaus skliautas tavo rankų darbas.
[27] Jie praeis, bet tu pasiliksi,
jie sudils kaip drabužis.

Tu juos keiti kaip apdarą, ir jie praeina.
[28] Tačiau tu lieki tas pats,
ir galo nebus tavo metams.
[29] Ramybėj gyvens vaikai tarnų tavo,
tavo akyse gyvuos jųjų ainiai.

103-oji Psalmė

[1] *Dovydo.*

Mano gyvybe, šlovinki Viešpatį,
kas manyje, jo šventąjį vardą.
[2] Mano gyvybe, šlovinki Viešpatį,
ir neužmiršk, kiek jis gera padarė.
[3] Jis tau visas kaltes atleidžia,
jis gydo visas ligas tavąsias;
[4] nuo Duobės jisai gelbės tavo gyvybę,
vainikuos tave meilumu, gailesčiu;
[5] savo grožio pripildys tau amžių,
jaunystė tavo atgis kaip erelio.
[6] Viešpats, kuris vykdo teisybę,
gindamas teises visų prispaustųjų,
[7] apreiškė kelius savo Mozei,
didžius savo darbus Izraelio sūnums.
[8] Viešpats švelnus, maloningas,
neskuba rūstauti, pilnas gerumo.
[9] Ne visą laiką jis barsis,
amžinai nebus jis įširdęs.
[10] Ne pagal mūsų kaltybes mums moka,
nebaudžia mūsų, kiek verti esam.
[11] Kaip aukštas dangus viršum Pragarmės,
taip stipri jojo meilė tam, kas jį gerbia.
[12] Kaip nuo Rytų toli Vakarai,

taip toli kaltes mūsų nuo savęs nusviedžia.
13 Kaip tėvas gailisi savo vaikų,
taip Viešpats gailisi tų, kas jį gerbia.
14 Jis gi mūsų pavidalą žino,
mena, kad esam iš dulkių.
15 Žmogaus dienos tokios kaip žolės,
kaip lauko žiedas pražysta.
16 Jei pūsteli vėjas, tuoj jis nunyksta,
ir jojo namai jo nebeatpažįsta.
17 Bet Viešpats nuo amžių maloningas,
per amžius jis geras tiems, kas jį gerbia,
ainių ainiams tveria jojo dosnumas,
18 tiems, kurie laikosi sandoros jojo,
įsakus jojo atsimena, vykdo.
19 Nors Viešpats danguj savo sostą pastatė,
karališka valdžia savo jis valdo visa.
20 Šlovinkit Viešpatį, jo angelai,
kariūnai galingi, jūs vykdot jo žodį,
balsą jo vos tik išgirdę.
21 Šlovinkit Viešpatį, jūs jo kareiviai,
pasiuntiniai jo, jūs vykdot jo valią.
22 Šlovinkit Viešpatį, darbai jo visokie,
visose vietose jūs pavaldiniai jo.
Mano gyvybe, šlovinki Viešpatį.

104-oji Psalmė

1 Mano gyvybe, šlovinki Viešpatį!
Viešpatie, Dieve mano, tu tikrai esi didis,
apsisiautęs grožiu ir kilnybe!
2 Tave supa saulės apsiaustas,
tu ištiesei dangų kaipo padangtę,
3 viršutinėse būstinėse sutvenkei vandenis,

ant debesų užkėlei savo vežimą,
skrieji ištiesęs sparnus,
4 vėjus visur siuntinėji,
tau tarnauja liepsnojančios ugnys,
5 ant tvirtų pamatų žemę įkūrei,
ji niekada nedrebės,
6 lyg drabužiu tu ją vandenynu apklojai,
kalnų viršūnės iš vandens kyšojo.
7 Tu pagrūmojai — sujudo jie bėgti,
sugriaudei — jie šoko trauktis.
8 Jie kilo į kalnus, nėrė į pragarmę,
kur tu jiems paskyrei, ten ir sustojo.
9 Ribas tu nubrėžei peržengti drausdamas,
kad neaplietų žemės iš naujo.
10 Šaltinius, upelius tu paleidai,
kad tarp kalnų jie tekėtų
11 ir gertų iš jų miško žvėrys,
malšintų troškulį laukų asilaičiai.
12 Pakrantėse jų sparnuočiai gyvena,
ten būriais kranksi varnos.
13 Iš viršutinių būstinių savo laisto jis kalnus,
jo sandėlių atsargomis pasotinta žemė.
14 Želdo jis žolę galvijams,
augalus ariantiems jaučiams.
Javus juk iš žemės jis daigina,
15 o vynu linksmina širdį žmogaus.
Tikrai leidžia švytėti putliems veideliams,
maistu jis stiprina širdį žmogaus.
16 Puikiai palaistyti Viešpaties medžiai,
kedrai Libano jo pasodinti,
17 ten gūžtas suka sparnuočiai,
gandro namai kadagiai.
18 Aukštieji kalnai priklauso ožiams,
uolos barsukams slapstytis.

[19] Mėnulis elgiasi pagal metų laiką,
saulutė žino, kada nusileisti.
[20] Sutemsta, ir naktis ateina,
tada ir subruzda visi miško žvėreliai.
[21] Riaumoja liūtukai, grobio išalkę,
prašo iš Dievo, kad duotų jiems peno.
[22] Saulei tekant, jie grįžta į urvą
ir išsitiesia guoliuose.
[23] Žmogus išeina į savo darbus
ir aria lig vakaro.
[24] Tavųjų darbų, Viešpatie, kokia daugybė!
Išmintingai visus tu sukūrei,
žemė pilna kūrinių tavųjų.
[25] Jūros Valdovas didis, toli siekiantis,
[Dievo titulas]
sukūręs roplių daugybę,
gyvūnus didelius, mažyčius,
[26] laivus sukūręs, kad vandenis rėžtų,
slibiną padaręs, kad su juo žaistų.
[27] Visi iš tavęs laukia peno,
kad tu maitintum kam kada reikia.
[28] Tu dalìji, jie ima,
ištiesi ranką, Gerasis, jie tuo ir minta.
[29] Tau pasislėpus, jie ima gaišti,
krinta, kai atimi tu savo kvapą,
ir grįžta į molį.
[30] Atsiųsk savo dvasią, ir jie kils iš naujo,
ir būsi atnaujinęs žemės paviršių.
[31] Viešpaties šlovė tetveria amžiais,
tesidžiaugia Viešpats savo kūryba.
[32] Kai jis pažiūri, žemė suvirpa,
kalnai jo paliesti padūmuoja.
[33] Kolei gyvensiu, giedosiu aš Viešpačiui,
girsiu savąjį Dievą, kolei gyvas aš būsiu.

[34] Kai mano gyrius žengs jo akivaizdon,
džiaugsiuosi Viešpačiu.
[35] Lai nusidėjėliai nuo žemės paviršiaus
išnyksta!
Lai išgaruoja nedorėliai!
Mano gyvybe, šlovinki Viešpatį.

105-oji Psalmė

[1] Šlovinkit Viešpatį,
dėkokite Viešpačiui, šaukitės jo vardo,
skelbkit tautoms jo nuveiktus darbus.
[2] Giedokite jam, traukite giesmę,
girkite giesmėm visą jo stebuklingą veikimą.
[3] Vardu jo šventuoju didžiuokitės,
lai džiaugias širdis jūsų, kurie Viešpaties
ieškot.
[4] Ieškokite Viešpaties ir jojo stiprybės,
ieškokit jo amžino būvio.
[5] Atsiminkite jo padarytus nuostabius darbus,
jo stebuklus, sprendimus, ištartus lūpomis
jojo,
[6] jūs, jo tarno Abraomo ainija,
jo rinktiniai Jokūbo vaikaičiai.
[7] Nes jis yra Viešpats, mūsų Dievas,
po visą pasaulį sklinda jo sprendimai.
[8] Amžiais jis atmena sandorą savo,
tūkstančiui kartų sutartį duotą,
[9] kurią sudarė su Abraomu,
kuria prisiekė Izaokui,
[10] kurią kaip dėsnį patvirtino Jokūbui,
Izraeliui kaip amžiną sandėrį.
[11] Juk jis sakė: "Aš tau žemę duosiu,

Kanaano aukštumos bus paveldas tavo".
[12] Nors jų negausu buvo,
tik sauja ateivių toj žemėj,
[13] nors jie keliavo iš krašto į kraštą,
iš vienos karalijos į kitą,
[14] bet jis neleido jųjų pavergti,
net valdovus dėl jųjų jis plakė.
[15] "Pašvęstų mano nedrįskite liesti,
jūs pranašų mano neskriauskit".
[16] Jis anai žemei badą užleido,
sulaužė kiekvieną javų stiebą.
[17] Prieš tai jis siuntė vyrą,
Juozapą, vergijon parduotą.
[18] Buvo jam kojos apkaltos,
grandis užkarta jam ant kaklo,
[19] kol atėjo per jį jo [Dievo] žodis,
kol Viešpaties pažadas jo žodį patvirtino.
[20] Jis siuntė karalių jojo paleisti,
tautų valdovą, kad jį išlaisvintų.
[21] Ūkvedžiu savo namų jį padarė,
prievaizdu visų savo turtų,
[22] pavedė mokyti jam kunigaikščius savo,
seniūnams savo išmintį skelbti.
[23] Tada Egiptan Izraelis atėjo,
Chamo žemėj Jokūbas viešėjo.
[24] Didingasis pagausino savąją tautą,
savo priešams jie tapo per gausūs.
[25] Jų mintį jis pakeitė, kad tautos jo
neapkęstų,
jie ėmė engti tarnus jo klastingai.
[26] Jis siuntė savo tarną Mozę,
ir Aharoną savo parinktą žmogų.
[27] Dykumoj jie padarė jojo stebuklus,
nuostabių jo darbų Chamo šaly.

28 Jis tamsą užleido, ir visa aptemo,
ir jie negalėjo išvysti veiklos jo
[egiptiečiai].
29 Pavertė vandenis jųjų krauju,
ir jų žuvis jis numarino.
30 Jis apleido jų žemę varlėm,
jų karaliaus kambariuose jos knibždėjo.
31 Jam tarus, musės užpuolė,
aibės uodų visoje šalyje.
32 Plakė ledais, kada lyti reikėjo,
plieskė žaibais visą kraštą.
33 Išmušė jų vynuogynus, figynus,
kalvų medžius sunaikino.
34 Jam tarus, skėriai kraštą užplūdo,
žiogų be skaičiaus,
35 kurie visą žolę surijo,
surijo jų žemės derlių.
36 Jis pirmagimius jų šaly numarino,
pirmienas jų jaunatviškumo.
37 Tada išsivedė juos pilnus aukso, sidabro
[izraeliečius],
nė vienas iš jo giminių nesuklupo.
38 Džiaugės Egiptas, jiems išsikrausčius,
nes klaikas dėl jų juos buvo apnikęs.
39 Jis ištiesė debesį jiems dengti,
ugnimi naktį jiems švietė.
40 Jiems paprašius, jis putpelių siuntė,
dangaus kviečiais juosius pasotino.
41 Jis perskėlė uolą, ir vandenys plūdo,
kaip upė tekėjo per dykumą.
42 Nes jis atsiminė savo šventąją sandorą,
kadais padarytą su savo tarnu
Abraomu.
43 Taigi išvedė savo tautą dainuojančią,

rinktinius savo, skambant džiaugsmo
giesmėms.
[44] Tada jiems pagonių žemes išdalijo,
tautų turtą jiems atidavė,
[45] tik reikalavo, kad jie vykdytų įstatus jojo,
kad jojo dėsnių laikytųs.
Šlovinkit Viešpatį.

106-oji Psalmė

[1] Šlovinkit Viešpatį,
dėkokite Viešpačiui, nes jisai geras,
nes jis maloningas per amžius.
[2] Kas gebės Viešpaties galią išreikšti,
kas deramai jį pašlovins?
[3] Laimė tam žmogui, kuris dorai elgias,
kuris nuolat teisiai gyvena.
[4] Atsimink mane, Viešpatie, stiprink savo
malone,
lankyk mane išganinga savo pagalba,
[5] kad džiaugčiaus tavo rinktinių gerove
ir džiūgaučiau džiugesiais tautos tavosios,
tavuoju paveldu didžiuočiaus.
[6] Nusidėjome, kaip mūsų senoliai,
nusikaltome pikta padarę.
[7] Mūsų tėvai, iš Egipto išėję,
nebemąstė tavųjų stebuklų,
tavo malonių daugybę užmiršo.
Nuo Nendrių Jūros prieš Aukščiausiąjį
maištavo.
[8] Nors jis dėl vardo savo juos išvadavo,
panoręs apreikšti savo galybę.
[9] Jis subarė Jūrą, Nendres sudžiovino,

jūros dugnu juos vedė tarsi tyrais.
10 Juos išlaisvino iš nekentėjo rankos,
iš rankos priešo juos išvadavo.
11 Vandenys jų priešus užpylė,
ir jųjų nė vieno neliko.
12 Tada jo žodžiais tikėjo,
ir jojo šlovei giesmes giedojo.
13 Bet greitai užmiršo jo darbus,
klausyt nenorėjo jo patarimų.
14 Jie karčiai skundėsi tyruose,
dykynėje Aukščiausiąjį bandė.
15 Bet jis jų norų paklausė
ir pripildė jų gerkles gėrybių.
16 Jie stovykoj pavydėjo Mozei
ir Viešpaties pašvęstajam Aharonui.
17 Žemė atsivėrė, prarijo Datаną,
palaidojo šalininkus Abiramo.
18 Siaubė ugnis jųjų gaują,
nedorėlius degino liepsnos.
19 Chorebe veršį jie pasidirbo,
garbino stabą išlietą.
20 Jie pakeitė apeigas savo
lenkdamiesi stabui galvijo žolėdžio.
21 Savo Gelbėtoją Aukščiausiąjį užmiršo,
kuris nuveikė Egipte didžius darbus,
22 Chamo šaly tiek stebuklų,
tiek šiurpulingų darbų ties Nendrių Jūra.
23 Jis ir juos būtų sunaikinęs,
jeigu ne Mozė, jojo rinktinis,
kuris juos prieš jį užstojo,
kad jo rūstybė jų nenusiaubtų.
24 Jie paniekino puikiąją šalį,
nepatikėjo jo žodžiais,
25 murmėdami savo padangtėse,

Viešpaties balso neklausė.
26 Tada jiems, ranką pakėlęs, prisiekė
juos sunaikinsiąs dykynėj,
27 išblaškysiąs vaikus jų tarpe pagonių,
išsklaidysiąs juos po šalis plačiausias.
28 Jie pasijungė Peoro Baalui
ir dalyvavo laidotuvių puotose.
29 Jie taip jį pykdė savo veiksmais,
kad prisišaukė marą.
30 Bet užtarė pakilęs Pinchasas,
ir liovėsi maras.
31 Jam tai nuopelnu pripažinta,
per kartų kartas, per amžius.
32 Jie rūstino jį prie Meribos vandenų,
Mozė dėl jų nukentėjo,
33 nes jie prieštaravo jo [Viešpaties] dvasiai,
ir neapgalvoti jam žodžiai išsprūdo
[Mozei].
34 Jie nesunaikino tautų,
kaip Viešpats jiems liepė,
35 bet susituokė su jomis,
ir perėmė papročius jųjų.
36 Stabus jų ėmė jie garbinti,
kilpą sau tuo užsinėrė.
37 Jie ėmė savo sūnus aukoti
ir savo dukras demonams.
38 Liejo nekaltąjį kraują,
kraują savo sūnų, savo dukrų,
kuriuos paaukojo Kanaano stabams,
sutepdami žemę upėmis kraujo.
39 Savo darbais jie susiteršė.
Savo darbais jie paleistuvavo.
40 Tuomet užsirūstino Viešpats ant savo
tautos,

bjaurus tapo jam paveldas savasis.
[41] Atidavė juos rankon pagonių,
juos ėmė valdyti jųjų engėjai.
[42] Jų priešai juos spaudė,
jie buvo pažeminti po anų jungu.
[43] Jis juos vadavo daug kartų,
bet jie užsispyrę laikėsi įgeidžių savo
ir sugniužo dėl savo kaltybių.
[44] Tačiau į juos skurstančius pažvelgė,
jų raudas išgirdo.
[45] Atsiminė savo sandorą su jais,
beribiu gerumu juos vedė.
[46] Dovanojo jiems daugelį malonių
jų pavergėjų.
[47] Gelbėk mus, Viešpatie, mūsų Dieve,
suspiesk tarp tautų išblaškytus,
tada padėkosim šventam vardui tavo,
jį aukštinsim tave garbindami.
[48] Garbė Izraelio Dievui, Viešpačiui,
nuo amžių, per amžius.
Tekartoja visi žmonės: "Amen".
Šlovinkit Viešpatį.

PENKTOJI KNYGA

107-oji Psalmė

1 Dėkokite Viešpačiui, nes jisai geras,
jis maloningas per amžius.
2 Tegu Viešpaties išvaduotieji skelbia,
kad jis išvadavo juos iš rankos engėjų.
3 Jis surinko juos, svetur išblaškytus:
iš Rytų, Vakarų, iš Šiaurės, Pietų jūros.
4 Po tyrlaukius klajojo, dykumose
goglinėjo,
miesto gyventi nerado.
5 Jie alko ir troško,
jų gyvybė seko.
6 Kentėdami Viešpaties šaukėsi,
ir jis iš sielvartų juos išvadavo.
7 Tiesiu keliu jis vedė juos,
kol miestą surado, kur jiems gyventi.
8 Tegu šie pripažįsta Viešpaties meilę
ir žmonių vaikams jo stebuklus
padarytus,
9 nes jis patenkino jųjų virpančią širdį,
išalkusią gerklę pripildė gėrybių.
10 O kurie gyveno miglotoj tamsybėj,
skurde, geležim surankinti,
11 nes prieštaravo Aukščiausiojo įstatams,
paniekinę Iškiliojo patarimą,
12 jis lamdė tų protą vargais,
jie sverdėjo, nepadėjo jiems niekas.
13 Kentėdami Viešpaties šaukės,
jis iš sielvartų juos išgelbėjo.
14 Juos išvedė iš miglotos tamsybės,

sutraukė jų pančius.

[15] Tegu šie pripažįsta Viešpaties meilę
ir žmonių vaikams jo stebuklus padarytus,

[16] nes varinius vartus jis sutriuškino,
geležines velkes sulaužė.

[17] Per nedorybes jie buvo išsekę,
dėl neteisybių turėjo kentėti.

[18] Jų gerklėms pasidarė bjaurus visoks
maistas,
jie priartėjo prie mirties vartų.

[19] Kentėdami Viešpaties šaukės,
ir jis iš sielvartų juos išgelbėjo.

[20] Jiems pasiuntė savo žodį ir juos išgydė,
pašalino jųjų votis.

[21] Tegu šie pripažįsta Viešpaties meilę
ir žmonių vaikams jo stebuklus padarytus.

[22] Dėkodami aukas jam teaukoja,
džiaugsmo giesme teskelbia jo darbus.

[23] O tie, kurie laivais plaukia per jūrą,
vandenų platybėje prekiauja,

[24] matė Viešpaties darbus,
jo stebuklingus darbus, padarytus gilybėse.

[25] Jis įsakė vėjui, ir kilo audra,
pasišiaušusi jūros bangas.

[26] Lig dangaus jos pakilo,
į gilumas puolė.
Virpėjo širdis jų iš baimės.

[27] Jie sukos, svirduliavo tarsi girti,
visas jų sugebėjimas dingo.

[28] Kentėdami Viešpaties šaukės,
ir jis iš sielvartų juos išsivedė.

[29] Jis audrą nutildė iki šnabždesio,
kriokiančios bangos nurimo.

[30] Jie džiaugės, kad bangos nurimo

kad nuvedė juos į prekybos jų uostą.
31 Tegu šie pripažįsta Viešpaties meilę
ir žmonių vaikams jo stebuklus
padarytus.
32 Teaukština jį suėjus tautai,
tegarbina jį susirinkus seniūnams.
33 Upynus pavertė jis tyrais,
paversmius dykynėm,
34 derlingas dirvas druskynėm
dėlei tenykščių žmonių nelabumo.
35 Iš dykumų darė paversmius,
iš sausumos šaltinius.
36 Alkstantiems leido ten apsigyventi,
ir jie pasistatė ten miestą.
37 Jie apsėjo laukus, vynmedžius veisė,
gausų derlių pjūčiai brandino.
38 Jis laimino juos, ir jie labai dauginos,
neleido sunykt jų galvijams,
39 bet sumažėjo ir nuo jų traukėsi
priespauda, pavojus, liūdnumas.
40 Jis didžiūnus paniekinęs
ir liepęs jiems klaidžiot dykynėj be kelio,
41 saugiai vargšą įkurdino,
jo gentis kaip bandas padarė gausingas.
42 Teisuoliai tesidžiaugia regėdami,
o kiekvienam piktuoliui teužsičiaupia
burna.
43 Jei kas išmintingas ir šitų žodžių paisys,
apmąstys gailestingus Viešpaties
sumanymus.

108-oji Psalmė

1 *Giesmė, Dovydo psalmė.*

2 Mano ryžtas tvirtas, o Dieve,
giedosiu, dainuosiu; pabuski, manoji
širdie!
3 Pabuskite kankliai ir arfa,
ir aš pažadinsiu aušrą.
4 Tai aš, Viešpatie, su tautomis dėkosiu,
tave apgiedosiu pagonims, tikrai
Didingasis.
5 Dangaus skliautus siekia tavo gerumas,
iki debesų ištikimybė tavo.
6 Viršija dangų, Dieve, tavo didybė,
tavo spindesio sklidina visa žemė.
7 Kad mylimasis tavo būtų išvaduotas,
savo dešine veski mane tu į pergalę,
leisk man nugalėti.
8 Dievas kalbėjo iš savo šventovės:
"Džiaugdamasis dalysiu Šechemą,
Sukoto slėnį aš išmatuosiu.
9 Mano Gileadas, mano Manašė,
Efrajimas mano galvos šalmas,
Juda man skeptras.
10 Moabas mano praustuvė,
ant Edomo uždėsiu savo autuvą,
Prieš Filistėją pakelsiu pergalės balsą".
11 Kas man paaukos Įtvirtintąjį Miestą?
Kas man pasiūlys Edomo sostą kaip
duoklę?
12 Bet tu, Dieve, ar ant mūsų pyksi?
Ar nebežygiuosi, Dieve, su mūsų
kariaunom?

[13] Išlaisvink tu mus iš priešų,
nes žmogus čia padėti nieko negali.
[14] Su Dievu būsime mes pergalingi,
sumindžios jis mūsų engėjus.

109-oji Psalmė

[1] *Choro vadovui, Dovydo psalmė.*

Mano Dieve, nebūk kurčias,
kai tave šlovinu giesme,
[2] nes piktuolių burna, melagių burna
prieš mane plačiai išsižiojo.
Mane persekioja melagingais liežuviais
[3] ir neapykantos žodžiais supa mane,
mane jie puola nekaltą.
[4] Atsidėkodami už mano meilę,
būtent jie mane šmeižia.
[5] Mano maldą jie užrašė man į skolą,
piktu atmoka už gera,
neapykantą rodo už mano meilę.
[6] Atiduok jį į rankas Piktojo,
tegu šėtonas atsistoja jo dešinėje.
[7] Jį tegu teismas pasmerkia,
jo maldą įskaityk jam už nuodėmę.
[8] Tebūna jo gyvenimas trumpas,
svetimam tegu tenka jo tarnyba.
[9] Jo vaikai telieka našlaičiais,
ir jo žmona tenašlauja.
[10] Jo vaikai tegu klaidžioja, elgetom eina,
jų namus teįkainoja antstolis.
[11] Lupikas tegu pasiglemžia visa, kas jojo,
tegu svetimieji jo uždarbį grobsto.

[12] Tegu jam niekas neparodo gailestingumo,
tegu jo našlaičių nepasigaili.
[13] Tegu ateities jis neturi,
iš ateinančio amžiaus teišnyksta jo vardas.
[14] Lai Aukščiausiasis Viešpats jo tėvo kaltę
užrašo,
jo motinos nuodėmė tegu neišdildyta
lieka.
[15] Lai nuolat jos būna Viešpaties akyse,
kol jis nuo žemės nušluos jo atminimą,
[16] kadangi užmiršta parodyti
gailestingumą,
kamuoja vargšą, beturtį,
gailiaširdį net nužudyti kėsinas.
[17] Jis keiksmą mylėjo, ir tapo prakeiktas,
palaimos nelinkėjo, ji nuo jo ir
pasitraukė.
[18] Kaip savo apdaru apsisiautė prakeikimu,
kuris kaip vanduo permerkė jo
vidurius,
kaip alyva jo kaulus.
[19] Jam tebus jis lyg apsiaustas, kuris jį
apsiaučia,
kaip juosta, kuria kasdien apsijuosia.
[20] Gėdą, kaip mano šmeižikų atlygį,
Viešpats tepadaugina šimtą kartų
taip pat tiems, kurie apie mane pikta
byloja.
[21] Ateik, Valdove Viešpatie,
padaryk mano naudai stebuklą,
dėlei savo tikrai gero vardo.
Meile savąja išgelbėk mane,
[22] juk aš vargšas, beturtis,
ir liko sužeista mano širdis.

23 Kaip šešėlis nykstu aš ir blunku,
netekau jaunystės, pasenau aš.
24 Mano keliai nuo pasninko linksta,
sulysęs geibsta mano kūnas.
25 Tie, kas tik mane sutinka, pašiepia,
jie mane stebi kraipydami galvas.
26 Padėk man, Viešpatie, mano Dieve,
išgelbėk mane, tai juk tinka tavajai
meilei,
27 težino jie, jog tai bus tavo ranka,
kad tu pats, Viešpatie, šitai esi padaręs.
28 Tegu jie sau keikia, o tu laimink!
Tegu jie pažeminimui savo pakyla,
o džiūgaus tarnas tavasis.
29 Tenešioja savo gėdą kaip apdarą, kas
mane šmeižia,
tegu apsisiaučia it drabužį savo sarmatą.
30 Didingajam Viešpačiui aš burna savo
dėkosiu,
šlovinsiu jį susirinkus seniūnams,
31 juk stovės jis vargšo dešinėje,
kad gintų jo gyvybę nuo jojo teisėjo.

110-oji Psalmė

1 *Dovydo psalmė.*

Viešpats tarė mano valdovui:
"Užimk sostą mano dešinėje,
tavo priešus padariau tau krėslu,
tavo kojoms pakoju".
2 Jis nukalė tavo pergalingą lazdą,
Cijono Viešpats ją nukalė.

[3] Kovojant su priešais jis buvo tavo
Stiprybė,
tavo Drąsa tavo pergalės dieną.
Šventasis pasirodęs tave guodė,
teikė tau gyvenimo aušrą, jaunystės
rasą.
[4] Viešpats prisiekė ir nepakeis savo
žodžio:
"Tu Aukščiausiojo kunigas pagal jo
sandorą,
jo teisėtas karalius, valdove mano,
[5] pagal tavo dešinės priesaiką".
Užsirūstinęs vadovams smogė,
[6] persekiojo pagonis, paklojo šūsnis
lavonų,
plačiai aplink jisai galvas daužė.
[7] Įpėdinystės Teikėjas pasodino jį soste,
Aukščiausias Teisėtasis iškėlė jo galvą.

111-oji Psalmė

[1] Šlovinkit Viešpatį!
Dėkosiu Viešpačiui visa širdimi,
teisingųjų sambūry, jųjų bendrijoje.
[2] Didingi Viešpaties darbai,
apmąstomi visų, kurie jais gėris.
[3] Jo kūryba puošni, nuostabi,
jo dosnumas tveria per amžius.
[4] Atminimą stebuklais savo paliko,
maloningasis, gailestingasis Viešpats.
[5] Jis davė maisto gerbiantiems jį,
prisiminęs senovės sandorą.
[6] Jis apreiškė darbais savo tautai galybę,

atiduodamas jai pagonių paveldą.
[7] Jo rankų darbai tiesa, teisumas,
patikimi visi jojo įstatai,
[8] paremti nekintamumu, amžinybe,
kilę iš tiesos ir teisumo.
[9] Atpirkimą jis siuntė savajai tautai,
amžiams paskelbęs savąją sandorą.
Jo vardas šventas, šiurpulingas.
[10] Išminties pradžia Viešpatį gerbti.
Gerąjį pažįsta, kuris to siekia.
Jo gyrius tetveria amžiais.

112-oji Psalmė

[1] Šlovinkit Viešpatį!
Laimingas, kas Viešpatį gerbia,
kas jo įstatymais gėris.
[2] Jo ainiai bus žemėj gausingi,
teisiųjų pastogė patirs palaimą.
[3] Jo namuose ištaiga, turtai,
jo dosnumas per amžius tveria.
[4] Tamsybėj teisiesiems Saulė nušvis:
Maloningasis, Gailestingasis, Teisusis.
[5] Geras žmogus yra ir dosnus, paskolą
duoda,
Savo reikalus tvarko teisingai.
[6] Niekada nesuklups,
per amžius teisuolis minimas bus.
[7] Liūdna žinia jo negąsdins,
pastovus jojo ryžtas remiantis Viešpačiu.
[8] Tvirtas jo ryžtas, nieko nebijo,
nuolat laimingas jis tyčiojas iš priešo.
[9] Jis vargšus išlaidžiai apdovanoja,

jo dosnumas amžiais nenyksta,
jo didybė skaidriai nušvinta.
10 Piktasis šnairuoja, apmaudą giežia,
dantimis griežpdamas džiūsta.
Piktųjų pastogės pradings.

113-oji Psalmė

1 Šlovinkit Viešpatį!
Girkite Viešpaties darbus,
girkite Viešpaties vardą!
2 Šlovė Viešpaties vardui,
dabar ir per amžius!
3 Nuo saulėtekio iki saulėlydžio
tebus šlovinamas Viešpaties vardas.
4 Aukštai virš visų tautų Viešpats,
garbė jo aukštesnė už dangų.
5 Kas prilygsta Viešpačiui, mūsų Dievui,
kuris aukštybėse soste sėdi,
6 kuris pasilenkęs žvelgia
iš dangaus į žemę?
7 Jis pakelia iš dulkių beturtį,
iš sąšlavų elgetą ištraukia
8 ir sodina jį šalia kunigaikščių,
šalia savosios tautos didžiūnų.
9 Jis duoda bevaikei šeimyną
padarydamas ją laiminga vaikų motina.
Šlovinkit Viešpatį!

114-oji Psalmė

1 Izraeliui iš Egipto išėjus,
Jokūbo ainiams palikus nuožmiąją tautą,
2 Judo giminė tapo jojo šventove,
Izraelis valda jo.
3 Jį pamačiusi, jūra pabėgo,
atgal pasisuko Jordanas.
4 Kaip avinai kalnai šokinėjo,
kauburiai kaip bandos ėriukai.
5 Kas tau buvo, jūra, kad tu pabėgai,
ko, Jordanai, pasisukęs traukeis atgal?
6 Ko gi it avinai, kalnai, jūs šokinėjot,
kauburiai, kaip bandos ėriukai?
7 Žeme, raitykis Valdovo akyse,
akivaizdoj Dievo Jokūbo.
8 Jis akmenį pavertė vandens talpykla,
uolą trykštančia versme.

115-oji Psalmė

1 Ne dėl mūsų, Viešpatie, ne dėl mūsų,
bet dėl savojo vardo rodyk savąją garbę,
dėl savo malonės, ištikimybės savo,
2 kad neburnotų pagonys:
"Kurgi tasai jųjų Dievas?"
3 Nors Dievas mūsų yra danguose,
ko tik panori, tą ir padaro.
4 Jų stabai iš aukso, sidabro,
žmogaus rankų jie padaryti.
5 Jie turi lūpas, bet neprabyla,
turi akis, bet nemato.
6 Turi ausis, bet nieko negirdi,

turi nosis, bet neužuodžia.
[7] Turi rankas, palytėti negali,
turi ir kojas, bet jie nepaeina,
garso iš savo gerklės neišduoda.
[8] Į juos panašūs taps, kas juos dirbdina,
visi, kurie jais pasikliauja.
[9] O Izraeli, Viešpačiu remkis,
jis Padėjėjas, jisai Valdovas!
[10] Aharono šeima, Viešpačiu remkis,
jis Padėjėjas, jisai Valdovas!
[11] Viešpatį gerbiantys, Viešpačiu remkitės,
jis Padėjėjas, jisai Valdovas!
[12] Viešpats telaimina mūsų sostą,
telaimina Viešpats Izraelio šeimyną,
telaimina Viešpats Aharono šeimyną.
[13] Telaimina tuos, kurie Viešpatį gerbia,
mažuosius kartu su didžiaisiais.
[14] Tepagausina jus Viešpats,
jus ir jūsų vaikus.
[15] Jus tegu laimina Viešpats,
dangaus ir žemės Kūrėjas.
[16] Aukščiausias dangus priklauso
Viešpačiui,
o žemę vaikams žmonių patikėjo.
[17] Ne mirusieji šlovina Viešpatį,
jo nešlovina nė vienas Tvirtovėn
nužengęs.
[18] Bet mes šlovinsim Viešpatį
nuo dabar ir per amžius.
Šlovinkit Viešpatį!

116-oji Psalmė

1 Iš meilės man Viešpats išgirdo,
kai maldavau jo gailestingumo.
2 Jis tikrai atkreipė savo ausį,
man vos ėmus šauktis.
3 Mirties gaujos apsupo mane,
Pragarmės pasiuntiniai mane pasivijo,
pasivijo mane sielvartas, širdgėla.
4 Bet aš ėmiau šauktis Viešpaties vardo:
"Maldauju, Viešpatie, gelbėk mano
gyvybę!"
5 Viešpats maloningas, teisus,
mūsų Dievas yra gailestingas.
6 Viešpats globoja nepatyrusius,
pažemintas buvau, ir jis mane išvadavo.
7 "Nurimk pagaliau, mano gyvybe,
nes Viešpats tiek gera tau yra padaręs.
8 Juk tu, mano gyvybe, buvai iš mirties
ištraukta,
tau, akie mano, ašaros sulaikytos,
koja mano, tu apsaugota nuo trėmimo.
9 Vaikščiosiu aš akivaizdoj Viešpaties
laukuose Gyvybės".
10 Likau ištikimas, nors buvau
persekiojamas,
nors buvau sekiojamas negandos.
11 Aš išsigandęs galvojau:
"Joks žmogus nėra patikimas".
12 Kaipgi aš Viešpačiui atsidėkosiu,
už visa gera, ką man padarė?
13 Išganymo taurę pakelsiu
ir šauksiuosi Viešpaties vardo.
14 Viešpačiui apžadus atitesėsiu

prieš visą jo tautą.
[15] Viešpats brangina
jam atsidavusiųjų mirtį.
[16] Viešpatie, aš tikrai tavo tarnas,
aš tavo tarnas, sūnus tavo ištikimasis,
sutraukyk mano pančius.
[17] Tau aš padėkos auką aukosiu,
šauksiuosi, Viešpatie, tavojo vardo.
[18] Viešpačiui apžadus atitesėsiu
prieš visą jo tautą,
[19] Viešpaties būsto atšlainiuos,
vidury Jeruzalės miesto.
Šlovinkit Viešpatį!

117-oji Psalmė

[1] Šlovinkit Viešpatį, visos tautos,
garbinkite jį, visi jūs, dievaičiai!
[2] Nes didi yra mums jo malonė,
ir Viešpaties ištikimybė tveria per amžius.
Šlovinkit Viešpatį!

118-oji Psalmė

[1] Dėkokite Viešpačiui, nes jisai geras,
jis maloningas per amžius.
[2] Tekartoja Izraelis:
"Jis maloningas per amžius".
[3] Tekartoja Aharono šeimyna:
"Jis maloningas per amžius".
[4] Visi, kurie Viešpatį gerbia, tesako:
"Jis maloningas per amžius".

[5] Iš Vienutės šaukiausi Viešpaties,
[Pragarmės titulai]
Viešpats atsakė man iš Plotų Plačiųjų.
[6] Viešpats mano, aš nebijau,
ką gali žmonės man padaryti.
[7] Viešpats mano, Didysis Karžygys mano,
su panieka žvelgiu aš į priešus.
[8] Geriau prie Viešpaties glaustis,
negu žmogumi pasikliauti.
[9] Geriau prie Viešpaties glaustis,
negu pasikliauti didžiūnais.
[10] Visi pagonys mane buvo apsupę,
betgi Dievo vardu aš juos apipjausčiau.
[11] Jie mane buvo apgulę, aprietę,
betgi Dievo vardu aš juos apipjausčiau.
[12] Apspito mane kaip bitės,
pleškėjo kaip ugnis erškėtyne,
betgi Dievo vardu aš juos apipjausčiau.
[13] Stumdyte mane stumdė, kad sukniubčiau,
betgi man Viešpats padėjo.
[14] Viešpats buvo mano tvirtovė, sargyba
mano,
jis mano pergale tapo.
[15] Džiaugsmo, pergalės šauksmas
girdėjos teisuolių padangtėse.
[16] Viešpaties dešinė man pergalę davė,
Viešpaties dešinė buvo išaukštinta,
Viešpaties dešinė man pergalę davė.
[17] Aš nemiriau, bet likau gyvas,
kad skelbčiau Viešpaties darbus.
[18] Nors Viešpats mane plakte plakė,
bet Mirčiai manęs neatidavė.
[19] Atverkite man vartus pergalės,
įžengęs Viešpačiui dėkosiu.

[20] Štai šie vartai priklauso Viešpačiui,
pergalingieji pro juos teįžengia.
[21] Dėkoju tau, kad leidai man nugalėti,
ir tapai tu pergale mano.
[22] Akmuo, kurį statytojai atmetė,
kertiniu pasidarė.
[23] Taip Viešpats nulėmė,
ir mūsų akims tai nuostabą kelia.
[24] Šią dieną Viešpats veikė,
džiūgaukim, džiaukimės juo!
[25] Maldaujame, Viešpatie, duoki pergalę.
Máldaujame, Viešpatie, teiki gerovę.
[26] Palaima tam, kuris įžengia Viešpaties
vardu.
Mes jus laiminam Viešpaties būste.
[27] Aukščiausiasis Viešpats tikrai mums
žėrėjo,
puoškit šventovę lapuotom šakelėm,
išpuoškit altoriaus ragus!
[28] Tu mano Dievas, ir aš tau dėkoju,
mano Dieve, aš tave aukštinu.
[29] Dėkokite Viešpačiui, nes jisai geras,
jis maloningas per amžius.

119-oji Psalmė

Alef

[1] Laimingi, kurių nepeiktinas kelias,
kurie vaikšto pagal Viešpaties Teisyną.
[2] Laimingi, kas paiso jo įstatų,
kas visa širdimi jojo ieško,
[3] kas, nedarydami pikta,
keliais jo žygiuoja.

[4] Tu pats liepei
savo įsakymų kruopščiai laikytis.
[5] O kad mano keliai būtų tokie,
kad paisyčiau potvarkių tavo.
[6] Tada nepatirčiau aš gėdos,
jei įstatymus tavo svarstyčiau.
[7] Tave šlovinu dėl tiesios širdies tavo,
nuostatus tavo pažinęs.
[8] Priesakus tavo vykdyti noriu,
tik manęs neapleiski, Amžinasis,
Didingasis.

Bet
[9] Kaip jaunuolis išsilaikys tyras?
Ogi žiūrėdamas, kad vaikščiotų pagal
tavo mokslą.
[10] Visa širdimi tavęs ieškau,
tik neleisk man nuo įstatymų tavo nuklysti.
[11] Giliai širdyje laikau tavo pažadą,
kad tau nenusidėčiau.
[12] Būk pašlovintas, Viešpatie,
mane savo potvarkių mokyk.
[13] Savo lūpomis skelbiu,
ką tik burna tavo įsakė.
[14] Eidamas keliu tavo įstatų,
džiaugiuosi tavimi labiau nei visais lobiais.
[15] Leiski mąstyti man apie tavo įsakymus,
žvelgti į tavo kelius.
[16] Mane tavo potvarkiai žavi,
neužmirštu tavojo mokslo.

Gimel
[17] Leisk savo tarnui gyventi
ir laikytis tavojo mokslo.

[18] Akis man atverki,
kad regėčiau stebuklus tavo Teisyno.
[19] Aš žemėje svečias,
nuo manęs įstatymo savo neslėpki.
[20] Mano būtybė ilgisi, geidžia
nuostatų tavo.
[21] Bark tu įžūliuosius prakeiktus,
kurie nuklydo nuo įstatymų tavo.
[22] Atimk nuo manęs panieką, gėdą,
aš juk tavo įsakus vykdau.
[23] Nors ištvirkę vyrai sėdasi prieš mane
liežuvauti,
tavo tarnas mąsto apie potvarkius tavo.
[24] Tavo įstatai mano džiaugsmas,
jie mano patarėjai.

Dalet
[25] Esu parblokštas į dulkes,
atgaivink mane pagal savo mokslą.
[26] Skelbiau tavo kelius, tu man atsiliepei,
mane savo potvarkių mokyk.
[27] Leisk man pažinti tavo įsakymų kelią,
ir nuostabius tavo darbus mąstysiu.
[28] Mano kūnas džiūsta iš sielvarto,
paremk mane pagal savo mokslą.
[29] Atitrauk nuo manęs melo kelią,
maloningai paremki savo Teisynu.
[30] Aš pasirinkau tiesos kelią,
tavo nuostatus laikau aukščiausius.
[31] Laikiaus, Viešpatie, tavųjų įstatų,
neleisk patirti man gėdos.
[32] Tavo įstatų keliu aš skubėsiu,
jei tu išplėsi mano širdį.

He

[33] Mokyk mane, Viešpatie, savo potvarkių kelio,
kad branginčiau jį tarsi atlygį.
[34] Suteik įžvalgumo man vykdyti tavo Teisyną,
ir aš nuoširdžiai jo laikysiuos.
[35] Savo įsakytu taku mane veski,
nes jis man mielas.
[36] Nukreipk mano širdį į įstatus tavo,
o ne į pelną neteisėtą.
[37] Saugok mano akis nuo stabų,
savąja galia gaivinki mane.
[38] Savo tarnui duok, ką esi pažadėjęs,
nes aš tave tikrai gerbiu.
[39] Pašalink mano gėdą, aš tavęs droviuosi,
nes tavo nuostatai geri.
[40] Štai kaip ilgiuosi tavo įstatymų,
tu teisingas, suteik man gyvenimą.

Vav

[41] Mane telanko, Viešpatie, tavo malonė,
tavo išvadavimas pagal tavo pažadą.
[42] Atsikirsti mokėsiu tiems, kas mane užgaulios,
nes tavo mokslu viliuosi.
[43] Iš mano lūpų neatimk tiesos žodžių,
Aukščiausias Didingasis.
Tikrai pasikliauju nuostatais tavo,
[44] Ištvermingasis, nuolat, per amžius,
kad laikyčiausi tavo Teisyno;
[45] kad laisvai žengčiau,
ieškodamas įsakymų tavo;
[46] kad valdovams skelbčiau įstatus tavo,

ir netektų man kęsti sarmatos.
47 Aš džiaugiuos įstatymais tavo,
kuriuos myliu.
48 Rankas iškelsiu į tavo įstatymus,
kuriuos aš myliu,
tavo potvarkius noriu suvokti.

Zajin
49 Atsimink, ką savo tarnui esi tu pasakęs,
man viltį tuo įkvėpęs.
50 Varge man paguoda,
pažadas tavo, kuris mane gaivina.
51 Išpuikėliai mane pajuokia,
Amžinasis, Didingasis,
bet nuo tavo Teisyno aš nesitraukiau.
52 Kai prisimenu senovinius nuostatus tavo,
Viešpatie, tikrai pasiguodžiu.
53 Mane apmaudas ima,
pamačius piktuolį, apleidusį tavo Teisyną.
54 Man gynybiniai mūrai potvarkiai tavo,
man pakeleiviui.
55 Naktį atsimenu, Viešpatie, tavąjį vardą,
sargybos metu tavo Teisyną.
56 Buvau niekinamas,
nes tavo įsakymus vykdžiau.

Chet
57 Viešpatie, mano Kūrėjau, pasižadu
laikytis įsakymų tavo.
58 Visa širdimi meldžiu tavo malonės,
būk gailestingas, kaip esi pažadėjęs.
59 Mąsčiau tavo kelius
ir kreipiau savo žingsnius į įstatus tavo.
60 Skubėjau negaišuodamas

vykdyti įstatus tavo.
61 Piktuolių gaujos apsupo mane,
bet neužmiršau tavo Teisyno.
62 Vidurnaktį pakirdęs dėkoju
už nuostatus tavo teisingus.
63 Bičiulis aš visiems, kurie tave gerbia
ir tavo įsakymų paiso.
64 Pilnas pasaulis, Viešpatie, tavo
maloningumo,
mokyk mane potvarkių savo.

Tet
65 Tu savo tarnui, Viešpatie, gera daryki
pagal savo gerąjį mokslą.
66 Mokyk mane buklumo, žinojimo,
aš juk remiuos įstatymais tavo.
67 Prieš atsiliepdamas buvau nuklydęs,
bet nūnai paisau tavojo pažado.
68 Tu esi geras ir priežastis gėrio,
mokyk mane potvarkių savo.
69 Šmeižtais mane išpuikėliai drabsto,
bet aš visa širdim vykdau tavo įsakymus.
70 Aptukę jų širdys,
bet mano džiaugsmas tavo Teisynas.
71 Naudinga man buvo pakentėti,
kad tavo potvarkius aš suprasčiau.
72 Man brangesnis tavo paskelbtas Teisynas,
už tūkstančius vienetų aukso, sidabro.

Jod
73 Mane tavo rankos padarė sukūrė,
suteik man buklumo išmokti įstatymams
tavo.
74 Tavo gerbėjai mane matydami džiaugsis,

kad laukiu aš tavojo mokslo.
[75] Žinau, Viešpatie, jog tu esi teisus
spręsdamas
ir tiesos dėlei mane tu prispaudei.
[76] Tavo gerumas mane tepaguodžia,
kaip esi savo tarnui žadėjęs.
[77] Mane telanko tavo gailestingumo darbai,
ir gyvensiu, nes tavo Teisynas yra mano
džiaugsmas.
[78] Išpuikėliams gėda! Jie bandė mane klasta
suvedžioti.
Bet aš mąsčiau tavo įsakymus.
[79] Tegu į mane kreipias, kurie tave gerbia,
kad jie sužinotų įstatus tavo.
[80] Te mano širdis nepažeidžia potvarkių
tavo,
kad nereiktų man raudonuoti.

Kaf
[81] Mano gyvybė ilgisi tavo išgelbėjimo,
laukiu tavojo žodžio.
[82] Akis pražiūrėjau, laukdamas tavojo pažado,
"Kada jis paguos mane?"
[83] Tapau panašus į tą, kuris ašaroja nuo
dūmų,
bet neužmiršau aš tavųjų potvarkių.
[84] Kiek dienų beliko tavo tarnui?
Kada gi pasmerksi mano skriaudėjus?
[85] Išpuikėliai kasė duobes man,
jiems ne galvoj tavo Teisynas.
[86] Visi tavo įstatymai tiesa,
klastūnai engia mane, o tu gelbėk.
[87] Beveik sunaikino jie mane žemėj,
bet aš neapleidau tavo įsakymų.

88 Gaivink mano gyvybę, tu juk maloningas!
Tavo burnos įstatus vykdyti noriu.

Lamed

89 Amžinas tavo, Viešpatie, mokslas,
tvirtesnis nei dangūs.
90 Iš kartos į kartą tvirtinai savo tiesą,
ji stovės tvirčiau už žemę.
91 Tavo sprendimais jie tvirtai nūdien laikos
[mokslas ir tiesa],
nes visi dalykai tau tarnauja.
92 Jei tavo Teisynas nebūtų buvęs man
džiaugsmas,
būčiau sielvarte savo pražuvęs.
93 Amžinai neužmiršiu tavo įsakymų,
tu jais išlaikei mane gyvą.
94 Aš esu tavo, gelbėk mane,
tavo įsakymus trokštu suvokti.
95 Mane nusikaltėliai pražudyti kėsinas,
o aš tavo įstatus stengiuosi suprasti.
96 Tavo įstatymas, Didingasis, yra platesnis
nei visa tobulybė, kurią esu matęs, o
Pabaiga.

Mem

97 Tavo Teisyną aš karštai myliu,
svarstau jį ištisą dieną.
98 Už priešus mane protingesnį tavo
įstatymas daro,
nes jis lydės mane amžiais.
99 Už visus savo mokytojus daugiau suvokiu,
nes apmąstau tavo įstatus.
100 Už senius daugiau suprantu,
nes tavo įsakymus vykdau.

[101] Nuo kiekvieno pikto tako sulaikau savo kojas,
kad paisyčiau tavo mokslo.
[102] Nuo tavo nuostatų nukrypti nenoriu,
nes tu pats mane mokai.
[103] Skanūs tavo žodžiai gomuriui mano,
saldūs mano burnai.
[104] Per tavo įsakymus tampu supratingas,
Aukščiausias Teisingasis,
neapkenčiu kiekvieno melagingo kelio.

Nun

[105] Tavo mokslas mano žingsniams žibintas,
mano takui šviesa.
[106] Prisiekiau ir ištesėsiu,
laikydamasis tavo teisėtų nuostatų.
[107] Esu prislėgtas, Viešpatie, iki Žlugimo, [Mirties]
saugok mano gyvybę pagal mokslą savo.
[108] Apdovanok mane, Viešpatie, oriais savo žodžiais,
mane savo nuostatų mokyk.
[109] Mano gyvybė yra amžinose rankose tavo,
taigi neužmirštu tavo Teisyno.
[110] Man piktieji spąstus spendė,
bet nuo tavo įsakymų aš nenukrypstu.
[111] Tavo įstatai mano paveldas, Amžinasis,
jie mano širdžiai džiaugsmas tikrasis.
[112] Lenkiu savo širdį vykdyti potvarkius tavo,
tai bus mano atpildas amžinas.

Samech

[113] Pakęsti negaliu abejutų,
o tavo Teisyną aš myliu.

[114] Esi mano Saugotojas, mano Valdovas,
laukiu žodžių tavo.
[115] Šalin nuo manęs, piktadariai,
kad vykdyčiau savo Dievo įstatymus.
[116] Mane palaikyk, kaip žadėjai, ir aš būsiu
gyvas,
nesugėdink manęs viltį turėjus.
[117] Man paspirtį teik, ir aš išgelbėtas būsiu,
kad tavo, Pastovusis, potvarkius gerbčiau!
[118] Lavonais paversk tuos, kurie nuo tavo
potvarkių krypsta,
nes jų stabmeldystė — apgaulė.
[119] Tu atmeti visus žemės nedorėlius it
sąšlavas,
todėl tavo įstatus myliu.
[120] Mano kūnas šiurpsta iš pagarbos tau,
gerbiu aš nuostatus tavo.

Ajin
[121] Apgink tu mano teisę, bylą teisėtą,
nepalik manęs mano prispaudėjams.
[122] Globok savo tarną, Gerasis,
kad išpuikėliai manęs neprispaustų.
[123] Mano akys įdubo belaukiant tavo
išgelbėjimo,
kad įvyktų tavo pažado teisingumas.
[124] Elkis su savo tarnu pagal savo meilę,
išmokyk mane potvarkių savo.
[125] Esu tavo tarnas, teiki man įžvalgą,
kad įstatus tavo pažinčiau.
[126] Jau metas [tau], Viešpatie, veikti!
Nes [žmonės] tavo Teisyną iškreipia.
[127] Aukščiausias Teisingasis, myliu įstatymus
tavo,

labiau už auksą, už auksą gryniausią.
128 Aukščiausias Teisingasis,
laikau, kad visi tavo įsakymai tikrai
teisingi,
pakęst negaliu jokių melo vingių.

Pe
129 Tavo įstatai nuostabūs, Aukščiausias
Teisingasis,
mano siela juos sergi.
130 Atskleisk žodžius savo, kurie apšviečia,
išmanantiems suteiki tu įžvalgą.
131 Dūstu, kvėpčioju,
ilgėdamasis tavo įstatymų.
132 Atsigręžk į mane, man būk maloningas,
kaip esi pratęs daryti tiems, kurie myli t
avąjį vardą.
133 Paremk mano žingsnius pagal pažadą
savo,
tegu nedorybė manęs nepavergia.
134 Mane nuo žmonių priespaudos gelbėk,
ir aš vykdysiu įsakymus tavo.
135 Savo veidu tarną savo apšvieski,
išmokyk mane potvarkių savo.
136 Man ašaros iš akių srūva,
Aukščiausiasis, kad laužomas tavo
Teisynas.

Cade
137 Teisingas esi, Viešpatie,
ir teisūs tavo sprendimai.
138 Iš teisingumo įstatus leidi,
Didingasis, reikalaudamas sau ištikimybės.
139 Mano priešininkai bandė sunaikinti mane,

nes nepaisė tavo žodžių mano priešai.
140 Tavo pažadas ištirtas, Didingasis,
jį tavo tarnas brangina.
141 Nors aš jaunas ir paniekintas,
bet tavo įsakymų aš neužmirštu.
142 Tavo teisingumas, Amžinasis, yra teisingas
ir tavo Teisynas — tiesa.
143 Vargai mane, sielvartai spaudė,
bet tavo įstatymai mane žavėjo.
144 Padėk man suprast, Amžinasis, tavo
įstatų teisumą, ir aš gyvensiu.

Qof
145 Iš visos širdies šaukiaus, Viešpatie,
mane išklausyk, ir vykdysiu potvarkius
tavo.
146 Šaukiaus tavęs, mane gelbėk,
ir aš laikysiuos tavųjų įstatų.
147 Auštant kreipiaus į tave, maldavau
pagalbos,
tavųjų žodžių aš laukiau.
148 Tavęs laukdamas kiaurą naktį akių
nesudėjau,
mąstydamas apie tavąjį pažadą.
149 Tu maloningas, išgirsk mano balsą,
Viešpatie, tu teisingas, man gyvybę
išsaugok.
150 Stabų sekėjai artinasi,
atsitolinę nuo tavo Teisyno.
151 Bet tu esi Artimasis, Viešpatie,
ir visi įstatymai tavo — tiesa.
152 Praamži, aš tavo įstatus pripažįstu,
tu juk esi juos nuo amžių įsteigęs.

Reš

153 Pažvelk, koks mano skurdas ir gelbėk
mane,
nepamiršau aš tavo Teisyno.
154 Vesk mano bylą ir mane išvaduoki.
Man gyvybę išsaugok, kaip esi pažadėjęs.
155 Atitolink nuo piktųjų savo išganymą,
nes jie tavo potvarkiais nesidomi.
156 Tavo gailestingumas, Viešpatie, beribis,
savo nuostatais man gyvybę išsaugok.
157 Gausingi mano spaudėjai, engėjai,
bet aš nenuklystu nuo įstatų tavo.
158 Neištikimuosius mačiau ir bjaurėjaus,
nes jiems nebrangus tavasis pažadas.
159 Žiūrėk, kaip tavo įsakymus myliu.
Tu maloningas, man gyvybę išsaugok.
160 Tavo žodžio esmė, Amžinasis, tiesa,
turinys tavo nuosprendžių tavasis
teisumas.

Šin

161 Be priežasties mane persekiojo ištvirkėliai,
širdis mano tikrai prieš engėjus sudrebo,
162 bet džiaugiaus tavo pažadu,
nes tavo žodis man buvo lobis didžiulis.
163 Melo nepakenčiu, juo aš bjauriuosi,
bet tavo Teisyną aš myliu.
164 Septyniskart per dieną aš tave šlovinu
dėlei tavo teisingų sprendimų.
165 Mylintiems tavo Teisyną gerovė didžiulė,
jų kelias be kliūčių.
166 Aš laukiu, Viešpatie, tavo išganymo
ir tavo įstatymus vykdau.
167 Mano siela tavo įstatus saugo,

aš juos didžiai myliu.
[168] Laikaus tavo įsakymų, įstatų,
nes visi mano keliai tau prieš akis.

Tav
[169] Tepasiekia tave, Viešpatie, šauksmas
manasis,
tu savo mokslu man teiki įžvalgą.
[170] Tenueina pas tave mano maldavimas,
gelbėk mane, kaip esi pažadėjęs.
[171] Mano lūpos tesruvena tavąja šlove,
nes tu mokai mane savo potvarkių.
[172] Mano liežuvis tekartoja pažadą tavo,
turinys tavo įstatymų teisumas.
[173] Tavo ranka tegul mane gelbi,
nes išsirinkau aš tavo įsakymus.
[174] Ilgiuosi, Viešpatie, tavo išganymo,
tavo Teisynu žaviuosi.
[175] Tegyvuoja mano siela tavo šlovei,
tegelbsti mane tavo nuostatai.
[176] Jei imčiau klaidžiot kaip avis pasiklydus,
ieškok savo tarno,
tavo įstatymų nesu aš užmiršęs.

120-oji Psalmė

[1] *Pakopų giesmė.*

Apgultas šaukiuosi Viešpaties,
ir man jis atsakė.
[2] Vaduok mane, Viešpatie, nuo klastingų
lūpų,
nuo apgaulingų liežuvių.

[3] Kiek jis [Dievas] tau atsilygins, kiek tau dar pridės,
apgaulingas liežuvi,
[4] kaip kario nusmailintos strėlės,
kaip kaitrios ėglio žarijos.
[5] Vargas man, ar klajočiau prie Mešecho,
ar apsigyvenčiau prie Kedaro palapinių,
[6] būčiau per arti taikos priešininko.
[7] Bet apie taiką tikrai aš kalbu,
o jie tik apie karą.

121-oji Psalmė

[1] *Pakopų giesmė.*

Keliu akis aš į Kalną,
iš kur ateis man pagalba?
[2] Man pagalba ateis iš buveinės Viešpaties,
kuris padarė dangų ir žemę.
[3] Jis nesuklupdys tavo kojos Dumblynan,
tavo Sargas nesnaudžia.
[4] Tikrai nesnaudžia, nemiega
Izraelio Globėjas.
[5] Viešpats tavo Globėjas,
Viešpats tavo Šešėlis,
Aukščiausiasis tavo dešinioji.
[6] Dieną nepažeis tavęs saulė,
nei naktį mėnulis.
[7] Viešpats tave saugos nuo visokios nelaimės,
jis saugo tavo gyvybę.
[8] Viešpats globos tave išeinant ir grįžtant,
dabar ir per amžius.

122-oji Psalmė

1 *Pakopų giesmė, Dovydo.*

Džiaugiausi tarp kalbančių man:
"Į Viešpaties būstą įžengsime".
2 Mano kojos stovėjo
būtent Jeruzalės vartuose,
3 Jeruzalės, kuri buvo pastatyta kaip jo
miestas,
jo paties suręstas,
4 tenai užkopia giminės, Viešpaties giminės.
Priedermė juk, Izraeli, padėkoti
Viešpaties vardui.
5 Nes ten jie sėdėjo teismo krasėse
[iš giminių kilę karaliai],
Dovydo dinastijos krasėse.
6 Tegu meldžia taikos tau, Jeruzale,
tesidžiaugia gerove, kas tik tave myli.
7 Taika tegul būna tarp sienų tavųjų,
tvirtovėse tavo gerovė.
8 Savo brolių, bičiulių labui
tvirtai aš kalbu: "Taika tavyje teklesti!"
9 Dėl Viešpaties mūsų Dievo būsto
sieksiu tau gerovės.

123-oji Psalmė

1 *Pakopų giesmė.*

Keliu aš akis į tave,
kuris danguj soste sėdi.
2 Kaip stebi tarnai savo šeimininko ranką,

kaip stebi tarnaitės savo šeimininkės ranką,
taip įsmeigtos mūsų akys į Viešpatį mūsų Dievą,
kol mūsų pasigailės.

3 Pasigailėk mūsų, Viešpatie,
pasigailėk mūsų, Pone,
juk paniekos esame sotūs.

4 Juk per ilgai persisotinusi mūsų gyvybė
abejingųjų pašaipa, išpuikėlių panieka.

124-oji Psalmė

1 *Pakopų giesmė, Dovydo.*

Jeigu ne Viešpats būt buvęs mūs pusėj, -
lai tvirtai pripažįsta Izraelis, -

2 jeigu ne Viešpats būt buvęs mūs pusėj,
kai žmonės prieš mus sukilo,

3 būtų mus gyvus suėdę,
kai jų pyktis užsidegė prieš mus,

4 tada vandenys būtų mus paskandinę kaip srautas,
įsukdamas mus,

5 tada mus būtų užpylę
šėlstantys vandenys.

6 Šlovė Viešpačiui, kuris nedavė mums
kaip grobiui pakliūti į nasrus jų.

7 Sveiką galvą išnešėm tarsi paukštelis
iš paukštininko žabangų.
Pinklės sutraukytos, mes išvaduoti!

8 Mums padeda vardas Viešpaties,
kuris padarė dangų ir žemę.

125-oji Psalmė

1 *Pakopų giesmė.*

Kas Viešpačiu remiasi, yra kaip Kalnas Cijono,
niekad nebus pajudintas, kuris soste Jeruzalės sėdi.
2 Tarsi kalnai, supantys ją [Jeruzalę],
taip Viešpats apsupa savąją tautą
dabar ir per amžius.
3 Piktųjų lazda tikrai nevaldys žemės teisuolio,
jei teisuoliai į nedorybę savo rankų neties.
4 Parodyk, Viešpatie, geriesiems savo gerumą
ir tiems, kurių širdis tyra.
5 Bet svyruojančius dėl savo iškrypimų
Viešpats tepašalina su piktadariais.
Ramybė Izraeliui!

126-oji Psalmė

1 *Pakopų giesmė.*

Kai Viešpats grąžino Cijono laimę,
pasidarėme it jūros smėlis.
2 Tada mūsų burna buvo pilna džiaugsmo,
ant mūsų liežuvio kirbėjo linksmybės šauksmai.
Tada net pagonys kalbėjo:
"Viešpats parodė savo didybę padėdamas jiems".

[3] Viešpats parodė savo didybę padėdamas
mums,
ir mes pralinksmėjom.
[4] Viepats grąžino mūsų laimę,
tarytum Pietuos patvinusį srautą.
[5] Kas su ašarom sėjo,
pjovė džiaugsmingai krykštaudamas.
[6] Nors išėjo verkdamas sėklų maišeliu
nešinas,
grįžo namo džiaugsmingai šaukdamas
nešinas savo pėdais.

127-oji Psalmė

[1] *Pakopų giesmė, Saliamono.*

Jei Viešpats rūmų nestato,
veltui statytojai vargsta su jais.
Jei Viešpats miesto nesaugo,
be reikalo budi sargyba.
[2] Veltui anksti kelsitės,
ir vėlai gulsite,
kurie valgote stabų duoną,
nes Patikimasis duoda sėkmę savo
numylėtajam.
[3] Sūnūs tikrai yra gautas iš Viešpaties
paveldas,
jo atlygis įsčių vaisius.
[4] Kaip strėlės kovotojo rankoj,
tokie jaunų tėvų sūnūs.
[5] Laimingas žmogus, kurio pilnas jų dėklas,
jam neteks susigėsti, bet nuvarys jis
savo priešus nuo vartų.

128-oji Psalmė

1 *Pakopų giesmė.*

Laimingas, kas tik Viešpatį gerbia,
kas vaikšto keliais jojo.
2 Savo triūso vaisiais tikrai tu maitinsies,
būsi laimingas ir pertekęs visko.
3 Tavoji žmona it vyno medis derlingas
tavo namuose,
tavo vaikai kaip alyvos šakelės
aplinkui tavąjį stalą.
4 Matai kaip Patikimasis laimina
Viešpatį gerbiantį žmogų.
5 Telaimina tave Cijono Viešpats.
Gėrėkis Jeruzalės perteklium
per visas savo gyvenimo dienas.
6 Gėrėkis savo vaikų vaikais,
Izraelio Aukščiausiojo taikos doviu!

129-oji Psalmė

1 *Pakopų giesmė.*

"Nuo pat mano jaunystės piktai mane
spaudė,
Izraelis taip tedejuoja.
2 Nuo pat mano jaunystės piktai mane
spaudė,
bet manęs nenugalėjo.
3 Mano nugarą arė artojai,
ilgas vagas per ją varė".
4 Tegu teisingasis Viešpats

nutraukia piktadarių jungą.
5 Tegul susigėsta, atgal pasitraukia,
kas tik Cijono nekenčia.
6 Tebus jie tartum žolė ant stogų,
kuri sudžiūsta nespėjus išrauti,
7 ir neišeina pjovėjui iš jos gera sauja,
nei rišėjui pilnas glėbys,
nei praeiviai: "Padėk Dieve" palinki.
Jus laiminam Viešpaties vardu.

130-oji Psalmė

1 *Pakopų giesmė.*

Iš gelmių šaukiuosi tavęs, Viešpatie,
2 Valdove, išgirsk mano balsą.
Tegu tavo ausys klausos įdėmiai
mano maldos, kad pagailėtum.
3 Jei sudarysi kaltybių sąrašą, Viešpatie,
Valdove, kas begalės išsilaikyti?
4 Betgi tu atleidi kaltybes,
kad būtumei pagerbtas.
5 Šaukiu Viešpatį, mano gyvybė šaukia,
ir laukiu jo žodžio.
6 Mano gyvybė žvelgia į savo Valdovą
per sargybas lig ryto, per sargybas lig
ryto.
7 Izraeli, lauk Viešpaties,
nes Viešpaties didi malonė
ir jo išvadavimas didis.
8 Jis pats išvaduos Izraelį
iš visų kaltybių, kuriomis jam nusikalto.

131-oji Psalmė

1 *Pakopų giesmė, Dovydo.*

Viešpatie, mano širdis neišpuikus,
nevaikštau pasipūtęs.
Nesivaikiau aš didybės,
neprisipildžiau minčių pranokstančių
mano suvokimą.
2 Bet nuramdžiau aš savo dvasią,
padariau ją ramutėlę,
tartum kūdikis prie savo motinos,
tartum kūdikis mano gyvybė prie jo.
3 Lauk Viešpaties, Izraeli,
dabar ir per amžius.

132-oji Psalmė

1 *Pakopų giesmė.*

Atsimink Viešpatį, Dovydai,
ir visas pergales jojo.
2 Jis prisiekė Viešpačiui,
įžadą davė Jokūbo Galiūnui:
3 "Neprisiartinsiu prie savo namų
baldakimo,
neįlipsiu į gultą man ištiestą.
4 Akių nesudėsiu,
lėlytėms neleisiu ilsėtis,
5 kolei surasiu Viešpačiui vietą,
būstinę Jokūbo Galiūnui".
6 "Štai išgirdom apie jį [įžadą] Efratoj,
apie jį sužinojome Jaaro laukuos.

[7] Eikime į būstinę jojo,
pulkime kniūbsti prie jo pakojo".
[8] "Pakilki, Viešpatie, į savo poilsio
vietą,
tu ir tavo arka tvirtovės.
[9] Tegu tavo kunigai teisumu pasipuošia,
tavo ištikimieji tešaukia iš džiaugsmo:
[10] 'Tu dėlei Dovydo, savojo tarno,
savo pateptinio veido neatstumki'".
[11] Viešpats prisiekė, Dovydai,
tikrai neatšaukiamą priesaiką davė:
"Tavo kūno vaisių pasodinsiu tavo
soste.
[12] Jei tavo sūnūs mano sandorą vykdys,
mano įstatą, kurio aš juos mokysiu,
tai jų ainiai per amžius sėdės tavo soste.
[13] Nes Viešpats pasirinko Cijoną,
jis panoro jo sostu savuoju.
[14] Čia mano poilsio būstas per amžius,
čia aš sėdėsiu, toks mano noras.
[15] Jo piligrimus laiminte laiminsiu,
jo varguolius maistu aš maitinsiu.
[16] Jo kunigus aprengsiu išganymu,
jo ištikimieji džiūgaute džiūgaus.
[17] Čia aš šviestuvą uždegsiu, Dovydai,
taisysiu švyturį, Pateptini mano.
[18] Jo priešus sarmata aprengsiu,
o ant jo galvos karūna spindės".

133-oji Psalmė

1 *Pakopų giesmė, Dovydo.*

Kaip malonu, kaip miela
broliams gyventi vieningai.
2 Tai kaip brangus aliejus galvai,
tekąs per barzdą, Aharono barzdą,
per jo drabužių apykaklę,
3 kaip Chermono rasa, kuri iškrinta
Cijono kalnuose.
Ten juk Viešpats teikia palaimą:
amžinąjį gyvenimą.

134-oji Psalmė

1 *Pakopų giesmė.*

Ateikit pašlovinti Viešpaties
ir visų jo darbų,
jūs, kurie stovite Viešpaties būste
per nakties sargybas.
2 Rankas savo tieskit į jojo šventovę
ir šlovinkit Viešpatį.
3 Tegu tave laimina Cijono Viešpats,
kuris padarė dangų ir žemę.

135-oji Psalmė

1 Šlovinkit Viešpatį!
Šlovinkit Viešpaties vardą!
Šlovinkit Viešpaties darbus!
2 Jūs, kurie stovite Viešpaties būste,
mūsų Dievo būsto atšlainiuos.
3 Šlovinkit Viešpatį, nes Viešpats geras,
giedokit jo vardui, tikrai maloniam.
4 Nes Viešpats sau išsirinko Jokūbą,
Izraelį savo nuosavybe.
5 Pripažįstu, kad Viešpats didingas,
mūsų Valdovas už visus dievaičius didesnis.
6 Padaro Viešpats, ką tiktai nori,
danguj ir žemėj, jūrose ir visose gelmėse.
7 Nuo žemės krašto atgena debesis,
žaibus lietui paruošia,
vėjus paleidžia iš vėjinių savo.
8 Jis Egipto pirmagimiams smogė,
žmogų kaip galviją paklojo.
9 Jis siuntė ženklus, stebuklus Egiptui,
plakdamas faraoną ir visus jo tarnus.
10 Jis smogė didžiulėms tautoms
ir sunaikino valdovus galingus:
11 net Sichoną, amoriečių karalių,
patį Ogą, karalių Bašano,
taigi visus karalius Kanaano,
12 ir atidavė jų žemę kaip paveldą,
kaip paveldą savo tautai Izraeliui.
13 Viešpatie, amžinas tavo vardas,
Viešpatie, per kartų kartas tave
prisiminsim.
14 Viešpats tikrai savo žmones gina,
savo tarnams rodo gailestingumą.

[15] Pagonių stabai iš aukso, sidabro,
jie žmogaus rankų darbas.
[16] Turi jie lūpas, bet neprabyla,
turi akis, bet nemato,
[17] turi ausis, bet nieko negirdi,
jų burnos nekvėpuoja.
[18] Taps panašūs į juos, kas juos gamina,
visi, kurie jais pasikliauja.
[19] Viešpatį šlovink, šeima Izraelio,
Viešpatį šlovink, šeima Aharono,
[20] Levio šeima, šlovinki Viešpatį,
kas tik Viešpatį gerbiat, šlovinkit Viešpatį.
[21] Viešpats Cijono, Jeruzalės Gyventojas
tebūna pašlovintas.
Šlovinkit Viešpatį!

136-oji Psalmė

[1] Dėkokite Viešpačiui, nes jisai geras,
jis maloningas per amžius.
[2] Dėkokite dievų Dievui,
jis maloningas per amžius.
[3] Dėkokite valdovų Valdovui,
jis maloningas per amžius.
[4] Jam, kuris vienas nuostabiai veikia,
jis maloningas per amžius.
[5] Jam, sumaniai sukūrusiam dangų,
jis maloningas per amžius.
[6] Jam, kuris virš vandenų patiesė žemę,
jis maloningas per amžius.
[7] Jam, kuris žibintus didžius kūrė,
jis maloningas per amžius.
[8] Dienos karalienę saulę,

jis maloningas per amžius.
[9] Nakties vadovus žvaigždes ir mėnulį,
jis maloningas per amžius.
[10] Jam, kuris paklojo Egipto pirmagimius,
jis maloningas per amžius.
[11] Ir išvedė iš ten Izraelį,
jis maloningas per amžius.
[12] Dešiniąja iškelta, galinga ranka,
jis maloningas per amžius.
[13] Jam, kuris pusiau perkirto Nendrių Jūrą,
jis maloningas per amžius.
[14] Ir pervedė ja Izraelį,
jis maloningas per amžius.
[15] Bet atsikratė faraonu ir jo kariauna
Nendrių Jūroj,
jis maloningas per amžius.
[16] Jam, kuris pervedė savo tautą per tyrus,
jis maloningas per amžius.
[17] Jam, kuris smogė didžioms karalystėms,
jis maloningas per amžius.
[18] Ir užmušė karalius įžymiuosius,
jis maloningas per amžius.
[19] net Sichoną, amoriečių karalių,
jis maloningas per amžius.
[20] patį Ogą, Bašano karalių,
jis maloningas per amžius.
[21] Jų šalį jis kaip paveldą davė,
jis maloningas per amžius.
[22] Kaip paveldą savo tarnui Izraeliui,
jis maloningas per amžius.
[23] Jis atsiminė mus, pažemintus,
jis maloningas per amžius.
[24] Ir iš priešų mus išvadavo,
jis maloningas per amžius.

[25] Jis maitina visa, kas gyva,
jis maloningas per amžius.
[26] Dėkokite dangaus Dievui,
jis maloningas per amžius.

137-oji Psalmė

[1] Ten, prie upių Babilonijoje, sėdėdami,
garsiai verkėme, kai atsiminėm tave,
Cijone!
[2] Ant gluosnių toj šaly
sukabinome savo arfas.
[3] Nes ten mūsų trėmėjai pareikalavo iš mūsų
dainas dainuoti,
mus išjuokdami dainuoti džiugesio dainą:
"Padainuokite mums dainą apie Cijoną".
[4] Kaip mums giedoti Viešpaties giesmę
svetimoje šalyje!
[5] Jei užmirščiau, Jeruzale, aš tave,
tenuvysta mano dešinioji!
[6] Tepridžiūsta prie gomurio mano liežuvis,
jeigu tavęs neatminčiau,
jeigu tavęs, o Jeruzale, aš neiškelčiau
virš galvos džiūgaudamas.
[7] Nepamirškite Viešpaties, Edomo sūnūs,
Jeruzalės dieną!
Jūs juk šaukėt: "Plėškit, plėškit ją
iki pat jos pamatų!"
[8] Tu griovike, Babilonija,
palaimintas, kas mums padarytas
skriaudas tau atlygins!
[9] Palaimintas, kas pastvers ir sutraiškys
į uolą kūdikius tavo.

138-oji Psalmė

1 *Dovydo.*

Visa širdimi tau dėkoju,
dievų akivaizdoje aš tau giedu.
2 Lenkiuosi tavo šventovei,
tavajam vardui dėkoju.
Savo malone ir ištikimybe tu tikrai
išaukštinai
visų akyse savo vardą ir pažadą.
3 Kada šaukiaus tavęs, tu leidai man
nugalėti,
tu davei man stiprybės puolant.
4 Tave šlovins, Viešpatie, visi pasaulio
valdovai,
išgirdę, ką burna tavo byloja.
5 Jie šlovins Viešpaties valdžią:
"Negirdėta Dievo didybė!"
6 Nors Viešpats aukštybėse, jis paiso
varguolių,
nors jis Didingasis, bet iš tolo jis stebi.
7 Kai žygiuosiu tarp priešų, laikyk mane
gyvą,
mano priešų rūstybei.
Ištiesk savo kairiąją,
dešiniąja savo leisk man nugalėti.
8 Viešpats tekeršija už mane, kol būsiu
gyvas!
Viešpatie, tu maloningas per amžius,
neapleisk to, ką tavo rankos padarė.

139-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, Dovydo psalmė.*

Ištirk mane, Viešpatie,
ir pažink mane pats.
2 Žinai, kada sėdžiu, kada stoviu,
iš tolo suvoki manąsias mintis.
3 Tu tikrini, ar išeinu, ar pareinu,
visoms mano kelionėms tu vadovauji.
4 Nespėja mano liežuvis žodžio pratarti,
tu, Viešpatie, jau jį nuvoki.
5 Mane apglėbęs,
dedi ant manęs savo delnus.
6 Juk man neįveikiamas tavo žinojimas,
per aukštai iškilęs, ne man jį pasiekti.
7 Kur aš pasislėpsiu nuo dvasios tavosios,
ach, kur nuo tavojo veido pabėgsiu?!
8 Jei žengčiau į dangų, tu tenai būsi,
jei atsigulčiau Šeole, štai tu!
9 Jei pakelčiau sparnus iš Rytų aš,
įsikurti tolioj Vakarų jūroj,
10 tu net ten savo kairiąją ant manęs
dėtum,
mane juk sučiuptum dešiniąja savo.
11 Tuomet supratau: net tamsoje jis mane
stebi,
jo šviesa mane supa ir naktį.
12 Tai ir tamsybė tau ne tamsa,
nes naktis tau šviečia tarytum diena,
tamsa tarytum šviesa!
13 Tu juk mano vidaus gelmes sukūrei,
globojai mane nuo motinos įsčių.
14 Tave šlovinu, Aukščiausiasis,

kad tu toks stebuklingas;
puolu kniūbsčias prieš tave,
esi darbais savo siaubingas.
Ir mano vidaus gyvenimą pažįsti nuo
seno,
[15] mano kaulai niekad nebuvo tau paslaptis,
kai Slaptoj Vietoj buvau aš nužiestas,
pragarmės gelmėse buvau aš išminkytas.
[16] Tavo akys regėjo mano gyvenimo raidą,
ji surašyta į tavąją knygą.
Mano dienos buvo jau numatytos,
kai manęs jos dar nebuvo išvydusios.
[17] Bet kokios svarios man tavosios mintys,
kokia gili, Dieve, jų esmė!
[18] Jei mėginčiau skaičiuot, jų daugiau nei
smiltelių,
leisk man pakilt ir nuolat būt su tavim.
[19] O kad, Dieve, sunaikintum nedorėlį!
Stabų vyrai, šalin nuo manęs!
[20] Jie juk žvelgia į kiekvieną statulėlę,
kelia akis į išrikiuotas tuštybes.
[21] Štai neapkenčiu, Viešpatie, tų, kurie
tavęs neapkenčia,
koktūs tie man, kas prieš tave sukyla.
[22] Tobulu apmaudu aš jų neapkenčiau,
laikiau juos savo priešais.
[23] Ištirk mane, Dieve, peržiūrėk širdį.
Patikrink mane ir žinok mano rūpesčius.
[24] Peržvelk, ar stabas mane kada buvo
užvaldęs,
ir veski mane į amžiną valdą.

140-oji Psalmė

1 *Choro vadovui, Dovydo psalmė.*

2 Nuo pikto žmogaus mane, Viešpatie,
gelbėk,
nuo įnirtingo žmogaus saugok tu mane
gyvą,
3 nes jie širdy rezga piktus kėslus,
visą dieną ruošdamiesi kariauti.
4 Liežuvį galanda jie tarsi gyvatė,
angies nuodai jų palūpy. (Sela)
5 Gelbėk mane, Viešpatie, nuo nedorėlio
rankų,
nuo įnirtingo žmogaus saugok tu mane
gyvą.
Stengdamiesi mane suklupdyti,
6 pasipūtėliai spąstus man spendė,
piktadariai tiesė man tinklą,
pakrašty kelio jie kilpas man rezgė. (Sela)
7 Sakiau: "Viešpatie, tu mano Dievas,
išklausyk, Viešpatie, manąjį šauksmą.
8 Viešpatie, mano Valdove, mano
gynybos tvirtove,
pridenk mano galvą kovos dieną.
9 Nepatenkink, Viešpatie, piktojo norų,
jo pikto sumanymo neremk, Iškilusis".
10 Mane apsupusius piktadarius teskandina
jų pačių lūpų nuodai.
11 Tegul ant jų prikrauna žarijų,
tesužeria juosius į Ugnį.
Iš Dumblyno tegul neprisikelia.
12 Tenebus lemta šmeižėjui žemėje kurtis,
Piktasis nuožmųjį tegul varo į Tremtį.

[13] Žinau, kad Viešpats gins persekiojamąjį,
saugos teises varguolių.
[14] Tikrai šlovins tavo vardą teisuoliai,
orieji gyvuos prieš tavąjį veidą.

141-oji Psalmė

[1] *Dovydo psalmė.*

Šaukiuos tavęs, Viešpatie, skubėk pas
mane!
Išgirsk mano balsą, kai šaukiu tave.
[2] It smilkalai malda mano tekyla,
mano rankos iškeltos kaip auka vakarinė.
[3] Uždėk, Viešpatie, mano burnai antsnukį,
mano lūpų angai, Aukščiausiasis, sargybą.
[4] Neleisk mano širdžiai į piktą žodį nukrypti,
su nedorėliais man tu neleiski ištvirkti.
Su pikta darančiais sėbrais
niekad nelėbausiu.
[5] Tegu Teisusis man smogia,
Malonusis te mane baudžia,
brangiu aliejum galva mano teneblizga,
bet malda mano nuolatinė nukreipta bus
prieš piktus papročius jųjų.
[6] Į Uolos rankas teisėjai jų teįpuola,
tegu išgirsta, kokie mieli jojo žodžiai
[ironija].
[7] Kaip koks suplėšytas, perskrostas
Pragarmėj,
mano kaulai barstomi Šeolo prieangy.
[8] Bet į tave, Viešpatie, mano Valdove,
žvelgia mano akys,

pas tave bėgu, Aukščiausiasis, saugok
mano gyvybę.
[9] Saugok mane nuo man suraizgytų
žabangų
ir nuo nedorėlių lankų.
[10] Į jo [Dievo] tinklus teįkliūva piktadariai
visi aliai vieno,
bet ašai ištrūksiu.

142-oji Psalmė

[1] *Dovydo poema, malda jam
besislapstant oloje.*

[2] Balsiai verkiu Viešpačiui,
balsiai maldauju Viešpatį pasigailėjimo.
[3] Jam išlieju savo dejonę,
Jam savo sielvartus pasakoju:
[4] "Mano dvasiai traukiantis nuo manęs,
tu tikrai žinai mano taką.
Man šioje kelionėj
spendžiamos pinklės.
[5] Pažvelk į dešinę, pamatysi,
nėra kas mane beužjaustų.
Neturiu prie ko glaustis,
aš niekam nerūpiu.
[6] Verkiu aš tavęs, Viešpatie,
sakau: 'Tu priedanga mano,
manoji dalia amžino gyvenimo šaly'.
[7] Išgirsk mano šauksmą, Aukščiausiasis,
nes esu pažemintas, Didingasis.
Gelbėk mane nuo persekiotojų,
jie juk stipresni už mane.

8 Išveski mane iš Kalėjimo,
ir tavo vardą aš šlovinsiu.
9 Ratu mane tegul supa teisieji,
tu, Aukščiausiasis, tikrai man atlyginsi".

143-oji Psalmė

1 *Dovydo psalmė.*

Viešpatie, išgirsk mano maldą,
kreipk ausį, Aukščiausiasis,
kai maldauju gailestingumo.
Tu ištikimas, teisingas, man atsiliepki.
2 Netrauki teisman savo tarno,
nes joks gyvas žmogus nepajėgs tau
išsiteisint.
3 Persekiojo mane Priešas,
Bedugnėn nubloškė mano gyvybę,
mane apgyvendino Tamsos Valdose,
kur amžinai tūno mirę.
4 Mano dvasia pasitraukė nuo manęs,
mano širdis tapo lyg svetima.
5 Atsiminiau dienas pirmąsias,
tiksliai apmąsčiau aš darbus tavuosius,
prisiminiau, ką tavo rankos padarė.
6 Laikau rankas tavęsp ištiestas,
Pragarmėj sukepusi gerklė mano trokšta
tavęs. (Sela)
7 Skubiai atsiliepki, Viešpatie,
dvasia mano silpsta, Galingasis.
Jei slėptum nuo manęs savo veidą,
prilygčiau tiems, kurie žengia į Duobę.
8 Rytui auštant leisk išgirst tavo malonę,

į tave sudėjau aš viltis.
Parodyk man kelią, kuriuo turiu eiti,
nes keliu į tave savo mintį.

9 Vaduoki, Viešpatie, mane tu iš priešų,
mano Dieve, skandinamas esu.

10 Pamokyk mane tavo valią įvykdyti,
juk tu mano Dievas.
Geroji tavo dvasia tegu mane veda
į lygiąją žemę.

11 Savo vardo garbei, Viešpatie, laikyk mane gyvą,
teisingas esi: iš engėjų gelbėki mano gyvybę.

12 Esi maloningas, sudrausk mano priešus,
visus sunaikink, kurie mane spaudžia,
nes aš tavo tarnas.

144-oji Psalmė

1 *Dovydo.*

Šlovė Viešpačiui, mano Kalnui!
Jis miklino mano rankas karui,
mano pečius kovai.

2 Mano pylimas, mano pilis,
mano atrama, mano prieglauda,
jis mano Valdovas, juo aš viliuosi,
jis paguldė tautas man po kojų.

3 Viešpatie, kas yra žmogus, kad jis tau taip rūpi?
Kas gi tie žmonės, kad apie juos tu galvoji?

4 Kaip vėjo dvelksmas yra žmogus,

tartum praeinąs šešėlis jo dienos.
5 Palenk, Viešpatie, dangų savo, nuženki,
kalnus paliesk ir ims dūmai kilti.
6 Žaibus savo svaidyk ir juos sklaidyk,
nukalk strėles savo ir jas barstyki.
7 Tiesk iš aukštybių savo rankas,
čiupk mane, gelbėk
iš siaubiančio tvano, iš rankos
svetimtaučių,
8 kurių burna melus kalba
ir jų dešinė melagingai prisiekus.
9 Tau, Dieve, naują giesmę sukursiu,
arfa dešimtstyge tau skambinsiu.
10 Tu savo karaliui pergalę davęs,
gelbėjai Dovydą, savąjį tarną.
Iš Piktojo kalavijo vaduoki ir mane,
11 išgelbėk iš rankos svetimtaučių,
kurių burna melus kalba
ir jų dešinė melagingai prisiekus.
12 Jis telaimina mūsų sūnus kaip augalus,
nuo mažumės rūpestingai išauklėtus,
mūsų dukteris kaip kolonas,
ištekintas pastatui rūmų.
13 Mūsų klėtys tegu būna pilnos,
prikrautos nuo sienų lig sienų.
Mūsų avys tegu tūkstančiais veda,
dešimtimis tūkstančių, mūsų lygumose.
14 Tebūna nupenėti mūsų galvijai.
Tenebūna puolimo nei jokios tremties,
mūsų aikštėse tenesigirdi dejonių.
15 Laiminga tauta, kuriai taip yra,
laiminga tauta, kurios Dievas Viešpats.

145-oji Psalmė

[1] *Šlovės himnas, Dovydo.*

Aš tave šlovinsiu, Dieve, mano Valdove,
Amžinasis, Begalini, garbinsiu tavo vardą.
[2] Kasdien tave šlovinsiu,
tavąjį vardą aš garbinsiu nesibaigiančiais
amžiais.
[3] Didis yra Viešpats,
Didingasis vertas garbės,
nes jo didybei nėra galo.
[4] Viena karta kitai girs darbus tavuosius,
skelbs tavo nuostabius darbus.
[5] Apsakys tavo, Didenybe, garbingąją
šlovę,
tavo stebuklų garsą aš apgiedosiu.
[6] Tavo, Stiprusis, stebėtinus darbus
apskelbs,
ir aš suskaičiuosiu, kas didingai tavo
nuveikta.
[7] Jie primins, Mokytojau, tavo gerumą,
garsiai skleisdami tavo teisumą.
[8] Viešpats švelnus, gailestingas,
rūstaut negreitas, didžiai maloningas.
[9] Viešpats geras visiems,
jo gailestingumą patiria visi jo kūriniai.
[10] Visi tavo darbai, Viešpatie, šlovins tave
ir tavo ištikimieji tave garbins.
[11] Jie skelbs tavo karalystės kilnumą
ir garsins jie tavo galybę,
[12] supažindindami žmones su jo įstabiais
darbais
ir jo karalystės garbingąja šlove.

[13] Tavo karalystė amžina karalystė,
ir tu viešpatausi kartų kartoms.
[14] Klumpantį Viešpats prilaiko,
parpuolusiam padeda vėl atsistoti.
[15] Visų akys laukia tavęs,
nes tu metu tinkamu duodi jiems maistą.
[16] Tu atveri savo ranką,
savo globa maitindamas visa, kas gyva.
[17] Viešpats teisingas, kur jis bežengtų,
jis maloningas, ką bedarytų.
[18] Viešpats arti, kai kas jojo šaukias,
arti kiekvieno, kas iš tyros širdies jo
šaukias.
[19] Jis tenkina norus tų, kas jį gerbia,
išklauso jų šauksmą ir juos išvaduoja.
[20] Viešpats saugo visus, kas tik jį myli,
o nedoruosius jisai naikina.
[21] Mano burna šlovins Viešpatį,
visa, kas gyva, garbins šventą jo vardą
nesibaigiančiais amžiais.

146-oji Psalmė

[1] Šlovinkit Viešpatį!
Mano siela, garbinki Viešpatį.
[2] Leisk man šlovinti Viešpatį, kolei
gyvensiu,
giedot savo Dievui, kolei būsiu gyvas.
[3] Nesiremkit galiūnais,
jie žmonės, kurie išgelbėt negali.
[4] Kai nustoja kvėpavę, jie sugrįžta į žemę,
tą dieną pražūva, kas jų sumanyta.
[5] Laimingas, kuriam padeda Dievas Jokūbo,

kuris vilias Dievu savo, Aukščiausiuoju
Viešpačiu,
6 kuris dangų, žemę bei jūrą sukūrė
ir juose esančius daiktus visokius.
Jisai neapvilia žmonių nuskriaustųjų,
7 gina reikmes nekaltų prispaustųjų,
alkaniems parūpina maisto,
kalinius Viešpats vaduoja,
8 akliesiems šviesą Viešpats grąžina,
Viešpats padeda klumpantiems vėl
atsistoti.
Myli Viešpats žmones teisingus.
9 Viešpats sergi svetimšalius,
našlaitį, našlę padrąsina,
bet valdą nedorėlių nuverčia.
10 Viešpats yra per amžius Valdovas,
tavo Dievas, Cijone, per visas kartas.
Šlovinkit Viešpatį!

147-oji Psalmė

1 Šlovinkit Viešpatį!
Kaip gražu giedoti mūsų Dievui!
Kaip miela šlovint Garbingąjį mūsų!
2 Jeruzalės atstatytojas Viešpats
Izraelio išblaškytuosius surenka.
3 Jis gydo sužeistas širdis,
jis tvarsto jų opas.
4 Jis žvaigždes suskaičiuoja,
joms visoms vardus duoda.
5 Mūsų Valdovas didis, nepranokstamas
savo galybe,
kas ir išpasakos jo sumanumą?

[6] Viešpats nuolankiuosius pastiprina,
į pragarmę nutrenkia piktuosius.
[7] Giedokit dėkodami Viešpačiui,
mūsų Dievui skambinkit kanklėm.
[8] Jis debesimis apvelka dangų,
lietų žemei suruošia,
želdo kalnuose žolę.
[9] Jis pašarą ruošia galvijams,
varniūkščiams lesalo duoda.
[10] Ne ristas žirgas jį žavi,
ne žmogaus šlaunimis gėris,
[11] Viešpačiui mielas tas, kas jį gerbia,
kas jo stiprumu pasikliauja.
[12] Šlovink, Jeruzale, Viešpatį,
savo Dievą garbink, Cijone.
[13] Jis tavo vartų skląsčius sutvirtino,
tavy esančius sūnus palaimino.
[14] Tavo sienoms jis teikia ramybę,
geriausiais kviečiais tave sotina.
[15] Jis žemėn siunčia savąjį žodį,
kalnan skuba jojo griaustinis.
[16] Jis [žemę] sniegu kaip vilną nukloja,
kaip pelenais šerkšnu [ją] nubarsto.
[17] Ledus kaip duonos trupinius beria,
kas atsilaikys prieš jojo šaltį?
[18] Savo žinią skleidžia ir ledus sutirpdo,
savo vėją paleidžia, ir vandenys plūsta.
[19] Jokūbui žodžius savo skelbia,
Izraeliui potvarkius, nuostatus savo.
[20] Kitoms tautoms jis taip nepadarė,
joms neapreiškė nuostatų savo.
Šlovinkit Viešpatį!

148-oji Psalmė

1 Šlovinkit Viešpatį!
Šlovinkit Viešpatį iš dangaus,
šlovinkit jį iš aukštybių.
2 Šlovinkit jį, angelai jo visi,
šlovinkit jį, jo kareiviai visi.
3 Šlovinkit jį, saule, mėnuli,
šlovinkit jį, žvaigždės rytinės.
4 Šlovinkit jį, dangūs aukščiausi,
jūs vandenys [šlovinkit] virš dangaus
skliauto.
5 Tegu jie šlovina Viešpaties vardą,
nes jis įsakė, ir jie atsirado.
6 Jis sukūrė juos amžiams,
jis nuostatą leido, nenustos jis galiojęs.
7 Šlovinkit Viešpatį iš buveinių giliųjų,
jūros pabaisos, visų marių gelmės!
8 Ugnie ir ledai, sniege ir dūmai,
vėjau audringas, klusnus jojo žodžiui,
9 kalnai, kauburėliai,
vaismedžiai, kedrai visi,
10 žvėrys, visi galvijai,
šliužai ir sparnuočiai,
11 žemės valdovai, tautos įvairios,
visos gentys, taip pat karalaičiai,
12 jaunuoliai rinktiniai kartu su
mergaitėm,
seneliai su vaikais mažutėliais,
13 tegu jie šlovina Viešpaties vardą,
nes vienas jo vardas be galo didingas.
Nors jo taurumas viršija dangų ir
žemę,
14 bet jis savo tautos galybę iškėlė.

Tešlovina visi jo ištikimieji,
vaikai Izraelio, tauta jo artimoji.
Šlovinkit Viešpatį!

149-oji Psalmė

1 Šlovinkit Viešpatį!
Giedokite Viešpačiui naują giesmę,
jį girkite susibūrę, teisuoliai.
2 Izraelis tesižavi Kūrėju savo prakilniuoju,
te vaikai Cijono džiaugias savuoju Karalium.
3 Tegu vardą jo šlovina šokiais,
būgneliais jam temuša ir tekankliuoja.
4 Juk myli Viešpats savąją tautą,
pergale puošia žemuosius.
5 Teisuoliai Šlovinguoju te didžiai džiaugiasi,
gulėdami gultuose iš džiaugsmo tegieda.
6 Tavaliuoja Dievui visa gerkle savo,
dviašmenį kardą rankom įsitvėrę,
7 kad atsikeršytų jie pagonybei
ir atmokėtų tautoms svetimosioms,
8 kad jų valdovus apkaltų grandinėm,
didžiūnus jųjų sukaustytų pančiais,
9 kad įvykdytų jiems numatytą sprendimą.
Tai garbė visiems jo ištikimiesiems!
Šlovinkit Viešpatį!

150-oji Psalmė

1 Šlovinkit Viešpatį!
Šlovinkit Dievą jojo šventovėj,
šlovinkit jį dangaus skliautų tvirtovėj.
2 Šlovinkit jį dėl jojo galybės,
šlovinkit jį dėl jo begalinės didybės.
3 Šlovinkit jį gaudžiant trimitams,
šlovinkit jį arfa ir kanklėm.
4 Šlovinkit jį būgneliais ir šokiais,
šlovinkit jį stygomis, vamzdžiais.
5 Šlovinkit jį skambiaisiais cimbolais,
šlovinkit jį žvangiaisiais cimbolais.
6 Kas tik kvėpuoja, šlovinkit Viešpatį.
Šlovinkit Viešpatį!

PSALMYNAS

SL 261. 1997 01 15. 7 sp. l. Tiražas 3000 egz. Užsakymas 59.
Leido ir spausdino SPAB spaustuvė "Spindulys",
Gedimino 10, 3000 Kaunas.